

ΧΡΟΝΟΣ

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ΕΝ ΣΤΕΝΗ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

ΤΕΜΠΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ - ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑ-
ΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ - ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ALBERTO MONDADORI
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ PAOLO LECALDANO

Εκδίδεται παρά της ANONIMA PERIODICI ITALIANI - Πρόεδρος ARNOLDO
MONDADORI - Μιλάνον, Via Corridoni, 39. Διά δημοσιεύσεις απευθυντέον προς
την A. P. I. Corso del Littorio, 1 - Milano - Τηλ. 75-136 - Stabilimento
Rotocalcografico Vitagliano, Milano, Via Serio, 1 - Via Asiago, 41 - 1942-XX

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΟΝ Ν' ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΡΟΣΩΠΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ. ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ.

ΤΕΜΠΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡ.16

ΧΡΟΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΤΑΛΩΝ ΕΚΤΟΞΕΥΤΩΝ ΦΛΟΓΩΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΡΩΜΗ - 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1942-XX
ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΩΔΕΚΑ

Ρώμη, 9 'Απριλίου 1942-XX

ΤΕΜΠΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

«Θά νικήση όποιος θέλει νά νικήση. Θά νικήση όποιος θά διαθέτη τά μεγαλύτερα άποθέματα ψυχικής ένεργείας και βουλήσεως. Έκατόν χιλιάδες κανόνια, δέν θά δώσουν τήν νίκη, άν οί στρατιώται δέν θά είναι ίκανοί νά κινηθοῦν διά τήν επίθεσιν, άν δέν θά έχουν τό θάρρος - τήν κατάλληλον σιγμήν - νά «άποκαλυφθοῦν» και νά αντιμετώπισουν τόν θάνατον».

BENITO MUSSOLINI

ΕΙΔΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

ΠΕΙΣΤΙΚΟΝ ΙΣΟΖΥΓΙΟΝ	Σελ. 5-11
ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΞ ΑΜΙΑΝΤΟΥ	» 12-14
Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	» 15-18
ΤΟ ΞΑΝΘΟΝ ΤΡΕΒΙΖΟ	» 19-21
ΟΤΑΝ ΥΠΕΡΕΠΗΔΑΤΟ Η ΤΑΦΡΟΣ	» 22-25
ΑΝΟΙΞΙΣ	» 26-27
Ο ΚΑΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΥΑΤΙΔΩΝ	» 28-30

ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΞ ΑΜΙΑΝΤΟΥ	» 13-14
MASSIMO CAMPIGLI	» 31-32

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ	» 34-36
----------------------------	---------

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ	» 37-42
----------------------------------	---------

ΔΙΑΦΟΡΑ

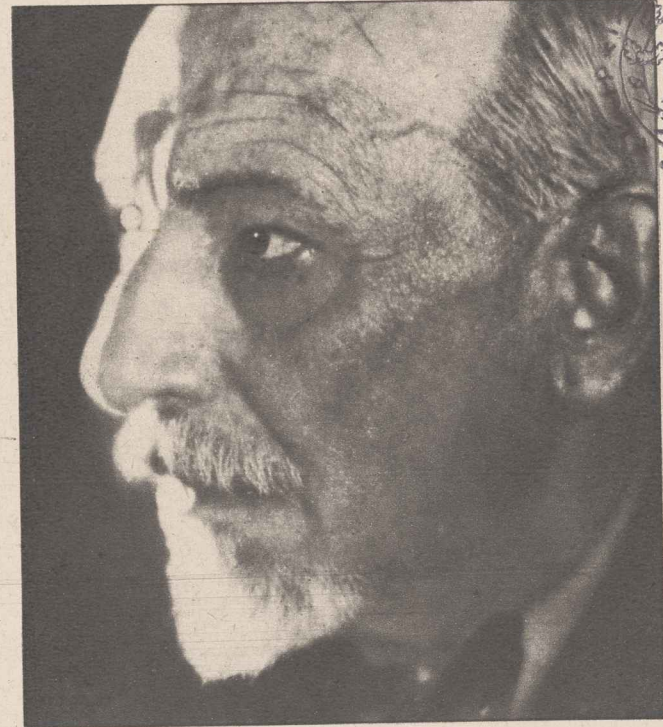
Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΟΥ CARLO SCARFOGLIO	» 4
ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ	» 33

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΥΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.
16.8.85
36190

Anonima Periodici Italiani

Ο ΟΙΚΟΣ MONDADORI

ΕΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

LUIGI PIRANDELLO

ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΤΟΜΟΥΣ

TOMOΣ 1ος	ΑΙΡ. 28
SEI PERSONAGGI IN CERCA D'AUTORE - CIASCUNO A SUO MODO - QUESTA SERA SI RECITA A SOGGETTO	
TOMOΣ 2ος	ΑΙΡ. 30
ENRICO IV - DIANA E LA TUDA - LA VITA CHE TI DIEDI	
TOMOΣ 3ος	ΑΙΡ. 28
L'UOMO DAL FIORE IN BOCCA - IL GIOCO DELLE PARTI - IL PIACERE DELL'ONESTA - L'IMBECILLE - L'UOMO, LA BESTIA E LA VIRTU	
TOMOΣ 4ος	ΑΙΡ. 28
COME PRIMA, MEGLIO DI PRIMA - VESTIRE GLI IGNUDI - COME TU MI VUOI	
TOMOΣ 5ος	ΑΙΡ. 30
COSI' E (SE VI PARE) - TUTTO PER BENE - LA RAGIONE DEGLI ALTRI	
TOMOΣ 6ος	ΑΙΡ. 28
LA SIGNORA MORLI, UNA E DUE - SOGNO (MA FORSE NO) - LA AMICA DELLE MOGLI - LA MORSA - L'INNESTO	
TOMOΣ 7ος	ΑΙΡ. 30
PENSACI, GIACOMINO! - LUMIE DI SICILIA - IL BERRETTO A SONAGLI - LA GIARA - CECÉ - IL DOVERE DEL MEDICO - SAGRA DEL SIGNORE DELLA NAVE	
TOMOΣ 8ος	ΑΙΡ. 28
MAISON E UNA COSA SERIA - BELLAVITA - LA PATIENTE - LO ALTRO FIGLIO - LIOLA - O DI UNO O DI NESSUNO	
TOMOΣ 9ος	ΑΙΡ. 30
NON SI SA COME - QUANDO SI E QUALCUNO - TROVARSI	
TOMOΣ 10ος	ΑΙΡ. 30
ALL'USCITA - LA NUOVA COLONIA - LAZZARO - FAVOLA DEL FIGLIO CAMBIATO - I GIGANTI DELLA MONTAGNA	

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ A. MONDADORI
MILANON - ΟΔΟΣ CORRIDONI N. 39

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Εἰς διάστημα, ἀκριβῶς ἐνενήντα ἡμερῶν, κατέρρευσεν ἡ Ἀγγλικὴ Αὐτοκρατορία τῆς Ἀνατολῆς, καί μετ' αὐτῆς κατέρρευσεν ἐπίσης καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἦτο — καπιταλιστικῶς — ἓνα παράρτημα καὶ ταυτοχρόνως τὸ ὑπόλοιπον μίας μεγάλης ἀποικιακῆς Αὐτοκρατορίας, προγενεστέρως καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἰσχυροτέρας καὶ πλέον ἐκτεταμένης, ἀπὸ τὴν Ἀγγλικήν, τῆς Ὀλλανδικῆς Αὐτοκρατορίας.

Κατέρρευσαν ἀμφότεραι διὰ τὴν μὴ ἐπανιδρυθῶν πλέον ποτὲ καὶ πρέπει νὰ λάβωμεν τὸ γεγονός αὐτὸ ὡς ἀναλλοίωτον καὶ ἐπ' αὐτοῦ νὰ στηρίξωμεν ὅλους τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τὰς προβλέψεις διὰ τὸ μέλλον, εἰς ὅλα τὰ πεδία, εἰς τὸ οἰκονομικόν, τὸ στρατιωτικόν καὶ τὸ πολιτικόν. Ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν κατέρρευσαν αἱ δύο αὐταὶ αὐτοκρατορίαι, ἀποδεικνύουν ὅτι αὐταὶ δὲν ἐστηρίζοντο παρὰ μόνον ἐπιφανειακῶς. Δὲν ἔ-πάρχει ἐπομένως οὐδεμία πιθανότης ἀναστήλωσός των μὲ πολεμικὰ μέσα, ἀφοῦ ἤρκεσε καὶ μόνῃ ἡ ἀπόστασις, νὰ τὰς καταντήσῃ, εἰς διάστημα ἑνὸς αἰῶνος ἀπολύτου εἰρήνης, εἰς ἐπιφανειακὴν ὑπόστασιν. Εἶναι ἐπομένως δυνατόν νὰ σκεφθῶμεν καὶ μόνον εἰς βίαιαν τὴν ἀναστήλωσιν;

Αἱ δύο αὐτοκρατορίαι ἰδρύθησαν ὑπὸ ἐξαιρετικὰς συνθήκας, ὅταν δηλαδὴ ἡ Ἰαπωνία ἦτο κλεισμένη εἰς τὰς νήσους τῆς θεληματικῶς, ἡ Κίνα ἦτο ἡ πλησιεστέρᾳ ναυτικῇ δυνάμει, καὶ οὐδεὶς Ἰνδὸς θὰ ἔθετε τὸν πόδα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπὶ πλοίου (μὲ μόνον τὴν διαφορὰν τῶν Μαχράττα οἱ ὅποιοι ἤνθισαν ὡς πειραταὶ καὶ τίποτα ἄλλο). Ἀφοῦ τὸ κινεζικὸν ναυτικόν, τὸ ὅποιον ἦτο ἄξιον, ἐξηφανίσθη κατὰ τὴν φιλολογικὴν καὶ γραφειοκρατικὴν ἀντεξέλιξιν τῆς Μέσης Αὐτοκρατορίας, οἱ μόνον ναυτιλόμενοι, μετὰ τῶν στενῶν τῆς Σύντα καὶ τοῦ Ἀδεν ἦσαν οἱ Ἀραβες, οἱ ὅποιοι ἐπίσης διὰ τὰς εἰρωμίας τὴν ἀλήθειαν, ἦσαν τολμηροὶ καὶ ἄξιοι ναυτικοί. Οἱ Ἀραβες ἐδίδασαν εἰς τοὺς διαδόχους των, Ὀλλανδοὺς καὶ Πορτογάλους, τὸ μυστικὸν τῶν μουσουλμάνων (ἐτσίαν περιοδικῶν ἀνέμων) καὶ τὸν τρόπον τῆς χρησιμοποιοῦσός των. Ὅταν ὁ Βάσκο Ντὲ Γάμα ἐνεφανίσθη μὲ πολεμικὸν στόλον, εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν, οἱ Ἀραβες ἐνήργουν μονοπωλιακῶς ὅλον τὸ ἐμπόριον καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν ἐξαιρετικὴν διάδοσιν τοῦ Ὑδατισμοῦ μέχρι τῶν πρώτων κυμάτων τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἦτο ἐπομένως ἀρκετὸν νὰ καταστραφῇ ὁ ἀραβικὸς στόλος ἢ ἂν προτιμάτε ἡ ἀραβικὴ θαλασσοκρατία, διὰ τὴν ὑπάρξιν ἡ ἀπόλυτος κυριότης ὁλοκλήρου τοῦ ἀχανοῦς Ὠκεανοῦ καὶ ὁ Βάσκο Ντὲ Γάμα τὸ ἐπράξε ἀμέσως, εἰς δύο μεγάλας ναυμαχίας,

ἀπὸ τὰς ὁποίας τὸ ἀραβικὸν ναυτικὸν δὲν ἀνεστηλώθη ποτὲ πλέον. Ἐκτοτε ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανός, δὲν εἶδε ναυμαχίας, παρὰ μόνον μεταξὺ Εὐρωπαίων. Οἱ Ὀλλανδοὶ πράγματι, ἐνέσκηψαν ὅπισθεν τῶν Ἰσπανῶν, οἱ Ἀγγλοὶ ὅπισθεν τῶν Ὀλλανδῶν, οἱ Γάλλοι ὅπισθεν τῶν Ἀγγλων. Καὶ διὰ τὴν κατοχὴν τῆς Ἀσιατικῆς Αὐτοκρατορίας ἐπολέμησαν μετὰ τῶν, καθ' ὃν χρόνον οἱ ἀσιαταὶ παρίσταντο ὡς ἀδιάφοροι θεαταί.

Ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν ἰδρύθη ἡ Ἀσιατικὴ Αὐτοκρατορία, ἐξηγεῖ τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν κατέρρευσεν. Εἰς τὰς ἀρχάς, τὸσον διὰ τοὺς Ἀγγλους ὅσον καὶ διὰ τοὺς Ὀλλανδοὺς, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀκολουθήσῃ τὰς ἰδίας μεθόδους, τὰς ὁποίας, ὁμοῦ, εἶχον μιμηθεῖ ἀπὸ τοὺς Πορτογάλους, ἡ αὐτοκρατορία δὲν ἀπετελεῖτο παρὰ ἀπὸ εἰδος ἀγρεπαύλων, αἱ ὁποιαὶ εἶχον ὡς σκοπὸν τὴν ἀγορὰν τῶν ἐντοπίων προϊόντων καὶ εἰδικῶς τῶν μπαχαρικῶν, εἰς τὴν καταπέραν δυνατόν, τιμῇ.

Αἱ ἀγρεπαύλει αὐταὶ ἀνήκον εἰς ἑταιρίας, αἱ ὁποιαὶ ἀνεμύνησαν πολὺ ὀλίγον τὴν εὐθύναν τοῦ Κράτους. Παρ' ὅλον ὅτι βαθυδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐδέχθη νὰ τροποποιηθῇ τὸ σύστημα αὐτὸ καὶ τὸσον τὸ Ἀγγλικὸν Κράτος, ὅσον καὶ τὸ Ὀλλανδικόν, ὑπεκατέστησαν τὰς ἑταιρίας, τὸ ἀρχικὸν σύστημα τῆς ἀγρεπαύλει δὲν ἐγκατελήφθη οὐδέποτε καθ' ὁλοκλήριαν καὶ ἡ ἐννοία τοῦ ἔδωσε μορφήν εἰς τὰς μετέπειτα ἀποικιακὰς ἐνεργείας. Εἰς τὴν πραγματικότητά αἱ δύο αὐτοκρατορίαι ἦσαν τῶν μεγάλων ἀγρεπαύλων. Οἱ διαχειρισταὶ τῶν ἔμειναν, ὅσον ἦτο δυνατόν, μακρὰν ἀπὸ τὴν ἐγχώριον ζωὴν, καὶ περιορίσθησαν ν' ἀναπτύξουν τὸ ἐμπόριον τῶν ἐγχωρίων προϊόντων,

χρησιμοποιούντες τὸ χαμηλὸν ἐπίπεδον ζωῆς τῶν ἰθαγενῶν καὶ ἀποφεύγοντες, δι' αὐτὸν τὸν λόγον, εἰς τὸ νὰ τοὺς εἰσαγάγουν εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα.

Αὐτὸ ἐλέγχθη μὲ εὐκρίνειαν καὶ σκληρότητα ἀπὸ τὸν Ἀμερ, τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἰνδιῶν, ἓνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος αἰσθανόμενος ὅτι εἶχε καθήκον νὰ εἶναι ὁ νεκροθάπτης τῶν Ἀνατολικῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν, μετεχειρίσθη τὸν στεγνὸν καὶ παγωμένον τόνον τῶν κυρίων τοῦ ἐπαγγέλματός του. «Τί θέλετε τώρα; εἶπεν εἰς τοὺς Ἀγγλους. Ἐπὶ αἰῶνας ἠκολούθησamen τὴν μέθοδον τοῦ «laissez faire» καὶ ἀφήκαμεν τοὺς ἰθαγενεῖς εἰς τὴν ζωὴν των, διότι ἂν ἠθέλαμεν νὰ τοὺς ἀναμείξωμεν μαζὺ μας, θὰ εὐρίσκόμεθα περιπλεγμένοι εἰς τὸ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν ζήτημα. Ἄν τώρα οἱ ἰθαγενεῖς εἶναι τελειῶς ἀδιάφοροι διὰ τὴν τύχην τῆς Αὐτοκρατορίας, εἶναι πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ παραπονεθῶμεν καὶ πρὸ παντὸς εἶναι πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ ἀλλάξωμεν, ὅπως ἐζητήθη ἀπὸ κάποιον, (τὸν Χόαρ Μπελάι-σα), τὸ ἀποικιακὸν μας σύστημα».

Ὁμιλῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Ἀμερ, περιέγραψεν ἀκριβῶς τὸ σύστημα τῆς ἀγρεπαύλει, σύστημα τοῦ ὁποίου τὸ κύριον ἐλάττωμα δὲν εἶναι, διὰ τὰς εἰμῆθας ἀπολύτως δίκαιοι, τὸσον ἡ σκληρότης, ὅσον ἡ ἀδιαφορία. Τὸ ἀγγλικὸν καὶ τὸ Ὀλλανδικὸν ἀποικιακὸν σύστημα, δὲν ἦτο σκληρὸν διὰ τοὺς ἰθαγενεῖς, ἦτο μόνον ἀδιαφορὸν. Ἡ ἀδιαφορία ὅμως γεννᾷ ἀδιαφορίαν, καὶ τὸσον οἱ Ὀλλανδοὶ ὅσον καὶ οἱ Ἀγγλοὶ εὐρέθησαν, περιέργως, μόνον εἰς τὸ μέσον τῶν ἐκατοντάδων ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐκυβέρνην, ἕκαστος ἐκ τῶν ὁποίων παρέμεινε δι' αὐτοὺς, μέ-

χρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἓνα μυστήριον. Αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ ἐδημιούργησε εἰς αὐτοὺς μίαν περιέργον ψυχολογίαν, κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου καὶ θὰ ἐπηρέασεν τὴν καταφάνῃ ἀπόφασιν των νὰ ἀναχωρήσουν τὸ ταχύτερον δυνατόν. Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου, μόνος εἰς τὸ μέσον ἐκατομμυρίων ἀγνώστων, ἰσοδυναμεῖ νὰ εἶναι μόνος εἰς τὸ μέσον ἐκατομμυρίων διαβόλων. Ἐξ ἄλλου αὕτη αὕτη ἡ ἀδιαφορία τοῦ συστήματος, ἐπενήργησεν ἀναμφιβόλως, ἐπὶ τοῦ ζήλου τῶν ὑπερασπιστῶν. Ὑπερασπίζεται τις μέχρι ἐσχάτων, ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον ἐμύχθησε, εἰργάσθη καὶ ὑπέφερε. Οἱ Ὀλλανδοὶ ὅμως καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, δὲν εἶχον ἀληθῶς πολεμίσῃ διὰ τὴν Ἀσιατικὴν Αὐτοκρατορίαν των, ἀσφαλῶς δὲ οὐτε ὑπέφεραν καὶ μόλις εἰργάσθησαν.

Εἶδομεν ὅτι αἱ κύρια μάχαι διὰ τὴν Ἀσιατικὴν Αὐτοκρατορίαν, ἐλαβον χώραν μετὰ τῶν Εὐρωπαίων. Σήμερον παρευρισκόμεθα εἰς τὸ κολοσασίον αὐτὸ ἱστορικὸν γεγονός, ὅτι ἓνα ἀσιατικὸν ἔθνος, κατέστρεψε ἐντὸς ἐνενήντα ἡμερῶν, τὴν κυριαρχίαν αἰῶνων καὶ κατέλαβε τὴν θέαν τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν Ὀλλανδῶν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας. Αὐτὸ εἶναι γεγονός, τὸ ὅποιον ἀλλοιώνει ὁλόκληρον τὴν πολιτικὴν τοῦ πολέμου, διότι ὅπως καὶ ἀνωτέρω εἴπωμεν, τίποτα δὲν θὰ εἶναι πλέον δυνατόν νὰ τὸ τροποποιηθῇ. Καὶ εἶναι καλὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἂν ἡ γεωγραφικὴ σύστασις τοῦ κόσμου, παρέμεινε ὅποια καὶ ἦτο, ἡ πολιτικὴ του σύστασις ἤλλαξε διὰ παντός. Αἱ χθεσιναὶ ἀναλογίαι δὲν ὑφίστανται πλέον καὶ θὰ ἦτο κατὰ τὴν τρέλλα καὶ μόνον νὰ σκεφθῶμεν ὅτι θὰ καταστῇ δυνατόν νὰ τὰς ἐπαναφέρωμεν. Ἡ Ἰαπωνία ἀπέδειξε ὅτι ἦτο εἰς τὴν πραγματικότητά καὶ ὄχι μόνον ὡς δύναμις: ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὸ Τριμερές, τὸ σύμφωνον ἐκείνο τὸ χαρακτηρισθὲν ἀπὸ τὰς δημοκρατίας ὡς ἓνα τρελλὸν καὶ μεγαλομανὲς κατασκευάσμα, ἀναγνωρίζει εἰς αὐτὴν μὲ λέξεις ἀποδεικνυσάσας σήμερον τὴν ἀκριβῆ τῶν σῆσεων, δηλαδὴ ὡς τὴν διευθύντριαν δυνάμιν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ὅταν ἀπὸ τὸ μακρυνὸν Γιεχὼλ καὶ ἀπὸ τὸ Τσιαντέη ἤρχισαν τὴν ὁμομητικὴν πρὸς δυσμὰς καὶ νότον παρελθόντων, ἦτο εὐκόλον νὰ προβλεφθῇ ὅτι τίποτα δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἀναγκαιώσῃ, διότι ἠκολούθουν τὴν ὁδὸν τῆς ἀνθρωπίνης μεταναστεύσεως, ἡ ὁποία πάντοτε βαίνει πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον, καὶ ἡ πορεία των δὲν ἦτο στρατηγικὴ πορεία ἀλλὰ κίνησις τῶν λαῶν. Ἄν ἡ Κίνα εὐρέθῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ των, ἦτο ἀπλόον ἐπιπόδιον. Ἐπὶ πλέον δὲ αὐτοὶ ἐβάδιζαν πρὸς τὸ σημεῖον, πρὸς τὸ ὅποιον κατευθύνονται αἱ μεγάλαι μεταναστεύσεις, δηλαδὴ πρὸς τὴν Μεσόγειον καὶ τὰς θερμὰς θαλάσσας.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ Ἀγγλοὶ πιστοὶ εἰς τὸ σύστημα τῶν ἀγρεπαύλων, ἐδίσταζαν νὰ ἐξωδεύσουν τὰ ὀλίγα ἐκατομμύρια στεριῶν, τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Αὐτοκρατορίας των, καὶ εἰς τὸ τέλος, ἐζήτησαν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ πληρώσουν, ἀκόμη καὶ τὴν ὀχύρωσιν τῆς Σιγκαπόρης. Ἐλθόντες ὅμως διὰ θάλασσαν, προσέβλεπον πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ δὲν ἀντελαμβάνοντο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ Ἀσιατικὴ Ἠπειρος, ἡ ὁποία ἐκινεῖτο εἰς τὰς νῦν διὰ τὸς ριμῇ εἰς τὴν θάλασσαν.

CARLO SCARFOLIO

Πῶς προετοιμάζονται αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι εἰς τὸν πόλεμον. Οἱ εὐθυμοὶ αὐτοὶ κύριοι εἶναι ἡ διευθύνουσα ἐπιτροπὴ τοῦ Συνδέσμου διὰ τὴν Ἑβδομάδα τοῦ γέλωτος. Σύνδεσμος ἔχων ὡς σκοπὸν, κατ' αὐτοὺς, τὴν διάδοσιν, μὲ κάθε θυσίαν τῆς εὐθυμίας καὶ τοῦ γέλωτος ἀνά τὴν χώραν.

ΤΙΜΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΑΛΒΑΝΙΑ	ΛΕΓΚ. 2.—	ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ	ΛΕΒ. 8.—
ΒΕΛΓΙΟΝ	ΦΡ. 2.—	ΕΛΒΕΤΙΑ	ΦΡ. 0,50
ΓΕΡΜΑΝΙΑ	ΜΑΡΚ. 0,30	ΕΛΠΑΝΙΑ	ΠΕΤΣ. 1,50
ΚΡΟΑΤΙΑ	ΚΝ. 6.—	ΟΥΓΓΑΡΙΑ	Π. 0,40
ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑ	ΕΣΚ. 2.—	ΡΟΥΜΑΝΙΑ	ΛΕΪ. 16.—
ΤΟΥΡΚΙΑ	ΓΡ. 15.—	ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ	ΜΚ. 4,50

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡ. 16

ΧΡΟΝΟΣ

ΡΩΜΗ - 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1942-XX.

Τμήμα Ιταλικῶν ἀρμάτων μάχης εἰς καταδίωξιν τῶν ἀγγλικῶν δυνάμεων, φευγόντων πρὸς ἀνατολὰς. Τὸ ἀγγλικὸν μέτωπον εἰς τὴν Κυρηναϊκὴν, εὐρίσκεται πάντοτε ἐν κινήσει καὶ παρ' ὅλον ὅτι μετατίθεται διαρκῶς πρὸς ἀνατολὰς, δὲν κατορθώνει νὰ ἐξέσῃ σημεῖον στηρίγματος, διὰ ν' ἀναγκασθῇ τὴν ἀντεπῆσαι τοῦ Ἀξονος.

ΠΕΙΣΤΙΚΟΝ ΙΣΟΖΥΓΙΟΝ

Ἐξακόσια καὶ πλέον πολεμικὰ ἀνακοινωθέντα, σημαίνουν ἑξακοσίας καὶ πλέον ἡμέρας καὶ κάθε ἡμέρα τὸσας ὥρας καὶ κάθε ὥρα τὸσας λεπτά, κατὰ τὰ ὁποία κάθε ἄνθρωπος εὐρέθῃ ἐνῶπιον τοῦ θανάτου, τῆς ὑπερτάτης θυσίας. Ἡμεῖς ποὺ εἴχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ ζήσωμεν πολλὰ ἀπὸ τὰ λεπτά αὐτά, γνωρίζομεν τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰταλοῦ στρατιώτου εἰς τὸν πόλεμον, γνωρίζομεν τι ὑπάρχει εἰς τὸ βλέμμα του, τι φοβεῖται ἡ καρδιά του, ὅταν ἓνα ἀεροπλάνον ἐπιτίθεται κατὰ τὸ πλοῖόν ἢ ὅταν τὸ πυροβολικὸν κατακλύζει, μὲ βροχὴν βλημάτων, τὴν θέσιν τῆς ἐρήμου ἢ ὅταν τὸ μυδραλλιοβόλον τοῦ ἐχθρικοῦ καταδιωκτικοῦ, βάλλει ἐναντίον τοῦ σκελετοῦ τοῦ βομβαρδιστικοῦ.

Εἶναι σιωπηλὸς ὁ Ἰταλὸς κατὰ τὸν πόλεμον. Τὸ βλέμμα του δὲν εἶχε ἀπηνή σκληρότητα, ἀλλ' ἤσυχον σταθερότητα, συνειδησὴν τῆς πράξεως ποὺ ἐκτελεῖ. Καὶ ἐκεῖ ὅπου θάνατι μετὰ τὴν κατάκτησιν, δεικνύει πολὺν ἀνθρωπισμὸν, πραγματοποιεῖ, μὲ τὸν ταπεινὸν καθημερινὸν κάματον, τὸ νέον αἶσθημα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀλληλεγγύης. Σέβεται τοὺς ἄλλους καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὸν σέβονται. Μὲ τοὺς ἄλλους μοιράζει τὸν ἑαυτὸν του, τὴν ἐργασίαν του, τὸν ἄρτον του, μὲ ἀρχαῖον καὶ ἀνώτερον πολιτισμόν.

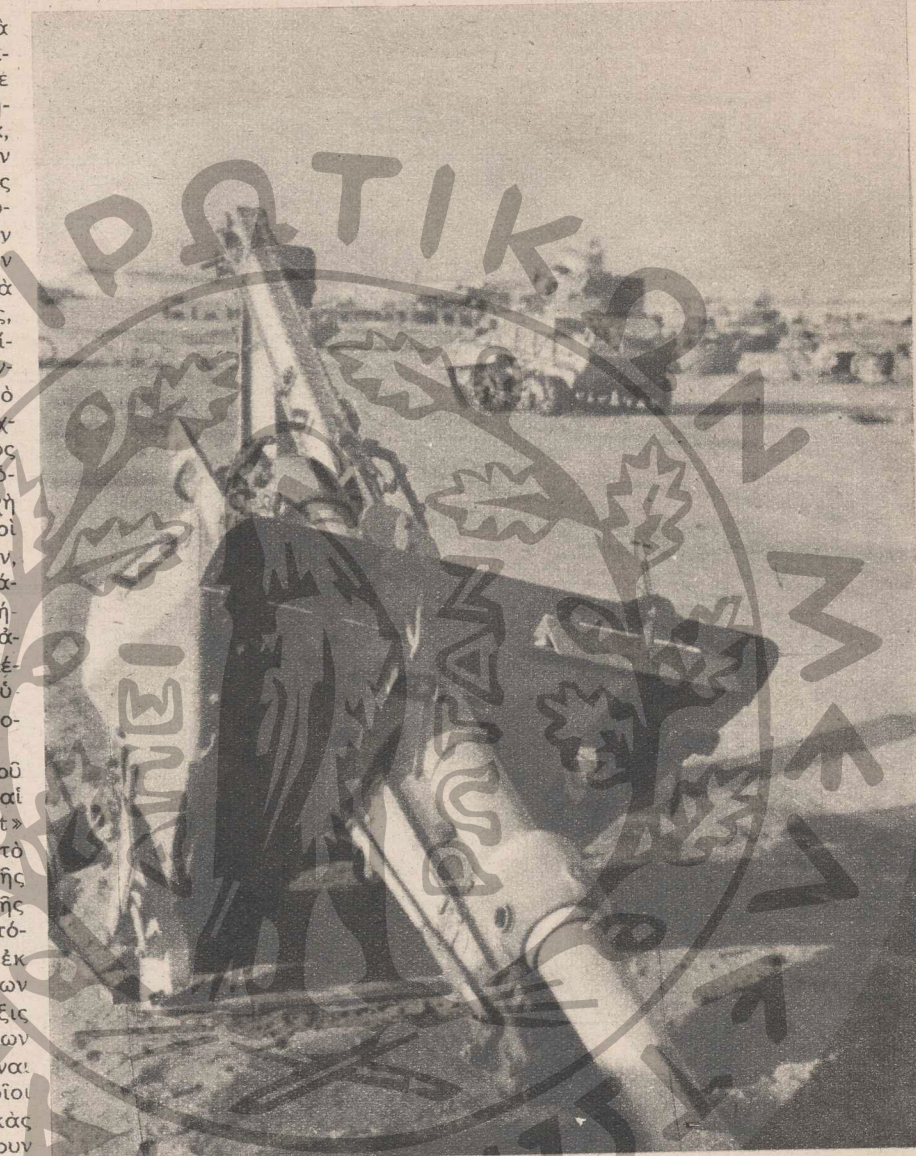
Πλέον τῶν ἑξακοσίων ἡμερῶν ἀπηνὸς πολέμου, ἐξήντησαν καὶ ἐστέγνωσαν τὸ πρόσωπόν του, τὸν προσητοίμασαν, τὸσον διὰ τὴν ἐφοδὸν ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀμυναν. Καὶ κάθε ἡμέρα τοῦ πολέμου αὐτοῦ ἦτο σκληρὰ, μετὰ τῶν νεφῶν τῶν Ἀλπεων καὶ τῶν ὀρέων τῆς Ἀλβανίας, εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Β. Ἀφρικῆς, εἰς τὴν ρωσσικὴν στέππαν, εἰς τοὺς γαλανοὺς οὐρανούς τῆς Μεσογείου καὶ τοὺς μελαγχολικοὺς τῆς Ἀνατολῆς, ἐπὶ τῆς καθαρᾶς θαλάσσης τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Σικελίας καὶ τοῦ φαλὸν βόθου τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ὁ τεράστιος αὐτὸς πόλεμος, εὐρε τὸν Ἰταλὸν μαχόμενον ὅπουδῃ-

ποτε, νὰ ἀγωνίζεται, νὰ ὑποφέρει διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα ἐνὸς καλλιτέρου μέλλοντος. Δὲν ὑπεχώρησε ποτέ, τώρα πλέον ξεύρει τί θὰ ἐσήμαινε νὰ χάσῃ, γνωρίζει ὅτι ἡ ἡττα, αὐτὴν τὴν φορὰν, εἶναι συνώνυμον τοῦ θανάτου, θανάτου ἀγωνιάδους ἐντὸς τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς τρομοκρατίας. Καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἔχθρὸν ἀπωλείας αἱ ὁποιαὶ βαρύνουν ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ πολέμου, κατὰ τρόπον ἀποφασιστικόν. Ἡ Μεσόγειος, ἡ ὁποία ὅπως πάντοτε, εἰς τὰς κρίσεις τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι τὸ κέντρον τοῦ παρόντος πολέμου καὶ τὸ πεδῖον ὅπου παίζεται καὶ θὰ παυθῇ ἡ τελευταία πρᾶξις, ἡ Μεσόγειος ὑπῆρξε σκληρὸν θέατρον, εἰς τὸ ὅποιον ἐδείχθη ἡ ἀγγλικὴ ὑπεροχὴ καὶ ἡ ἰταλική. Σήμερον οἱ Ἰταλοὶ εὐρίσκονται εἰς πλεονεκτικὴν θέσιν, μὲ τὴν ἀνακατάληψιν τῆς Βεγκάζης καὶ τὴν ὑποχώρησιν τῆς περιφέρειας τῆς Ἀγγλικῆς στρατιάς. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ὀφείλεται, κατὰ μέρος, εἰς τὴν κατὰ θάλασσαν ὑπεροχὴν τῶν ἀεροναυτικῶν ἰταλο-γερμανικῶν δυνάμεων.

Αἱ ἀλλεπάλληλα καταβυθίσαις τοῦ «Royal Ark» καὶ τῆς «Bahram», αἱ βαρύταται ζημίαι εἰς τὸν «Valiant» καὶ «Malaja», προκλήθησαν ἀπὸ τὰ ναυτικόν, ἡ σχεδὸν ἀχρήστευσις τῆς Μάλτας, ὡς βάσεως ἐξορμήσεως τῆς R.A.F., ὀφειλομένη εἰς τοὺς συντόνους καὶ συνεχεῖς βομβαρδισμούς, ἐκ μέρους τῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων τοῦ Ἀξονος, ἡ ἀπηνὴς καταδίωξις τῶν ἀπομενόντων ναυτικῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἀγγλικῶν νηοπομπῶν, εἶναι ἀποφασιστικοὶ παράγοντες, οἱ ὅποιοι ἐπέτρεψαν εἰς τὰς ἰταλο-γερμανικὰς δυνάμεις τῆς Λιβύης, νὰ νικήσουν καὶ ἴσως κατὰ τρόπον ἀποφασιστικόν, τὴν στρατιάν τοῦ Ritchie.

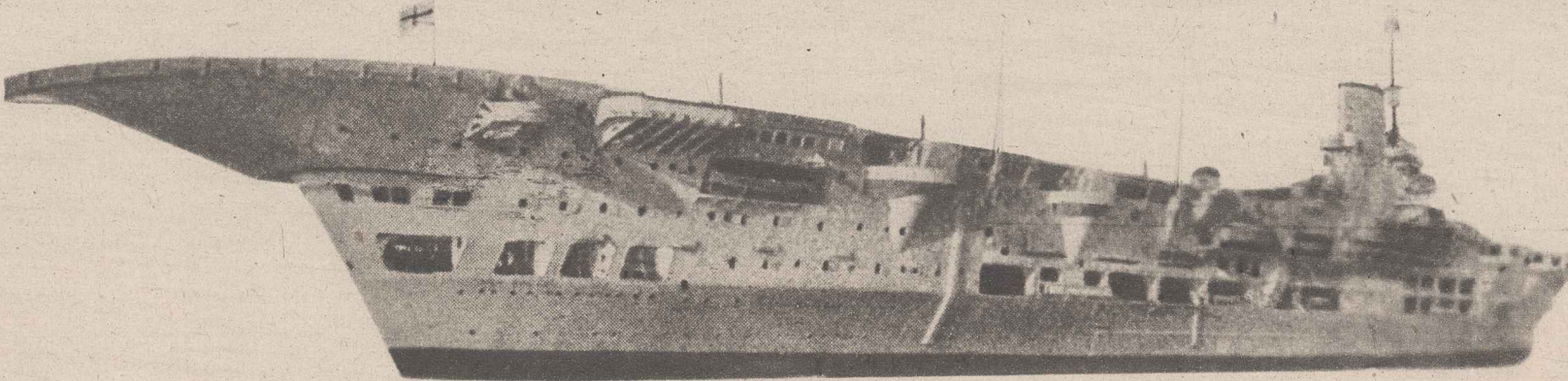
Οἱ ἐκφραστικοὶ ἀριθμοὶ τῶν εἰκόνων μας, πιστοποιοῦν περὶ τῆς ἀξίας τῶν πολεμιστῶν τοῦ Ἀξονος.

Εἰς ΚΑΤΑΛΕΙΦΟΝΤΕΣ ἐσπευσμένως τὴν Βεγκάζην, οἱ Ἀγγλοὶ, ἀφῆκαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν στρατευμάτων τοῦ Ἀξονος, σπουδαῖον πολεμικὸν ὕλικόν. Ἀντιαεροπορικὰ τηλεβόλα, τηλεβόλα ἐναντίον τῶν τάγκς, αὐτοκίνητα, ἄρματα μάχης, καὶ μεγάλην ποσότητα καυσίμου ὕλης καὶ διαφόρων τροφίμων.

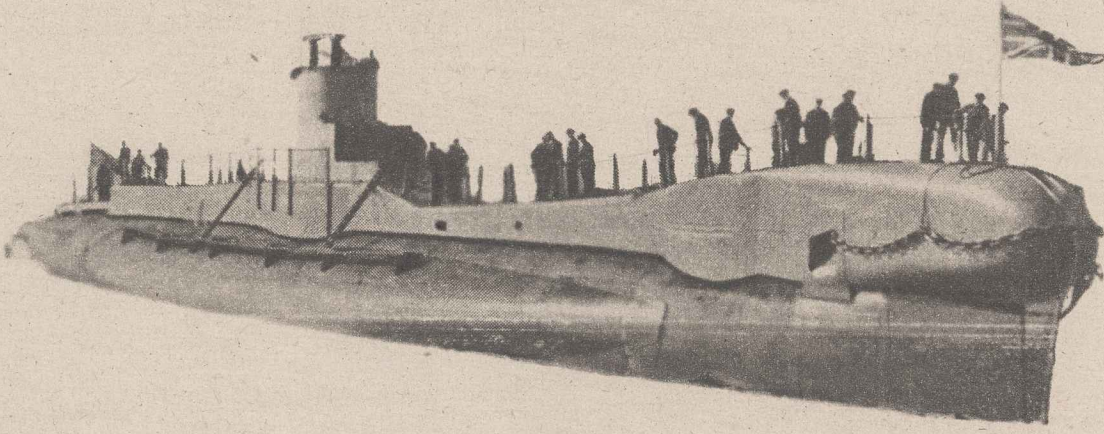
ἀκολουθεῖ

ΑΙ ΕΙΣ ΠΛΟΙΑ ΑΠΩΛΕΙΑΙ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΛΟΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΝ	ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ	ΣΥΝΟΛΟΝ
ΒΥΘΙΣΘΕΝΤΑ 3	ΒΥΘΙΣΘΕΝΤΑ 42	45
ΤΟΡΠΙΛΙΣΘΕΝΤΑ 4	ΤΟΡΠΙΛΙΣΘΕΝΤΑ 81	85
ΒΛΑΒΕΝΤΑ -	ΒΛΑΒΕΝΤΑ 155	155

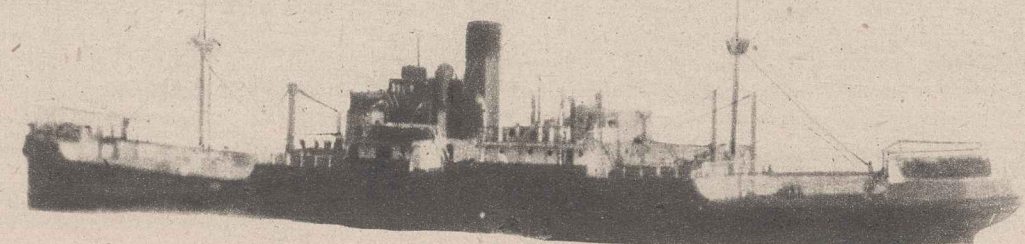

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ
ΒΥΘΙΣΘΕΝΤΑ 48
ΒΛΑΒΕΝΤΑ 7

ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΦΟΡΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΝ	ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑΝ
ΒΥΘΙΣΘΕΝΤΑ 73	ΒΥΘΙΣΘΕΝΤΑ 127
ΒΛΑΒΕΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟΡΠΙΛΙΣΘΕΝΤΑ 3	ΒΛΑΒΕΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟΡΠΙΛΙΣΘΕΝΤΑ 155

ΑΙ ΕΙΣ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΑΠΩΛΕΙΑΙ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

σελ. 9

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΝ

ΚΑΤΑΡΡΙΦΘΕΝΤΑ ΑΠΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ 2

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ

ΚΑΤΑΡΡΙΦΘΕΝΤΑ 20
ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΝΤΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ 20
ΣΥΝΟΛΟΝ 40

ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΚΑΤΑΡΡΙΦΘΕΝΤΑ 216
ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΝΤΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ 140
ΣΥΝΟΛΟΝ 356

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

ΚΑΤΑΡΡΙΦΘΕΝΤΑ ΑΠΟ ΤΑΙΠΛΟΙΑ 48
ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ 5
ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ 344
ΚΑΤΑΔΙΚΤΙΚΑ 384
ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΝΤΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ 118
ΣΥΝΟΛΟΝ 899

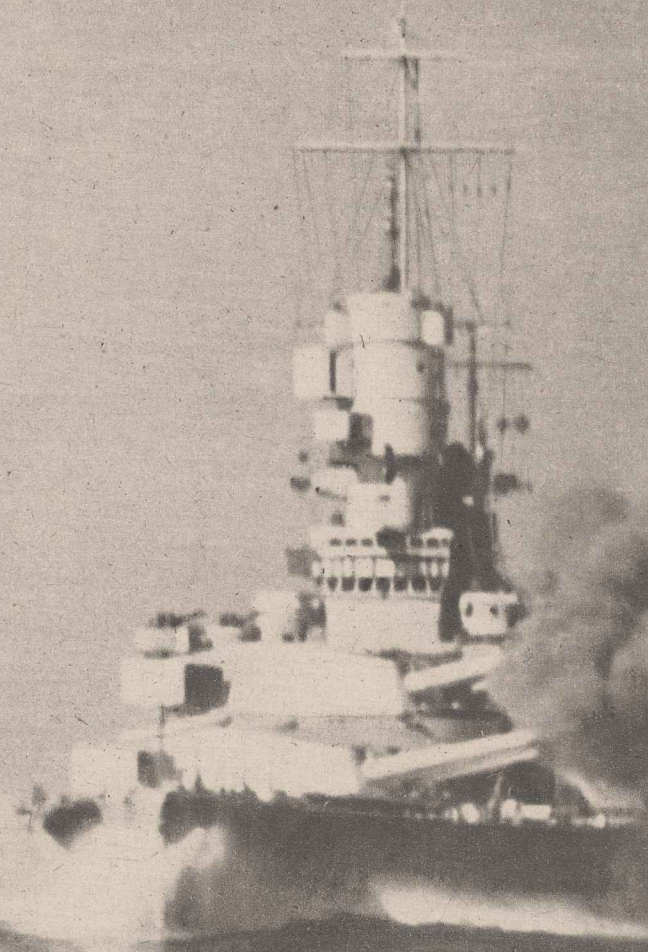
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ

ΚΑΤΑΡΡΙΦΘΕΝΤΑ 437
ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΝΤΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ 163
ΣΥΝΟΛΟΝ 600

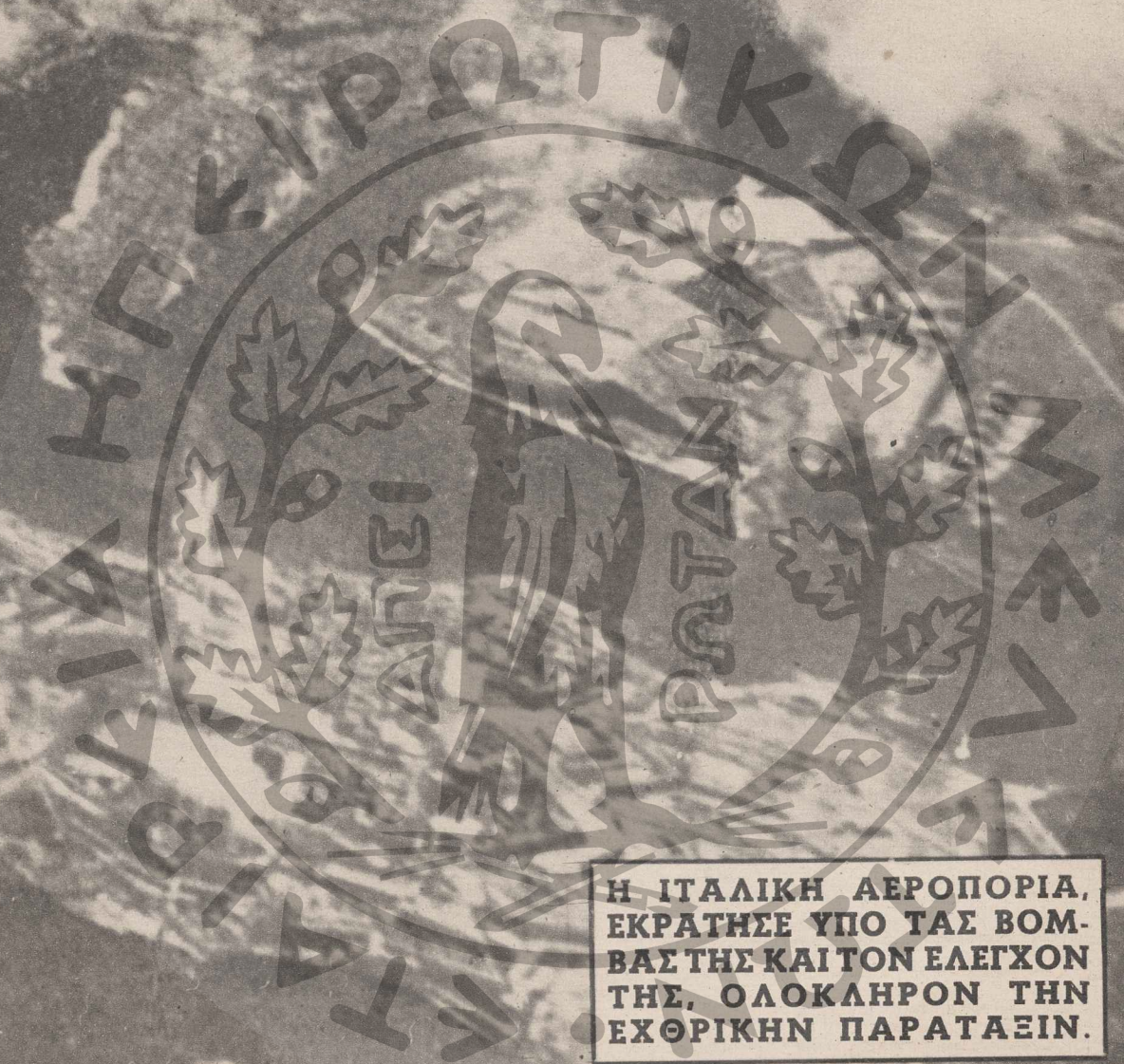
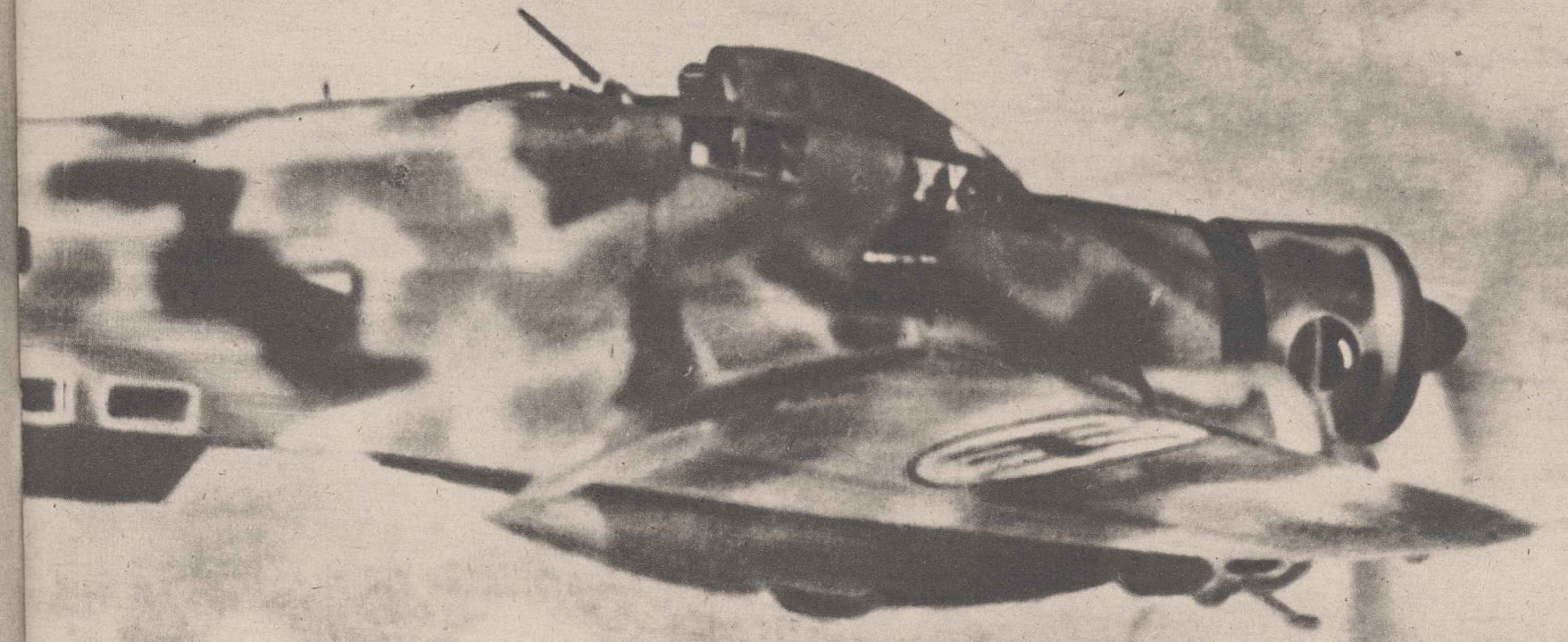
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΤΩΠΑ

ΚΑΤΑΡΡΙΦΘΕΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΝ
ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ 596

ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ
ΗΓΓΥΗΘΗ ΚΑΙ ΕΞΗΕΦΑ-
ΛΙΣΕ ΤΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ
ΛΙΒΥΗΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ,
ΕΚΡΑΤΗΣΕ ΥΠΟ ΤΑΣ ΒΟΜ-
ΒΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟΝ
ΤΗΣ, ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ
ΕΧΘΡΙΚΗΝ ΠΑΡΑΤΑΞΙΝ.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΞ ΑΜΙΑΝΤΟΥ

Ἡ λωρίς τῆς γῆς, ἡ χωρίζουσα τὰς πρώτας ἐχθρικές γραμμάς, δυνατὸν νὰ ἔχη πλάτος ὀλίγων δεκάδων μέτρων, ὅπως ἐπίσης καὶ μερικῶν χιλιομέτρων. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ τῆς «γῆς οὐδενός», ἐξακολουθοῦν ἀκαταπαύστως αἱ δράσεις τῶν ἀνιχνευτικῶν περιπολιῶν, ὑπὸ τὸ διασταυρούμενον πῦρ, τῶν μυδραλλιοβόλων, τοῦ ἀνασκάπτοντος τὸ ἔδαφος. Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τοῦ οὐδενός, κινοῦνται παράδοξοι ἄνθρωποι, φέροντες παραδόξους ἐνδυμασίας, ὅπλισμένοι μὲ φωτιά. Εἶναι οἱ ἐκτοξεύται φλογῶν, οἱ καταστροφεῖς τοῦ στρατιωτικοῦ μηχανικοῦ, οἱ ἐξ ἀμιάντου ἄνδρες, οἱ προηγούμενοι πάντοτε τῶν τμημάτων ἐφόδου, οἱ ἐπιτιθέμενοι πρῶτοι ἐκ τῶν πρώτων καὶ οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ πρόδρομοι τῆς ἐπιθέσεως. Ἡ δράσις τοῦ μηχανικοῦ γίνεται πάντοτε καὶ μεγαλύτερα εἰς τοὺς συγχρόνους πολέμους, ἐξ αἰτίας τῶν τεχνικῶν

προόδων, εἰς τὰς πολεμικὰς ὑπηρεσίας. Μέχρι σήμερον ὅμως, τὸ μηχανικὸν δὲν εἶχε λάβει μέρος πρωταγωνιστοῦ εἰς τὰς μάχας. Οἱ ἄνδρες τοῦ μηχανικοῦ εἶχον προπαρασκευασθῇ μὲ ψυχραιμίαν, μὲ ὀρισμένον ὑπολογισμόν, μὲ κινήσεις ὀρθολογιστικὰς καὶ ἡριθμημένας, διὰ τὸ θαῦμα, διὰ τὸ ὅποιον εἶναι ἱκανοί: νὰ μὴ κάμνουν θύρυνον κτυπῶντες τὰ σίδερα, νὰ μὴ κάμνουν φῶς, ἀνάπτοντες τὸ πῦρ, νὰ βλέπουν καὶ εἰς τὸ πλεόν ζοφερὸν σκότος, νὰ μὴ φαίνονται εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, νὰ μὴ φοβοῦνται ποτέ. Ἔτσι ἔμαθαν νὰ κατασκευάζουν γεφύρας, χαρακώματα, νὰ ὑπονομεύουν τὰς ἐχθρικές θέσεις, νὰ συνδέουν καὶ καταστρέφουν, μὲ ἀπίστευτον τρόπον, τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν ἀντιπάλων. Κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν, ἔβλεπον τοὺς συναδέλφους τῶν τῆς ἐφόδου νὰ ἐπέρχονται, μὲ τὰ ὅπλα ἀνὰ χεῖρας.

ΟΒΙΣ ΚΑΙ ΞΙΦΟΛΟΓΧΗ μὲ στόλισμα μίαν κόκκινην φλόγα εἰς τὸν βραχίονα, εἶναι τὸ σῆμα τῶν «καταστροφῶν».

ΑΡΧΙΖΕΙ Ἡ ΔΡΑΣΙΣ. Οἱ καταστροφεῖς, ἔρποντες ἐπὶ τῆς θερμῆς ἄμμου, εἰσεχώρησαν εἰς τὴν «γῆν οὐδενός». Ἐχθρικὸν μυδραλλιοβόλον κρυμμένον εἰς ἓνα κοίλωμα, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων, ἦνοιξε πῦρ ἐναντίον τῆς περιπολίας. Οἱ καταστροφεῖς ἤρχισαν τὴν ἐκσφενδόνησιν τῶν χειροβομβίδων.

Αἱ ΧΕΙΡΟΒΟΜΒΙΔΕΣ ἔκαμαν τὴν ἐχθρικήν περιπολίαν νὰ σιγήσῃ καὶ προεκάλεσαν τὴν ἔκρηξιν τῶν πυρομαχικῶν τοῦ μυδραλλιοβόλου. Οἱ καταστροφεῖς μετατοπίζονται, διὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὰ ἀποτελέσματα τῆς κεραυνοβόλου δράσεως. Τὸ ἐχθρικὸν πῦρ, καθίσταται ὁλονὲν πυκνότερον.

Οἱ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ἐκληρονόμησαν τὸν τίτλον τῶν ἀπὸ μίαν ἐπωνυμίαν τοῦ στρατοῦ τοῦ Ίεδεμοντίου καὶ ἐντὸς ὀλίγου κατέστησαν ἀξιοί συνεχιστὰί τῆς πολεμικῆς ὁρμῆς τῶν στρατιωτῶν τῆς ἰταλικῆς ἀναγεννήσεως. Οἱ ἐκτοξεύται φλογῶν εὐρίσκουν μεγάλην

ἀπασχολοῦν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, ὅπου οἱ Ἀγγλοὶ κατέσπειραν τὸ ἔδαφος μὲ πολλὰς ἀμυντικὰς ἐγκαταστάσεις. Αἱ φωτογραφίαι μας ληφθεῖσαι εἰς ἓνα τμήμα ἐδάφους, εὐρισκόμενον συνεχῶς ὑπὸ τὸ ἐχθρικὸν πῦρ ἀποδεικνύουν τὴν δράσιν τῶν καταστροφῶν, οἱ ὅποιοι, ἐπὶ κε-

φαλῆς ἐνὸς τμήματος ἐφόδου, ἠνάγκασαν τὸν ἐχθρὸν νὰ ἀποσυρθῇ ἐν σπουδῇ, μαχόμενον, κατὰ τινὰ προσπάθειάν του νὰ πλησιάσῃ τὰς προχωρημένας ἰταλικὰς γραμμάς. Οἱ «καταστροφεῖς» τοῦ μηχανικοῦ, συνεργαζόμενοι ἐκ παραλλήλου μὲ ὅλα τὰ ἄλλα ὅπλα, τὰ ὅποια σφίγγουν διαρκῶς καὶ περισσότερον καὶ ἐξ ὧν τῶν σημείων τὸν ἐχθρὸν, καθιστοῦν καθημερινῶς δυσχερεστέραν τὴν θέσιν τοῦ ἐχθροῦ, εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ εὐρέως μετώπου.

Ο ΚΑΤΑΠΕΛΤΗΣ, διά του οποίου εκσφενδονίζονται αἱ βόμβαι, εἶναι ἕνα ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ὄπλων. Ἐχει βίον πλέον τῶν πέντε αἰώνων καὶ σήμερον ἀκόμη, περιορισθεὶς εἰς μικροτάτας διαστάσεις, ἐτελειοποιήθη εἰς ὅλα τοῦ τὰ τμήματα καὶ πρωταγωνιστεῖ εἰς πολλὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις. Ὁ καταπέλτης — χρησιμοποιούμενος ἀπὸ τοὺς καταστροφεῖς τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἀπὸ τὸ πεζικὸν — ἐξαιρετικῶς ἐνδεδειγμένος διὰ νὰ βάλλῃ ἐναντίον κεκαλυμμένων θέσεων, χρησιμοποιεῖται καθημερινῶς ἀπὸ τὰ ἰταλικά στρατεύματα, τὰ ὁποῖα σφυροκοποῦν τὰς ἐχθρικές θέσεις, με πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ ΚΑΛΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς πολεμιστάς. Ἦνωμένοι με δεσμοὺς ἀδελφικοῦ συναδελφισμοῦ, γεννηθέντος καὶ σφυρηλατηθέντος ἐπὶ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν, βαθμοῦχοι καὶ στρατιῶται, μετὰ τὴν ζέστην, τὸν «γκίμπλη» καὶ τὰς κακουχίας τῆς ἐρήμου, δεικνύουν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μικρῶν διαλειμμάτων, μεταξὺ τῶν δράσεων, τὴν ἀμέριμον εὐθυμίαν, τὴν πολλάκις προκαλουμένην ἐκ τοῦ μηδηνός, τὴν χαρακτηρίζουσιν τὸν Ἰταλὸν στρατιώτην.

ΡΩΜΗ - ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΦΑΡΝΕΖΙΝΑ - ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΩΞΑΝΗΣ. (Sodoma).

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Όταν ο υἱὸς τῆς Ὀλυμπιάδος ἀνέχωρησε διὰ τὴν ἀπίστευτον ἐπιχειρήσιν του, ὁ μεσογειακὸς κόσμος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ὁ πολιτισμένος κόσμος, ὑπέφερε ὑπὸ μίαν πίεσιν, ἀνάλογον πρὸς τὴν πρὶν ἥτις προεκάλεσε τὸν πόλεμον τοῦ 1939.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου μετὰ ὁμαλὰς ἐκφράσεις. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν συνήθειαν, οἱ σύγχρονοί του δὲν τὸν ἡρωοποίησαν. Ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ Ἀριανοῦ μέχρι τοῦ Πλουτάρχου, μετὰ ἐκφράσεις περιέργως ἀνθρωπίνες, τοῦτο δὲ παρ' ὅλου ὅτι τὸ ἀνάστημά του ἐφανερώνετο γιγαντιαῖον. Νέος καὶ μόνος, περιστοιχόμενος ἀπὸ στρατηγούς, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον εἰς, ὁ Παρμανίων, φαίνεται ὅτι ἀνυψώθη πέραν ἑνὸς κοινοῦ στρατηγού, καὶ ὁ εἰς αὐτὸς δὲν τὸν ἠνένησε καὶ τὸν ἐπρόδωσε, ὁ Ἀλέξανδρος περιέκλειεν, ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου του, τοῦ ἐκπαιδευθέντος ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλην, τὸν παλαιὸν καὶ τὸν νέον κόσμον. Ὁ νέος κόσμος του διατρεῖται ἀκόμη. Ὁ Ἀξων ἀγωνίζεται τὴν μεγάλην του μάχην, διὰ τὰς συγκοινωνίας καὶ τὴν ἀμοιβαίαν μεταξὺ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης διεξόδους.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἦτο ἡ πλέον μυστηριώδης καὶ πολυσύνθετος γυναικεῖα μορφή τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ Μεσσαλίνα καὶ ἡ Κλεοπάτρα εἶναι ἀνάξια λόγου γυναικίρια, συγκρινόμενα μετὰ τὴν Ὀλυμπιάδα. Ὅταν, κατὰ τὴν ὑπερήφανον εἰς ἡπειρον ἐξορίαν τῆς, ἐπανελάμβανεν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἦτο υἱὸς τοῦ Φιλίππου, ἀλλὰ τοῦ Διονύσου, ἐπανελάμβανεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δι' αὐτὴν ἦτο ἀπόλυτος βεβαιότης. Διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μεγάλων μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης, ὁ Διό-

νυσος εἶχε γνωρίσει τὴν Ὀλυμπιάδα, ὅπως ὁ Διόνυσος ἐγνώριζεν τὰς Μεγάλας Μεμνημένης, καὶ ἡ Ὀλυμπιάς ἦτο μία Μεγάλη Μεμνημένη, ἡ ἐκλεκτὴ σύζυγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Φίλιππος δὲν ἦτο παρὰ ὁ ἐπίγειος σύζυγός τῆς. Πέριξ τοῦ νέου ἥρωος, διεδόθη ἀπὸ τῆς κοιτίδος, εἰς τὴν αὐλήν τῆς Πέλλης, ἡ βεβαιότης περὶ τῆς θεϊκῆς καταγωγῆς του. Ἡ ἀναγνώρισις εἰς τὴν δασύν τοῦ Ἀγαπῶντος-Διὸς, δὲν ὑπῆρξε παρὰ ἀργοπορημένη ἐπιβεβαίωσις. Ἡμέραν τινὰ ἡ Ὀλυμπιάς, κατὰ τινὰ ἀπουσίαν τοῦ Φιλίππου, ἐξώσε δειγμάτων τῶν ἀνωτέρων δικαιωμάτων τῆς θεῆς συζύγου. Ἐνυμφεύθη δημοσίως, ὅπως ἡ Μεσσαλίνα τὸν Γάϊον Σίλιον, κάποιον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δι' ἐκείνην, ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν ὁ Φίλιππος ἐπέστρεψε δὲν ἐτόλμησε νὰ θέλῃ τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ δὲν τῆς ἐπέβαλε τιμωρίαν. Ἀσφαλῶς καὶ δι' αὐτὸν ἡ Ὀλυμπιάς ἦτο θεῆς οὐσίας. Ἐστῶς ὡς μόνον τὸν σὺζυγον. Ἡ Ὀλυμπιάς τότε, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὰς θεραπαινίδας τῆς, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, μετέβη εἰς τὴν πλατείαν ὅπου εἶχε στηθεὶ ὁ σταυρός, ἀνῆλθεν ἐπὶ κλίμακος, καὶ ἐφίλησεν, δημοσίᾳ, τὸν νεκρὸν ἐπὶ τῶν χειλέων. Κατόπιν, ἀπεσῶρθε χωρὶς νὰ ρίψῃ οὐτισθεν τὰ βλέμματά τῆς, εἰς μικρὰν πόλιν τῆς Ἡπείρου, ὅπου ἔζησε ὡς περιφρονημένη θεότης, μελετῶσα τὴν τερατώδη καὶ μεγαλειώδη ἐκδίκησιν ἥτις ἐπέπρωτο νὰ κάμῃ μίαν ἡμέραν τὴν Κλεοπάτραν, τὴν δευτέραν σύζυγον τοῦ Φιλίππου.

Υἱὸς τοιαύτης μητρὸς, ὁ Ἀλέξανδρος ἐγεννήθη ἥδη ἐντὸς θεϊκῆς ἀτμοσφαιρας. Ἀπὸ τὸν πατέρα του ἐκληρονόμησε τὰ πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ σχέδια, ἀπὸ τὴν μητέρα του τὸ αἰσθητήριον τῆς μοῖρας του καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀνήκεν εἰς ἀνώ-

τερον ἐπίπεδον τῆς ζωῆς. Πᾶν δ,τι ἔπραξεν ὁ Ἀλέξανδρος, φέρει τὸ σῆμα τῆς βεβαιότητος. Εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος τῆς ἱστορίας ὁ μὴ διαπράξας σφάλμα. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἔλυσεν τὰ τρία προβλήματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν συνταράσσουσιν τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ τὰ ἔλυσε ὡς νὰ τὰ εἶχε μελετήσει ἐπὶ ζωῆς ὁλοκληρούς, τὰ τρία αὐτὰ προβλήματα εἶναι τὰ ἐπόμενα:

Ἡ ἐπανακατάστασις τῶν συγκοινωνιῶν μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης, διακοπιεσῶν ἀπὸ τὴν Περσικὴν Αὐτοκρατορίαν.

Ἡ καταστροφή τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ, πρὶν νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐδαφικὰς κατακτήσεις.

Ἡ ἐκμηδένισις, διὰ μαχῶν κατὰ ξηρὰν, τῆς ἀπόλυτου ναυτικῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐχθροῦ.

Εἶναι τὰ τρία βασικὰ προβλήματα τοῦ πολέμου τοῦ Ἀξωνος. Τὸ δεύτερον εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς θεωρίας τοῦ Clausewitz, ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἠνένησε ὅτι ἐν αὐτῷ κείτῃ αὐτῇ αὐτῇ ἡ οὐσία τοῦ πολέμου καὶ ὁ ὁποῖος τὸ ἐφήρμοσε μετὰ ἀπόλυτον ἀσθητικότητά. Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ἐφθάσεν εἰς τὴν Περσίαν, ὁ περσικὸς στρατὸς δὲν ὤφισατο πλέον. Τὸν εἶχε τελείως καταστρέψει, εἰς τὰς τρεῖς μόνον μάχας, τοῦ Γρανικοῦ, τοῦ Ἰσοῦ, καὶ τῶν Γαυγαμήλων-Ἀρβήλων. Καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ μάχαι εἶχον ρυθμισθεῖ κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε, ἡ αὐτὸς δὲ καταστρέφετο ὁλοσχερῶς ἡ θὰ κατέστρεφε ὁλοσχερῶς τὸν ἐχθρόν.

Τὰ τρία προβλήματα, τὸ τῆς ἐκμηδένισις, τῆς ναυτικῆς ὑπεροχῆς, τοῦ ἐχθροῦ, διὰ μαχῶν κατὰ ξηρὰν, ἐλύθη ὅτι αὐτὸ μετὰ ἀκόμην ἀνωτέραν ἀνύψωσιν τῆς μεγαλοφύας του. Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, δὲν ὄφι-

σαντο ἄνθρωποι, δὲν ὤφισαντο ἐγχειρίδια γεωγραφίας, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἐπίστευεν ἀκόμην εἰς τὸν μεγάλον ποταμὸν Ὠκεανόν, ὁ ὁποῖος περιέβρεχε τὸν κόσμον, καὶ ἔρρεε κατὰ μῆκος τοῦ Καυκάσου, καὶ ὅτι τὰ στρατιωτικὰ ἐγχειρίδια περιορίζοντο εἰς τὴν μελέτην τῶν «στρατηγημάτων» καὶ ὀλίγης πολιορκητικῆς τακτικῆς. Ἐπομένως, ὅλας τὰς περὶ ὕψους στρατηγικῆς ἀρχὰς του, ὁ Ἀλέξανδρος τὰς ἐδημιούργησε εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἐλυσε τὸ πρόβλημα τῆς διαβάσεως ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν, διατηρῶν ταυτοχρόνως τὰς ὁπισθοφυλάκας του καὶ τὰς μετὰ τῆς Μακεδονίας συγκοινωνίας του ἀνεπαφούς, παρ' ὅλου ὅτι ὁ ἐχθρὸς εἶχε τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τῶν θαλασσῶν. Τὸ δεύτερον πρόβλημα ἦτο νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἀντίπαλόν νὰ μεταφέρῃ ὅλα τοῦ τὰ στρατεύματα ἔξω τῶν φυσικῶν τοῦ συνόρου, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ τὰ καταστρέψῃ χωρὶς πιθανότητας ἀναλήψεως.

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ἤρχισε τὸν πόλεμον, εἶχε ἐκατὸν πενήνκοντα τριῖναι, χειριζόμενος ἀπὸ μακεδονικὰ πληρώματα, γενναῖα μὲν ἀλλὰ χωρὶς πείραν τῆς θαλάσσης. Ὁ Μέγας Βασιλεὺς εἶχε τετρακοσίας τριῖναι, δδηγουμένως ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ναῦτας τῆς ἐποχῆς, τοὺς Φοινίκας καὶ τοὺς Ρωδίους. Δὲν ἦτο ὅμως ὁ μόνος κίνδυνος, ὁ ἀπειλῶν τὰς συγκοινωνίας τοῦ Ἀλεξάνδρου. διότι καθ' ὃν χρόνον εἰσερχόμην εἰς ἀναζητήσιν τοῦ ἐχθροῦ, κάθε στιγμὴν αἱ Ἀθήναι, νικηθεῖσαι ἀλλὰ μὴ δαμασθεῖσαι, ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Κορινθίαν τῆς Κορίνθου, εἰς τὴν ὅποιαν αὐτὸς τὰς εἶχεν ὑποχρεώσει νὰ εἰσελθουν, καὶ νὰ παρατάξουν τὰς τριακοσίας πενήνκοντα τριῖναι τῶν, παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν τετρακο-

Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 18

ΡΩΜΗ - ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ: Ο ΤΑΡΚΟΥΙΝΙΟ ΕΠΑΝΑΘΕΤΕΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΙΒΙΛΛΗΣ ΤΙΜΠΟΥΤΙΝΗΣ

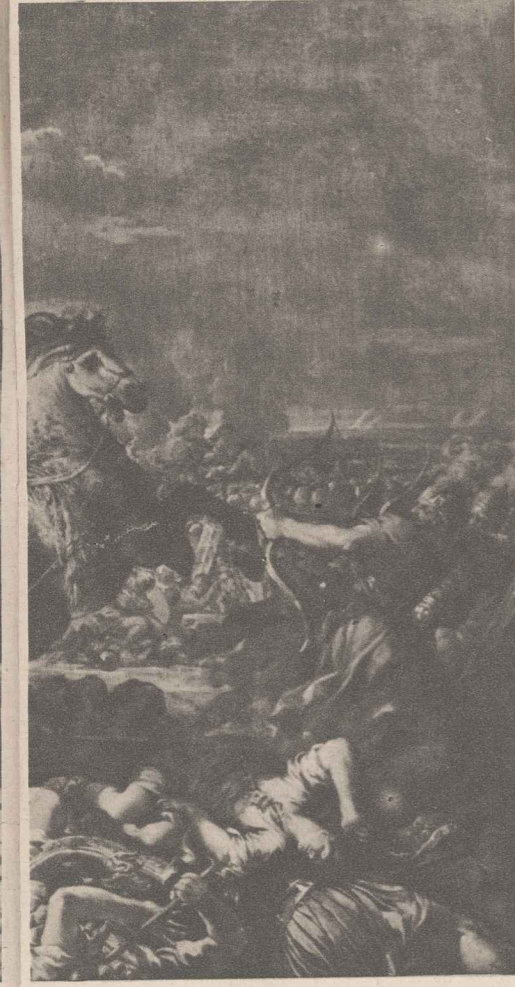
- (Polidoro da Caravaggio).

ΠΑΡΙΣΙΟΙ - ΛΟΥΒΡΟΝ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΗΣ. (Ανάγλυφον του P. Puget. Βερσαλλίαι).

ΡΩΜΗ - ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΩΛΙΟΥ. Η ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ ΕΙΣ ΑΡΒΗΛΑ (Πέτρου ντὰ Κορτόνα).

ΠΑΡΙΣΙΟΙ - ΛΟΥΒΡΟΝ - ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΙΣ ΒΑΒΥΛΩΝΑ (Καρόλου Le-Brun).
άκολουθεῖ

σίων τοῦ Μεγάλου Βασιλέως. Καί τὰς τριήρεις αὐτὰς δὲν τὰς ἐχειρίζοντο μόνον ἐπιδέξιοι ναῦται, ἀλλὰ διαφόρως πρὸς τὸν περσικὸν στόλον ἦσαν φορτωμένα με ὀπλίτας, (οἱ ὁποῖοι μὲ τοὺς ὀπλίτας τοῦ Ἀλεξάνδρου ἦσαν οἱ καλλίτεροι τοῦ κόσμου), καὶ ὠδηγοῦντο ἀπὸ ναυάρχους οἱ ὅποιοι ἐμφοροῦντο ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιθέσεως, ἐνῶ οἱ ναύαρχοι τοῦ Δαρείου ἀπέφευγον τὴν μάχην, ἐμπιστευόμενοι τὰ πάντα εἰς τὴν «Κυριαρχίαν». Μία ἀτυχὴς σύγκρουσις καὶ ὁ ἑλληνο-περσικὸς στόλος καταλαμβάνεν τὸν Εὐξείνιον, τὴν μὴν ἡνυκαίνοντα τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲ τὴν Εὐρώπην καὶ τὸ ἀπέκοπτεν τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐσέκθη ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ προβλήματος αὐτοῦ. Δὲν εἶχε κάμει ποτὲ τίποτα εἰς τὴν τύχην. Καθ' ὃν χρόνον ἐσκέπτετο ἐξηκολούθη ἡ ἐκστρατεία, ἀλλ' ἐσκέπτετο.

Ὅταν ἔλυσε τὸ πρόβλημα, ἔκαμε κατὰ, τὸ ὅποιον ἀκόμη καὶ σήμερον θεωρεῖται τρέλλα, καὶ ἐφάνη καὶ τότε εἰς ὅλους, ὡς μιά τρέλλα. «Διέλυσε τὸν στόλον του». Τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον ἐμελέτησε εἶχεν ἀνάγκη ὀπλιτῶν καὶ ὄχι πλοίων, καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων εὐρίσκοντο ὀκνηροί, τρεῖς ἢ τέσσαρες χιλιάδες ὀπλιτῶν, μία πολυτιμος ποσότης. Ἀφοῦ διέλυσε τὸν στόλον καὶ μετέφερε τοὺς ὀπλίτας εἰς τὴν ξηρὰν, ὁ Ἀλέξανδρος ἐξηκολούθησε τὴν ἐκστρατείαν του πρὸς νότον, καταλαμβάνων τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, ὅλας τὰς βάσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐναντι τῆς τακτικῆς αὐτῆς ὁ περσικὸς στόλος ἦτο τελείως ἀνίκανος. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐφήρμοσε τὸ σχέδιόν του μὲ τόσῃν αὐστηρότητα, ὥστε ὅταν κατὰ τὴν καθοδὸν του πρὸς νότον, ἤδυνάτο νὰ καταστρέψῃ

τελείως τὸν στρατὸν τοῦ Δαρείου εἰς τὸν Ἰσόν, παρὰ τὰ μεσημβρινὰ σύνορα τῆς Κιλικίας, δὲν παρεσύρθη ἀπὸ τὰς συμβουλὰς τῶν στρατηγῶν του καὶ ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν καταδιώξῃ πρὸς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Περσίαν. Ἀφῆκε τὸν Δαρεῖον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Περσίαν, διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὸν μεγαλύτερον στρατὸν τοῦ κόσμου, καὶ ἐξηκολούθησε, μὲ τὸν μικρὸν ἀλλὰ σιδηροῦν στρατὸν του, τὴν πρὸς νότον πορείαν του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηκολούθησε ἐπὶ ἔν ἔτος, ὁ περσικὸς ὁμοσ στόλος στερηθεὶς ὅλων του τῶν βάσεων, δὲν ὕφιστο πλεόν ὡς κίνδυνος καὶ ὁ Ἀλέξανδρος κατεῖχεν ὅλας τὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου. Καὶ διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς ἔλυσε ἐπίσης καὶ τὸ δεύτερον πρόβλημα: τὸ νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν Δαρεῖον νὰ ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν του μεθ' ὅλου τοῦ στρατοῦ του, ἔξω τῶν φυσικῶν του συνόρων, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὸν καταστρέψῃ τελείως. Ὁ Μέγας Βασιλεὺς δὲν ἠδύνάτο ν' ἀφίσχῃ τὸν τυχαρπαστὸν μακεδόνα νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ ὅλας τὰς ἐπαρχίας τὰς κατακτηθείσας ἀπὸ τὸν Κύρον καὶ ἀπὸ τὸν Καμβύσην. Θὰ ἦτο τὸ τέλος τοῦ Περσικοῦ γοήτρου, τοῦ γοήτρου ἐκείνου ὑπὸ τὸ ὅποιον ἡ αὐλὴ τοῦ Ἰσπαχάν διετήρει ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ὀλοκληρῶν τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον, ἀκριβῶς ὅπως ἡ Ἀγγλία ἐκράτει ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς τῆς Μεσόγειον, μέχρι τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνος. Διότι ἡμεῖς δὲν κάμνομεν ἄλλο παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν, μὲ τὰ μέσα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν ἀπελευθερωτικὸν πόλεμον τοῦ Ἀλεξάνδρου. Μᾶς ὀδηγεῖ ἡ σκιά τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κύριας τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ὁ Ἀλέξανδρος ἐπέστρεψεν ἀπρό-

πῶς πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὰ γεγονότα εἰχον ἐτοιμασθῇ καὶ ὁ Δαρεῖος εἶχε συγκεντρώσῃ ὁλόκληρον τὸ στράτευμά του, τὸ μεγαλύτερον στράτευμα τοῦ κόσμου, καὶ παρετάχθη ἐπὶ τοῦ Τίγρεως, εἰς ἐπικίνδυνον δι' αὐτὸν θέσιν, εἰς Ἰσθμὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Ρωσίας. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐπέπεσεν ἐναντίον του ὁ Ἀλέξανδρος, εἰσεχώρησεν εἰς τὸν μέγαν στράτευμα ὅπως ὁ σφῆν, μὲ τὴν περίφημον πλαγίαν του κίνησιν, καὶ τὸ κατέστρεψεν, ἔως τὸν τελευταῖον τὸν ἀνδρα.

Πράγματι δὲ αἱ δυσκολαὶ τὰς ὁποίας συνήντησε ἔκτοτε ὁ Ἀλέξανδρος, ἦσαν δυσκολαὶ ἀνεφοδιασμοῦ, ἡ τοπικῶν ἀνταρσιῶν. Ὁ ἔχθρος εἶχε καταστραφῇ πρὶν ἢ ἀρχίσῃ τὴν ἀμυνὰν τοῦ ἐδάφους του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ πρᾶγματι θεῖος αὐτὸς νέος, εἰς τὴν τελειότητα τῶν σκέψεων του, εἶχε λύσει τὰ δύο του κύρια προβλήματα, ἀνυψούμενος ὑπεράνω τῶν κυκλοῦντων αὐτὸν δυσκολιῶν, καὶ φερόμενος εἰς τὸ ἀνώτερον ἐκεῖνο ἐπίπεδον, ὅπου ἡ στρατηγικὴ καθίσταται ὑπολογιστικὴ τέχνη, καὶ συναντᾶται μετὰ τῆς ἀγνῆς πολιτικῆς, ἡ ὁποία εἶναι καὶ αὐτὴ μία ὑπολογιστικὴ καὶ ὄχι ἐμπειρικὴ μορφή.

Διότι διὰ τῆς λύσεως τῶν δύο του κυρίων προβλημάτων, τὸ τρίτον, ἡ ἀμοιβαία διεισδοσις μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, εἶχε λυθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ δὲν ἔλειπεν τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ του. Καθ' ὃν χρόνον τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀζονος, ἀνοίγουν ἐκ νέου διὰ τῶν ὁπλῶν, τὰς συγκοινωνίας, τὰς τόσας φορές ἀνοίχθεισας καὶ τόσας φορές κλεισθείσας μεταξὺ τῶν δύο Ἠπειρῶν, εἶναι καλὸν νὰ ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν ζωὴν, ἐνῶπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν συγχρόνων, τὴν μεγάλην σκιάν τοῦ Ἀλεξάν-

δρου, υἱοῦ τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ τοῦ Φιλίππου τῆς Πέλλης, πολὺ συχνὰ περιεγραφέντος ὡς νέου μεγαλομανοῦς καὶ μεθύνοντος διὰ περιπετειᾶς, ριφθέντος ἐναντίον τοῦ χάρου, κατακτῶν ὅπου μετέβαινε καὶ μὴ γνωρίζων πὺ μετέβαινε. Εἰς τὴν πραγματικότητα, τίποτα ἐξ ὅλων αὐτῶν ἦτο ἀληθές. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο νέος, τοῦ ὁποίου αἱ φυσικαὶ ἀρεταὶ εἶχον ἐξαφθῇ, λόγῳ τοῦ περιβάλλοντος του καὶ τῆς εἰδικῆς μορφώσεώς του, μέχρις ὅτου ἡ ἁρμονία καὶ ἡ εὐρύτης τῆς σκέψεως, συνηντήθησαν μετὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς εὐκρινείας τοῦ συλλογισμοῦ, καὶ ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν νὰ μετριάξῃ, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, τὸν φόβον τοῦ παγκοσμίου, μὲ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς λεπτομερείας, ἔγνωνρίζεν, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, τὸν κόσμον τὸν ὅποιον ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ, καὶ τὸν φερεν ἑνὸς του ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν. Τὸ συνευθιτὸν μεγαλεῖον ἦτο τὸ διακρίνον τὸ πνεῦμα του. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σήμερον πρέπει νὰ μᾶς κάμῃ ν' ἀναπολήσωμεν τὴν μορφήν του, εἶναι ὅτι καὶ ἐκεῖνος ἔλυσε τὰ ἰδικὰ μας ἴδια προβλήματα, καὶ ὅτι ἠγωνίσθη ἐναντίον τῶν ἰδίων ἐχθρῶν. Ἠλευθέρωσε τὴν Μεσόγειον ἀπὸ τὴν ξένην ἐπιρροήν, κατέστρεψε χωρὶς τὰ ἀναγκαῖα ὅπλα, τὴν θαλασσοκρατίαν, ἡ ὁποία τὸν κατεπείξε, προσεκάλε, ἐναντίον τῆς θελήσεως των, τοὺς μεσογειακοὺς λαοὺς εἰς τὴν συνειδητὴν τῆς ἱστορίας των, ἠνοιξεν ἐπὶ τέλους τὴν ὁδὸν μεταξὺ τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ἀσίας καὶ ἔφερε τὰ σύνορα τῆς Εὐρώπης μέχρι τοῦ Ἀσιατικοῦ Κωκκάσου καὶ τοῦ Ἰνδοῦ. Καθ' ὃν χρόνον μαχόμεθα, ἀκόμη μίαν φοράν, διὰ τὸν μέγαν του πρόγραμμα, εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα πρέπει ν' ἀναγινώσκειται ἡ ἱστορία τοῦ Ἀλεξάνδρου.

C. SCARFOLLIO

ΤΟ ΞΑΝΘΟΝ ΤΡΕΒΙΖΟ

Φαίνεται ὅτι ὁ Φερδινάνδος Ἀνιολέτη, ἐθελοντὶς τοῦ πολέμου τοῦ 14, ἔμεινε καιρὸς, στὸ Τρεβίζο, ὅπου γυρίζοντας τὰ δρομάκια τῆς περιφερείας ἔγραψε στίχους αὐτοῦ τοῦ εἶδους.

Στὴν ὁδὸ Κανταρίνη ἔξ' ἀπ' τὰ τεῖχη στὸ ξανθὸ Τρεβίζο, λεῦκες ἀραδια- (σμένες...

Τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι αὐτὸς κατάρθωσα ν' ἀποδώσῃ ἐκεῖνο πὺ κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι τὸ πραγματικὸ χρῶμα τοῦ Τρεβίζο: τὸ ξανθὸ. Ξανθὸ, σὰν τὸ χρῶμα πὺ ἔχουν οἱ πέτρες του, χρυσαυμένες ἀπ' τὸν ἥλιο κι' ἀπ' τὸν καιρὸ, ξανθὸ, σὰν μερικὰ ἀπ' τὰ κανάλια του, πὺ τρέχουν ἀπὸ σπῖτι σὲ σπῖτι, ξανθὸ σὰν τὴν φορεσιά τοῦ φθινοπώρου, τῶν τῶσαν κήπων του, καὶ τὰ μαλιά τῶν γυναικῶν ποῦναι ὁδοκόκκινες κι' ἐπιθυμητές. Ἀγαπητὴς γυναικὲς τοῦ Τρεβίζο, ἡ φῆμῳ σας γιὰ τὴ χάρη σας καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιά σας, δὲν εἶναι μόνον στὶς παλῆς ἀναμνήσεις, ἀλλ' ἀκόμη καὶ πὺ μακρὰ, ἔως τὸν καιρὸ τοῦ Ἀττίλα. Ἄν πιστέψουμε σὲ μιά παλῆ παράδοση, μὲ ἀπιτροπὴ ἀπὸ ὁραῖες γυναικὲς, παρουσιάσθηκα στὸ βάρβαρο καταστροφὰ, γιὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν θυμὸ του, ὅταν αὐτὸς κατὰ τὸ σύστημά του, κατέστρεψε τὶς πόλεις καὶ δὲν ἄφινε πέτρα. Λοιπὸν τὸ Τρεβίζο, χρωστὰ στὶς γυναικὲς του τὴ διάσωσή του, ἀπὸ τὶς βαρβαρικὰς ὁρδὲς, ἔτσι ὅπως χρωστὰ τὴ φῆμῳ του στὴ τασκπίνικια χάρη τους. Μάρκα χαρούμενη καὶ ἐρωτική. Ποῖος δὲν ἔκουσε, γιὰ τὸ ὁμορφο Παλάτι τῆς ἀγάτης, πὺ τὸ ἔκτισαν οἱ τρεβιζιῶνοι, τὸ Πάσχα τοῦ 1214, κι' ἔβησαν 200 κοπέλλες τῆς ἀριστοκρατίας νὰ τὸ ὑπερασπισθοῦν, ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν νεαρῶν κοιμψομένων τῶν κοντινῶν ἐπαρχιῶν; Πόλεμος μὲ κομπετί, μὲ χαστοπόλεμο, μὲ σφαῖρες μυρωδικῶν, μὲ λουλούδια, πὺ ὕστερα κατήντησε σὲ σκληρὸ πόλεμο, μεταξὺ τῶν βενετσιάνων καὶ ποδοβάνων καὶ πὺ φανερώναι τὴν παιγνιδιάρικη φύση τῶν κατοίκων τοῦ Τρεβίζο, πὺ καὶ σήμερα, σὰν καὶ πρὶν, τοὺς ἀρέσει ἡ καλοφαγία, τὸ καλὸ ποτιό, οἱ γιορτές, καὶ γλέντια, κι' οἱ εὐκολες ἐρωτικὲς κατακτήσεις.

Περίεργη εἶναι ἡ τοπογραφία τοῦ Τρεβίζο, πὺ σχηματίσθηκε, πάνω σ' ἕνα ὕψωμα, σὰν νηοὶ πάνω στὸν κάμπο, ἀνάμεσα στὸς δύο παραποτάμους, στὴ θέση πὺ ὀνομάσθηκε ὕστερα, Ἅγιος Ἀνδρέας. Βεβαίᾳ σήμερα, πολλὰς παλῆς συνοικίες, ἐξαφανίσθηκαν, παλῆα σπῖτια διαρκῶς γκρεμίζονται στὴν συνοικία τοῦ Ἀη Νικόλα, πὺ εἶναι ἕνα εἶδος ἐπαρχιακῆς αὐλῆς τῶν θαυμάτων καὶ κτίσθηκαν βίλλες καὶ κῆποι, πάνω στὸ λασπωμένο ἔδαφος τῆς περιφερείας, καὶ χάραξαν καὶ μιά ὁμορφὴ λεωφόρο μὲ σειρὲς ἀπὸ δένδρα, πὺ ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς πόλης βγάζει ὡς ἔξω στὴν ἐξοχή. Ὑπάρχει ὁμοσ ἀκόμη τὸ παλὸ Τρεβίζο, μὲ τὰ στενὰ δρομάκια, μὲ τὶς ἀνισες πόρτες του, μὲ τὰ παλῆα του σπῖτια, μὲ σειρὰ τὶς πολεμίστρες, τ' ἀπότομα δρομάκια του, τὶς πλατεῖες του συμαζεμένες σὰν τὶς πόλεις τῶν βουνῶν, τὶς στοές του κάτω ἀπ' τὰ σπῖτια, ὁλόσινα στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὰ τόσα κανάλια του, πὺ τὸ κάνουν νὰ μοιάξῃ μὲ τὴν Βενετία.

Στὸ κέντρο εἶναι ἐκεῖνο τὸ στερεὸ μέγαρο, πὺ εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πὺ ἀξιολογὰ καὶ παλῆα τῆς πόλης, μὲ τὴν αἰθουσά του τοῦ «Μεγάλου Συμβουλίου», μὲ τὸν ὠραῖο στερεὸ πύργου του, καὶ γύρω του εἶναι μα-

ζεμμένα σπῖτια καὶ μέγαρα, μὲ μεγάλη ποικιλία ρυθμοῦ καὶ μορφῆς. Τὰ γοθτικά, κοντὰ στὰ στρογγυλά σπῖτια τοῦ 500 — ποικιλία ρυθμοῦ, τὰ πὺ ἀφάνταστα σχέδια —, μιά ἐκκλησία κάτω ἀπὸ μιά σκοτεινὴ στοά, ἕνας τροχὸς μύλου ἀκίνητος πάνω σ' ἕνα τόξα γεφυρίου, μιά ταρατσα ἀνθισμένη, κρεμασμένη πάνω στὸ νερό, μεγάλα δένδρα σκύβουν πάνω στὸ νερό, ὅσους πρασινάδας, ἀνάμεσα στὸ νερό πὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πὺ ὁμορφα σμμεῖα τῆς πόλης.

Νερό παντοῦ, σχεδὸν σὰν τὴν Βενετία, μόνον πὺ ἀντὶ τὸ νερὸ νὰ ἔχῃ τὸ πένθιμο πρασινωπὸ χρῶμα, καὶ τὴν ἀπελπιστικὴ βραδύτητα τῶν βενετικῶν καναλιῶν, τὸ νερὸ τοῦ Τρεβίζο, τρέχει γρήγορα, μὲ φρεσκάδα καὶ ὀρμή, περνᾷ ξανθὸ ἀπὸ ἥλιο, κάτω ἀπὸ τὰ τόξα τῶν γεφυριῶν κι' ἀντανακλᾷ σὰν καθρέπτης τὶς ἀριστοκρατικὲς βίλλες, ψαῖει τὰ μαλιά τῶν ἰτιῶν καὶ τὰ σκαλοπάτια τῶν παλῶν σπιτιῶν, ὅπου οἱ πλύστρες κτυποῦν τὰ ἐσώρουχα τραγουδώντας, εἰσχωρεῖ μὲ κάτασπρο ἀφρό καὶ θόρυβο αἰωνίων νειατῶν, πέρα ἀπὸ τὸ γεφύρι τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου, πέρα ἀπ' τὸ γεφύρι Γαριβάλδη.

Σήμερα δὲν εἶναι πιά ἐποχὴ τῶν σαλιῶν καὶ τῶν χορῶν, ἡ καλὴ διάθεσις ὁμοσ τῶν τρεβιζιάνων, δὲν λιγότεψε καὶ τὸ νερὸ ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ κάτω ἀπ' τὸ γεφύρι Δάντη, ὅπου γιὰ τιμὴ τοῦ ποιητῆ, πὺ τραγοῦδῃσε μὲ στίχους τὴν ροὴ τῶν δύο ἀδελφῶν ποταμῶν, στήθηκε σήμερα μιά ταπεινὴ πέτρα. Περίεργη σύμπτωση, ἀκριβῶς ἀνάμεσα στὸν Σίλα καὶ Κανιάν τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου, ἀναπαύονται τὰ παιδιὰ τῶν δύο μεγάλων Ἰταλῶν ποιητῶν, τοῦ Δάντη καὶ τοῦ Πετράρχη, πὺ ἀδελφώθηκαν μαζὺ ἀπὸ τὸν θάνατο.

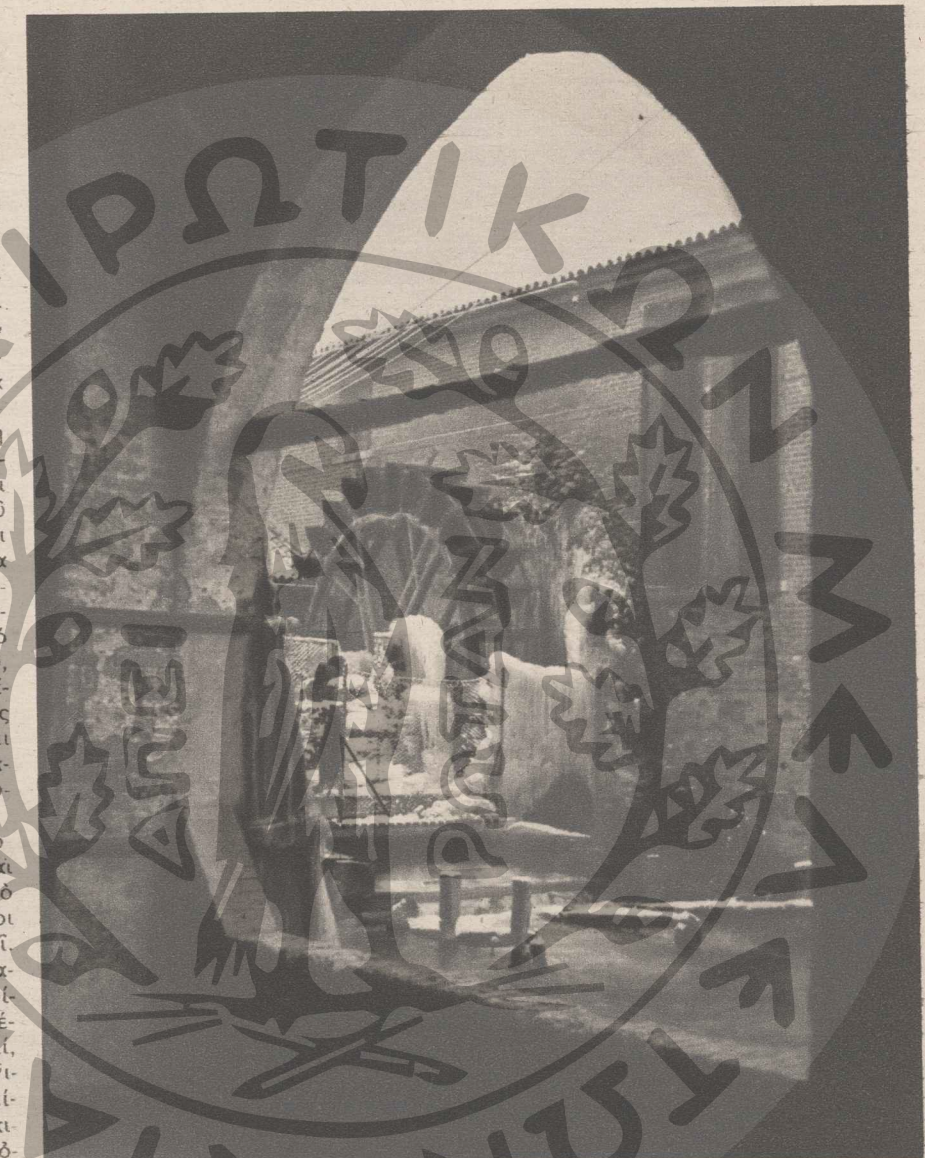
Εἶναι ὁμορφος ὁ ναὸς τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου, μὲ τὴν αὐστηρὴ του ἀπλότητα καὶ γοητευτικὸ τὸ μοναστήρι του, ὅπου ἀναπαύονται κάτω ἀπ' τὴ σκιά τῶν κυπαρισσιῶν, οἱ νεκροὶ τῆς ἐπαναστάσεως. Δὲν εἶναι ὁμοσ μόνος αὐτὸς ὁ ναὸς τοῦ Τρεβίζο, πὺ ἀξίζει ν' ἀναφέρουμε. Εἶναι καὶ ὁ Ἀγιος Νικόλαος, πὺ βρίσκεται στὴν ὁμώνυμη πλατεία, ὁ Ἅγιος Στέφανος, ὁ Ἅγιος Θεόνιστος, λίγο πέρα πέρα. Στὸ βάθος ὕψωνεται ἐπιβλητικὸς ὁ θόλος τῆς Παναγίας, μὲ τὴ μεγάλη σκάλα καὶ μπορῶμε νὰ θαυμάσουμε καὶ τὸ Βαπτιστήριό ποῦναι ἀπ' τὶς τὶς πὺ παλῆς οἰκοδόμους τοῦ Τρεβίζο. Πολλοὶ εἶναι κι' οἱ ἄλλοι παλῆοι ναοὶ κι' ἐκκλησοῦλες. Ὅλα δὲ αὐτὰ ἀποδεικνύουν, πᾶς τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα τῶν κατοίκων, ἀναπτύσσονταν ὅπως καὶ τὸ ἐρωτικὸ τους αἶσθημα. Ὅποιοι ἀγαπᾷ πολὺ, ἁμαρτάνει καὶ πολὺ, κι' ἐπομένως ἔχει καὶ μεγάλη ἀνάγκη τῆς θείας συγχωρήσεως, καὶ γι' αὐτὸ κτίζει ἐκκλησίες σ' ὅλους τοὺς δρόμους, ἀπὸ τὶς πὺ ἐκκεντρικὲς καὶ μεγαλοπρεπεῖς, ἔως τὶς πὺ πτωχικὲς. Ἀνάμεσα σὲ φῶς καὶ σκία προχωρᾷ (ρεῖ καὶ χάνεται ὁ παλῆς δρόμος ὅπου φυτρᾷναι τὸ χορτάρι)

Καὶ πάλι ὁ Ἀνιολέτη τραγοῦδεῖ Κι' ὅταν ἀνταμώνω τὸ βραδυνὸ, κανένα ἀπ' τοὺς στρατιώτες, πὺ γυρίζουν στοὺς δρόμους τοῦ Τρεβίζο, σκέπτομαι πῶς ἴσως κάτω ἀπ' τὸ χακὶ κρύβεται κάποια καρδιά νοσταλγικὰ, κανενὸς ἄλλου ποιητῆ, πὺ κείνη τὴ στιγμή μελετᾷ κανένα καινούργιο στίχο, γιὰ τὴν ἐξωριστὴ ὁμορφιά τῆς πόλης πὺ ἴσως δὲν εἶναι παρὰ μὲγαλο χαρὶό.

GUIDO MARTA

Η ΩΡΑΙΑ ΣΤΗΛΗ ἐπὶ τῆς γεφύρας Δάντη, πὺ ἐστήθη πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἀπὸ τοὺς ἀμερίμνους καὶ εὐθύμους κατοίκους τοῦ Τρεβίζο.

ΕΧΕΙ ΠΟΛΛΟΥΣ μύλους τὸ Τρεβίζο, ὄχι σὰν τοὺς κλασσικοὺς ἀνεμομύλους τῆς Ὁλλανδίας, ἀλλὰ μύλους μὲ μεγάλους τροχοὺς, πὺ τοὺς κινεῖ τὸ νερὸ.

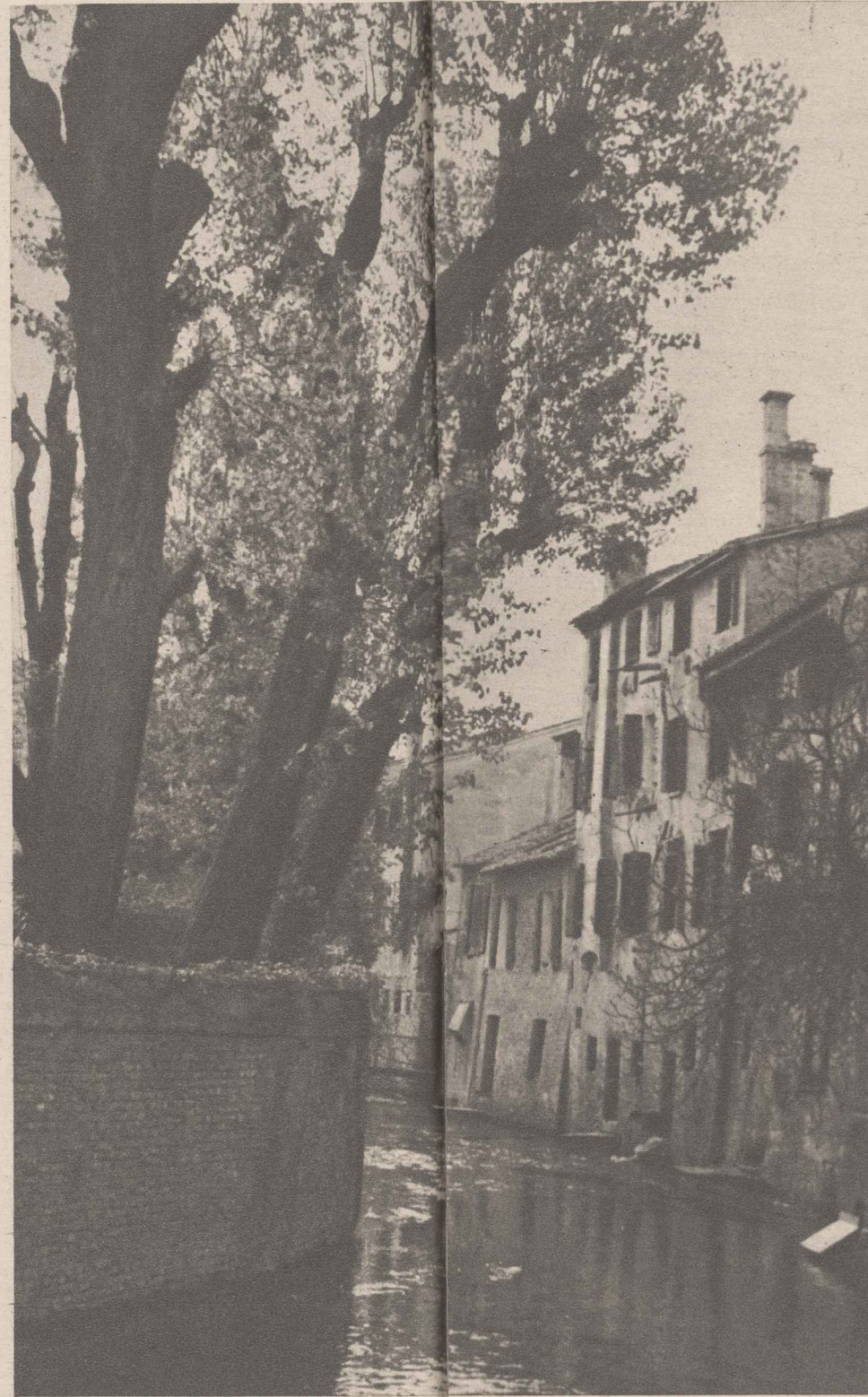
ἀκολουθεῖ

ΝΕΑΠΟΛΙΣ - ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ - Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

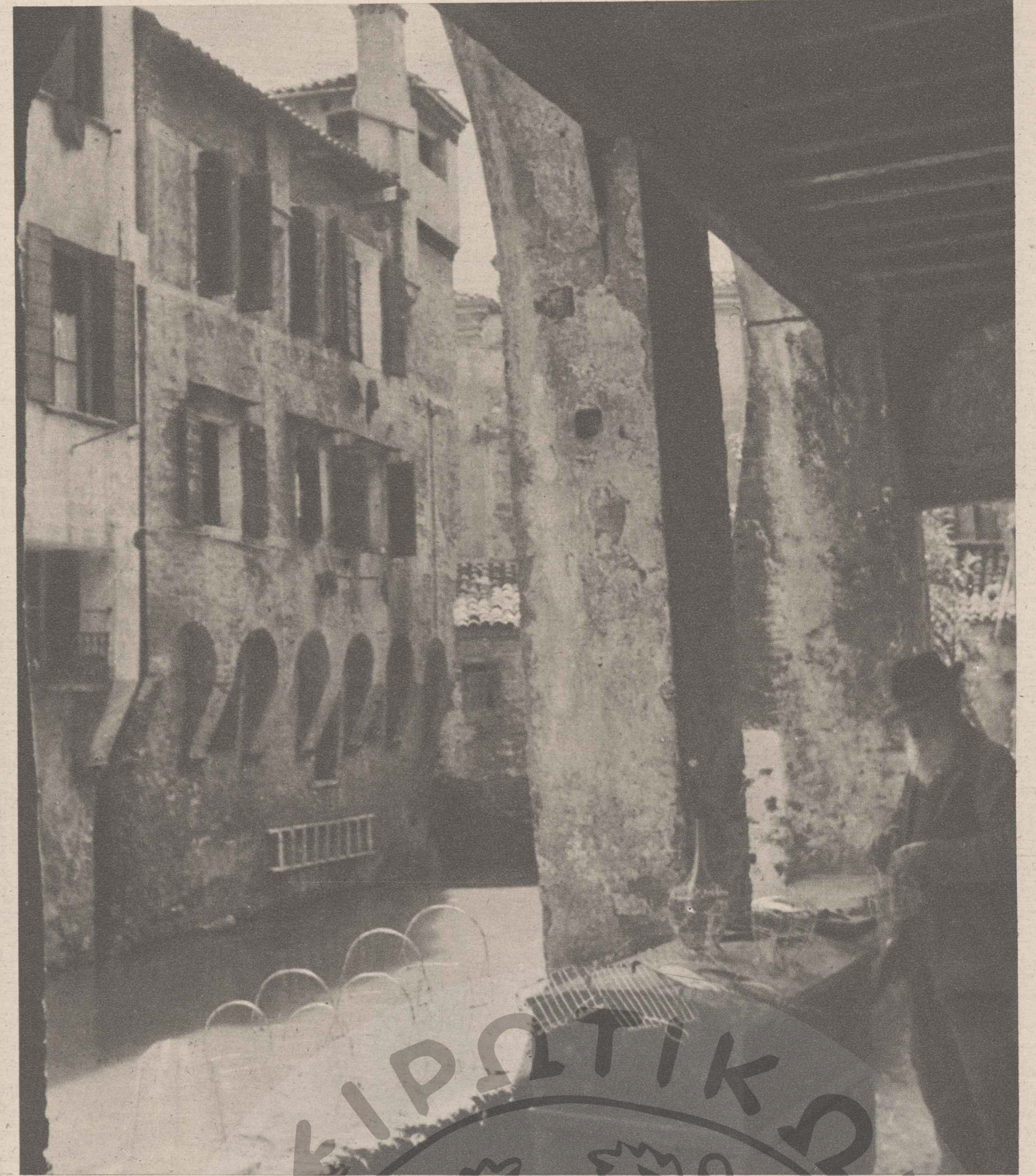

Ο ΘΟΛΟΣ του Μητροπολιτικού ναού του Τρεβίζου, με το τετραγωνικόν κωδωνοστάσιον δεσπόζει της πόλεως. Πλησίον του Ναού εὑρίσκεται τὸ Βαπτιστήριον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ τὰς παλαιότερας οἰκοδομὰς τοῦ Τρεβίζου.

Αἱ ΟΙΚΙΑΙ ἐπὶ τῆς διώρυγος ἣ ὅποιά διασχίζει τὴν ὁδὸν Κανταρίνη. Ἐδῶ

ὁ ποιητὴς Ἀνιολέτης, ἔγραφε τοὺς στίχους του, ὅταν κατὰ τὸ 14, ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον.

Ο ΓΕΡΟΣ ΑΥΤΟΣ ἐγκατέστησε τὸ ἐργαστήριόν του, κάτω ἀπὸ τὰς καμάρας τῶν σπιτιῶν, ποῦ βρέχονται ἀπὸ τὸ κανάλι. Κατασκευάζει καλὰ ἀπὸ σῦρμα, καὶ κατόπιν πηγαίνει καὶ τὰ πωλεῖ εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Τρεβίζου.

ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ τῆς ἀγορᾶς τοῦ Τρεβίζου, ἣ ὁποία γίνεται εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Σίτου. Ἐκεῖ πωλοῦνται τὰ πλέον ἑτερόκλητα ἀντικείμενα, τρῶ

φιμα, οἰκιακά σκευῆ, κ. λ. π. Οἱ μπάγκοι εἶναι στημένοι εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ μεγάρου τοῦ 13ου αἰῶνος, περιφῆμου διὰ τὴν Αἰθουσαν τοῦ συμβουλίου του.

ΟΤΑΝ Η ΤΑΦΡΟΣ ΥΠΕΡΕΠΗΔΑΤΟ

Μεταξύ των δρέξεων τας οποίας ο πόλεμος αφήρεσεν από τους 'Αμερικανούς, είναι ή δρεξίς της «υπερπήδησεως της τάφρου». Κάθε Έτος ή τουλάχιστον κάθε δύο Έτη, ο μέσος «γιάνκη», συνοίθριζε την οικογένειάν του και ἐπήγαγε εις την 'Αμερικήν. Μία ἐκδρομή ὅπως ὁποιοῦν ἄλλῃ. Τὰ γραφεῖα τοῦ Κούκ, προσέφερον ἑκατοντάδας τουριστικῶν συνδυασμῶν: τὸ ψάρευμα τῆς χελώνης, εἰς τὰς Χαβάι, τὸ κυνήγιον τοῦ Καριμπού, εἰς Καναδᾶν, τὰ χειμερινὰ λουτρά εἰς τὰς θερμαῖας θαλάσσας τῆς Φλωρίδος, τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν κροκοδείλων εἰς τὴν Βιργινίαν, τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ καταφύγια τῶν πειρατῶν εἰς Καλαπάγκος, τὴν κατασκήνωσιν εἰς τὰς λίμνας τῶν ὀρέων Ἀλεγκάνυ ή τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Εὐρώπην: «European tour». Ὁ καλὸς μέσος «γιάνκη», ἐπρωτιμοῦσε τὴν Εὐρώπην, διότι τὸ δολλάριον τοῦ ἤξιζε

περισσότερον, μεταξύ τῶν γηραιῶν κατοίκων τῆς γηραιᾶς Ἠπείρου, ἀπ' ὅ,τι ἤξιζεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ. Αὐτὸ ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως, ὑπῆρχεν ὁμως καὶ μία ἄλλη ἀποψις, τελείως πνευματική. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐθεώρει τὴν μετάβασίν τοῦ εἰς Εὐρώπην ὡς ἕνα ρυθμὸν ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ. Καὶ πράγματι ὁ «συνοπτισμὸς» τοῦ πολίτου τῶν Ἠν. Πολιτειῶν διὰ τὴν Εὐρώπην, διτηρήθη μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ παρόντος πολέμου. Ἡρχισε μὲ τὴν ἐναρξιν τῆς «εὐημερίας» (prosperity) δηλαδὴ, εὐθὺς μετὰ τὸν διαχωριστικὸν πόλεμον καὶ ἐτελείωσε σήμερον. Ὄταν οἱ βόρειοι, δηλαδὴ οἱ σύγχρονοι «γιάνκη», οἱ Ἀμερικανοὶ τῶν πολιτειῶν μὲ βιομηχανικὴν οικονομικὴν βάσιν, κατέστρεψαν εἰς τὴν Ἠπειρὸν τῶν, μὲ τὸν πόλεμον τοῦ 1861, τὴν τελευταίαν ἐπιζῶσιν μορφώσεως, φυλῆς, κράτους, καὶ πατροπαράδοτου ἀγροτικῆς οικονομίας,

καὶ οἰκειοποιήθησαν τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας, ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς δουλείας, ἀπορροφῶντες μὲ πολιτικὰ συστήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔκαμναν τοὺς μαύρους, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὁποίων ὑπερηλάχοντο, νὰ ἐρυθρῶν, τὰς γαῖας, τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὴν ἀποικιστικὴν ἐργασίαν, χιλιάδων οἰκογενειῶν λατινικῆς καὶ καθολικῆς καταγωγῆς, ἐξηφανίσθησαν τὰ τελευταῖα ὑπόλοιπα τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἠπειρὸν τῶν.

Ἀνεφύει ὁ «Ἀμερικανισμὸς», πραγματικῶς ἀγγλοσαξωνικὸς καὶ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ οικονομικοῦ φιλελευθερισμοῦ, ἐγεννήθησαν αἱ ἐλεφαντιῶδεις βιομηχανίαι, οἱ οὐρανοξύσται, αἱ πόλεις, αἱ ἀποκαλούμεναι ἀπὸ τοὺς κακοὺς συγγραφεῖς «πλοκαμῶδεις», αἱ ἀστικαὶ δυναστεῖαι τοῦ «Πετρελαίου», τοῦ Ἐλαστικοῦ, τῶν Πατατῶν, τῆς Βαφῆς διὰ τὰ ὑποδήματα, μὲ τοὺς βασιλεῖς τῶν ἐστεμμένων με ἑκατομμύρια, ἤρχισαν νὰ πολλαπλασιάζουν τὴν πείναν, τὴν ἀνεργίαν, τὴν ἀλητείαν καὶ τὰς ἄλλας διακλαδώσεις τοῦ δένδρου τῆς εὐημερίας. Ἡ εὐημερία διήρκεσεν εἰς τὰς Ἠν. Πολιτείας ἕνα αἶωνα, κατὰ ὀλίγους.

Οἱ δημιουργήσαντες αὐτὴν «γιάνκηδες» μὲ τὸν διαχωριστικὸν πόλεμον, τὴν ἔκαμαν ἄρθρον πίστεως.

Ἄλλωστε μήπως δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ ὑπόχρεσις τοῦ Οὐσαιγκτῶνος; Οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὸ προεδρικὸν ἀξίωμα ἔθεσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ προγράμματός των, τὴν λέξιν αὐτήν, (ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀγγλικὴν εἶναι ὀλίγον γελοία): Ὁ Κούλιτς τὴν ὑπόκειται διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ ἡμερολογίου «Prosperity togetown» (ἡ εὐημερία αὐρίον), ὁ Χούβερ, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, «Prosperity in the corner» (εὐημερία εἰς τὴν γωνίαν), ὁ τελευταῖος, ὑπονοοῦμεν τὸν Ντελάνο, ἀνακριβέστερος καὶ μὴ ἀναλαμβάνων ὑποχρεώσεις, εἰς μίαν ἐπιχειρήσιν (New Deal), συνώνυμον μὲ συναλλαγὴν, κέρδος, ἀφθονίαν. Καὶ ποία ἦτο ἡ Νέα ἐπιχειρήσις, ἡ συνδυασθεῖσα διὰ τοὺς συμπατριώτας τοῦ, τὸ βλέπομεν μόνον σήμερον, ἀναγινώσκοντες τὰ πολεμικὰ ἀνακρινώθεντα τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὸν Ἀτλαντικόν.

Διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, ἐλέγομεν ἀκριβῶς πῶς εἶχε καταλάβῃ τοὺς Ἀμερικανούς ὁ σνομπισμὸς νὰ «υπερπηδῶν τὴν τάφρον» καὶ πῶς οἱ «γιάνκηδες», μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν παραδόσεων εἰς τὸν οἶκον των, κατὰ τὸν διαχωριστικὸν πόλεμον, ἤρχοντο εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ ἀνα-

πνευνεύσουν τὸν παλαιὸν καὶ εὐγενῆ ἄερα τῶν Μουσειῶν. Ἦτο ὁμως καὶ ὀλίγον ἰδικὸν μας σφάλμα, διότι ἐνισχυόμεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Ἀμερικανοῦ, τὴν ἰδέαν περὶ τῆς Εὐρώπης, τὴν ὅποιαν δὲν διέψευδον ἡ πραγματικὴ ἀξία τοῦ δολλαρίου, τὰ ἀτάμπλοια πολυτελείας, οἱ πρώτης τάξεως θαλαμηπόλοι, ἡ θαυμασία μαγευτικὴ καὶ οἱ ἀπαράβλητοι μάγειροι, αἱ θελκτικαὶ γυναῖκες καὶ τὰ ποταλά μέγαρα. Αἱ ὑπερκαθεύοντες εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἀπεβίβαζον εἰς τὰς ἀκτὰς μας ἕνα μεγάλον ἀφριθμὸν Ἀμερικανῶν, τελείως ἀδύσων τῶν καθ' ἡμᾶς. Ἡ γηραιοτάτη αὐτὴ Ἠπειρος, ὅπου ἐπέμεναν νὰ ζῶσιν τετρακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, παρ' ὅλην τὴν προφανῆ γλισχρότητα τοῦ ἐδάφους, μόνον διὰ τὴν ἱστορίαν, διὰ νὰ παράγουν ἱστορίαν, τὴν ἀσύλληπτον καὶ θείαν ρυθμιστικὴν αὐτὴν δύναμιν τῶν πεπρωμένων τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ τόπος αὐτὸς ὅπου ὁ κάθε λίθος, ὁ κάθε ποταμός, τὸ κάθε δένδρον, ὁ κάθε τοῦχος, φέρει ἕνα ἀναμνηστικὸν δνομα καὶ μίαν χρονολογίαν, ἐφαίνετο εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὑπερπόντιων ἀνθρώπων, ὡς ἕνας τεράστιος κλωβὸς διασκευαστικῶν τρελλῶν. Οἱ τρελλοὶ δ-

μως αὐτοὶ εἶχον ἕνα ἰδιαίτερον τρόπον διὰ νὰ μαγεύουν τὰ μακαρόνια καὶ τὰς ἰδέας, νὰ ἐτοιμάζουν τὴν τράπεζαν, μίαν ἀνωτέραν φαντασίαν διὰ νὰ δημιουργοῦν ἀρχιτεκτονικοὺς ρυθμούς καὶ νὰ εἰσαγάγουν ὄνειρα εἰς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα, ἐγνώριζον νὰ κόπτουν ἐνδύματα, νὰ κατασκευάζουν ἀτμόπλοια πολυτελείας, ὅπως οὐδεὶς ἦτο ἱκανὸς νὰ πράξῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Τὸ πνεῦμα τοῦ «business», πανίσχυρον εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Ἀμερικανοῦ, ἐξέτιμα τὰ πράγματα αὐτὰ ὡς προϊόντα μῆς ἀφθάστου βιομηχανίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι, λόγω ἀνεγνωρισμένης ἀνικανότητος εἶχον παραιτηθῇ.

Ἡ ἀμερικανικὴ «εὐημερία» ἐχρησιμοποίησε τὴν Εὐρώπην δι' ὅλα ὅσα ἐκείνη δὲν ἠδύνατο νὰ παράγῃ. Ἀνεκάλυψε εἰς τὴν Εὐρώπην, ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιον περιπτῶν καὶ τέρψεων, μίαν τεραστίαν ἀγρέαυλιν, μίαν ἀποικίαν ἀπολαύσεων (ἀπὸ τὰς ὥραιας γυναικας τῶν Παρισίων μέχρι τῶν ἀρχαιολογικῶν καταστημάτων τῆς Φλωρεντίας), χωριζομένην ἀπὸ τὴν ἀσφαλὴ γῆν τῆς Ἑνώσεως, μόνον ἀπὸ ἀμελητέαν ποσότητα ὕδατος. Ἐνας ἀτηγορευμένος τόπος κυνηγίου δυνάμενος νὰ παρακολουθηθῇ ἀπὸ

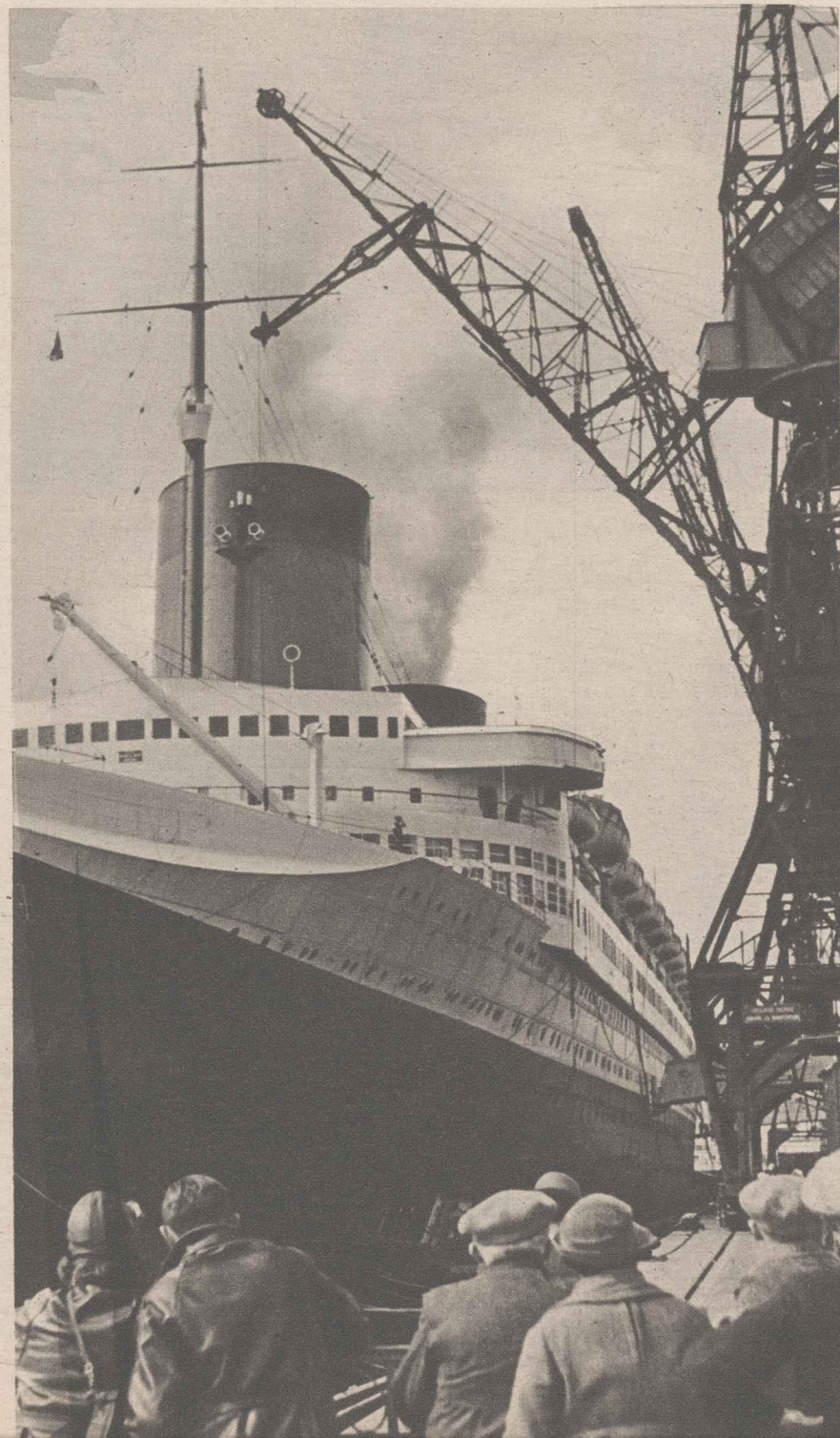
τὸ τελευταῖον πάτωμα τοῦ Empire state Building (τοῦ ὑψηλοτέρου οὐρανοξύστου). Καὶ τοιοῦτοτρόπος, κάθε ἔτος ὁ μέσος «γιάνκη», διέσχίζε τὸν ὠκεανὸν ἐπὶ τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν ὑπερκαρῶν, διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν Εὐρώπην. Ἡ Εὐρώπη τοῦ ἔστελλε τὰ πολυτελῆ ἀτμόπλοια τῆς, διακοσμημένα ἀπὸ τὸ ἄνθος τῶν συγχρόνων καλλιτεχνῶν τῆς καὶ ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τοῦ παραλθόντος, τοῦ ἔστελλε τὰ χωριστὰ καὶ αὐτοκίνητα αὐτὰ τεμάχια τοῦ πολιτισμοῦ τῆς. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν, λόγω τοῦ συναλλάγματος, ὅλα αὐτὰ τὰ εὗρισκον εὐχάριστα καὶ εὐθηνά. Τῇ ἀληθείᾳ, ἐσκέπτοντο, ἡ εὐτυχία εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς «Τάφρου». Σκεπτόμενοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπώλεσαν πλήρως τὴν ἀσθησιν τῆς εὐρωπαϊκῆς πραγματικότητος, (καὶ τὴν κατεῖχον μόνον κατὰ τὸν χονδροειδῆ τρόπον τὸν ὁποῖον εἴπομεν) καὶ ἐπέισθησαν (καὶ αὐτοὶ) ὅτι ἦσαν προωρισμένοι, ὅπως κάθε ἀξιοσέβαστος ἀγγλοσάξων, ν' ἀπολαύωνται, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ κόσμου, ἐπίσης καὶ τὴν Εὐρώπην, ὡς μίαν ὥραιαν διακοπὴν. Μεταξὺ των, ἦδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος πολέμου, ἐκυκλοφόρει ἡ παροιμία

(ἐφαρμοζομένη κυρίως εἰς τοὺς Λατίνους, Γάλλους, Ἰταλοὺς, Ἰσπανοὺς κ.λ.π.): «Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐσάπισαν, ἡ δὲ τῶν ὁμων εἶναι ἀκόμη εὐχάριστος». Καὶ ὅταν ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐπίστευον ὅτι θὰ εὗρισκον, ὅπως καὶ μετὰ τὸν Ἰάπωνας εἰς τὴν Ἀσίαν, τὴν μαλθακότητα τῆς διαφθορᾶς, Διεπίστωσαν, καὶ θὰ διαπιστώσουν ἀκόμη καλλίτερον, πῶς ἡ γηραιὰ Εὐρώπη ὀδηγηθεῖσα εἰς τὴν ἐπανάστασιν ἀπὸ τὸν Ἀξονα, γνωρίζει ἀκόμη μίαν φορὰν ν' ἀναγεννηθῇ, ἐνῶ εἰς τὰς ἀμερικανικὰς κεφαλὰς των, ὅπου — ὅπως ἔλεγεν ὁ Μάρκ Τουαῖν — εἶναι εὐκολώτερον νὰ φυτρώσῃ μία δρὺς παρὰ μία ἰδέα —, ἡ παλαιὰ βεβαιότης τοῦ εὐχαρίστου τιμαρίου ἀπολαύσεως τῆς ἄλλης ἀκτῆς, ἐξατμίζεται καὶ γίνεται καπνός. Ἡ πυρκαϊὰ τῆς «Νορμαντίας» εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Υόρκης, κιβωτοῦ καὶ ξενοδοχείου τῆς ἐφημέρας καὶ ἀληθοῦς κενοδοξίας τῆς εὐημερίας, δὲν εἶναι χωρὶς συμβολισμὸν διὰ τοὺς Ἀμερικανούς, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς ἔχουν κάποιαν πρακτικὴν, διὰ τὰ σύμβολα καὶ τοὺς οἰωνούς, ἀκόμη καὶ λόγω τῆς Κυριακάτικης ἀναγνώσεως τῶν ψαλμῶν καὶ τῆς βίβλου.

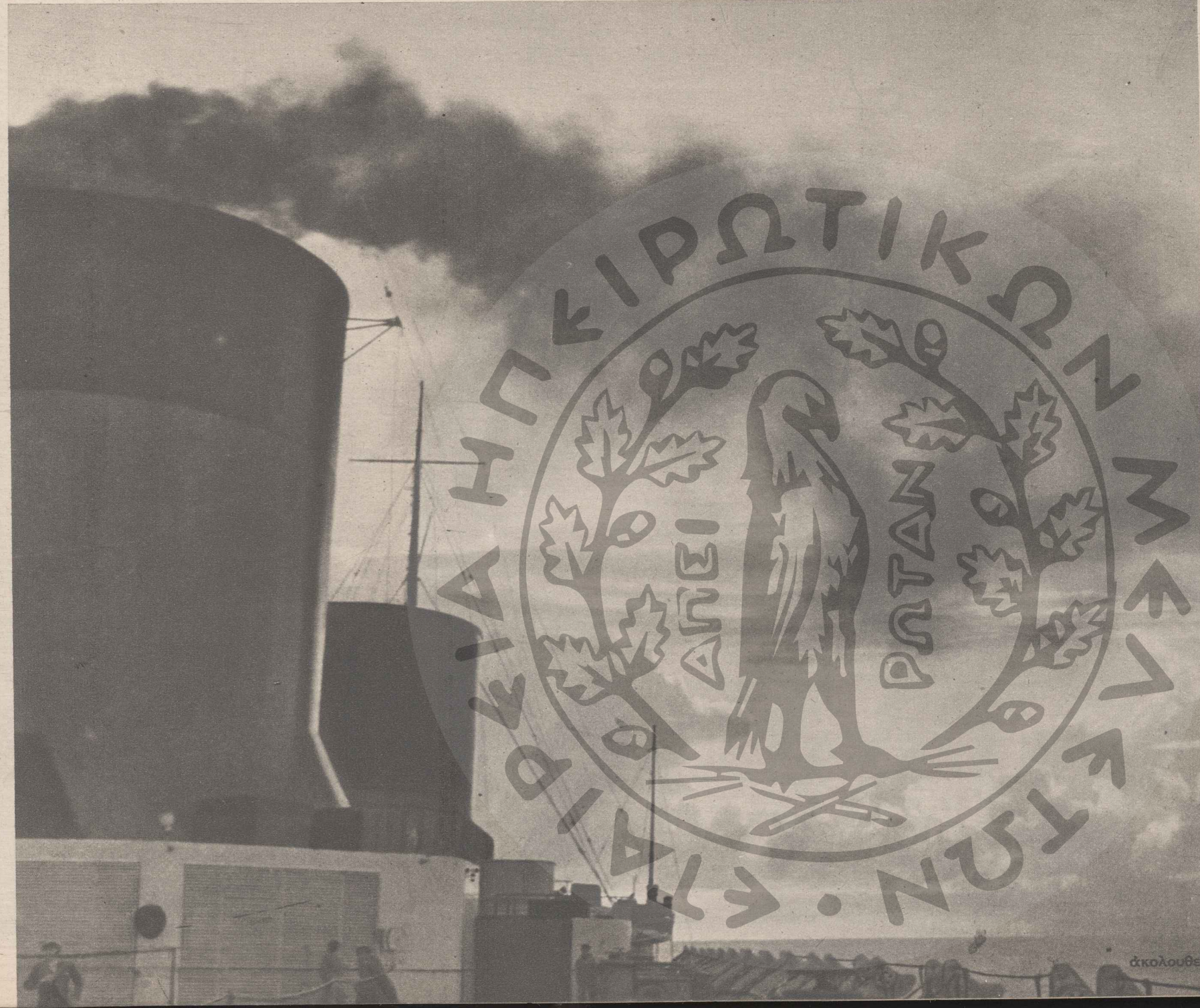
GIOVANNI ARTIERI

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΥΠΕΡΟΚΕΑΝΕΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ "NORMANDIA" ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΧΑΒΡΗΣ.

ΑΦΙΞΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΒΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΗΦΟΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΨΗΛΟΤΕΡΟΝ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑ, Ο ΚΑΠΝΟΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΣΤΙΩΝ ΚΑΠΝΟΔΟΧΩΝ ΤΟΥ ΜΑΣΤΟΔΟΝΤΙΚΟΥ ΠΛΟΙΟΥ, ΣΥΓΧΕΤΑΙ ΜΕ ΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΟΡΙΖΟΝΤΟΣ ΣΥΝΝΕΦΑ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ.

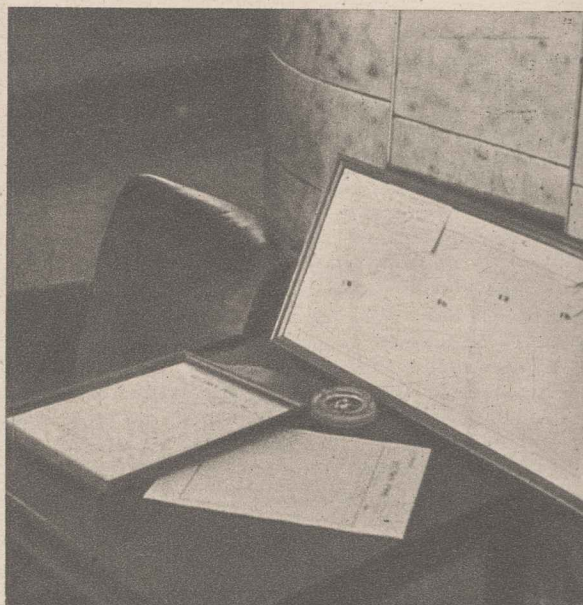

Οι σκύλοι των επιβατών, φιλοξενοῦνται εἰς πρότυπον εἰδικὸν διαμέρισμα, τοῦ τρίτου καπνιστηρίου.

Εἰς τὸ πολυτελὲς καπνιστήριον, τῆς θέσεως πολυτελείας, προσεφέροντο ἀναψυκτικὰ ὑλῶν τῶν εἰδῶν.

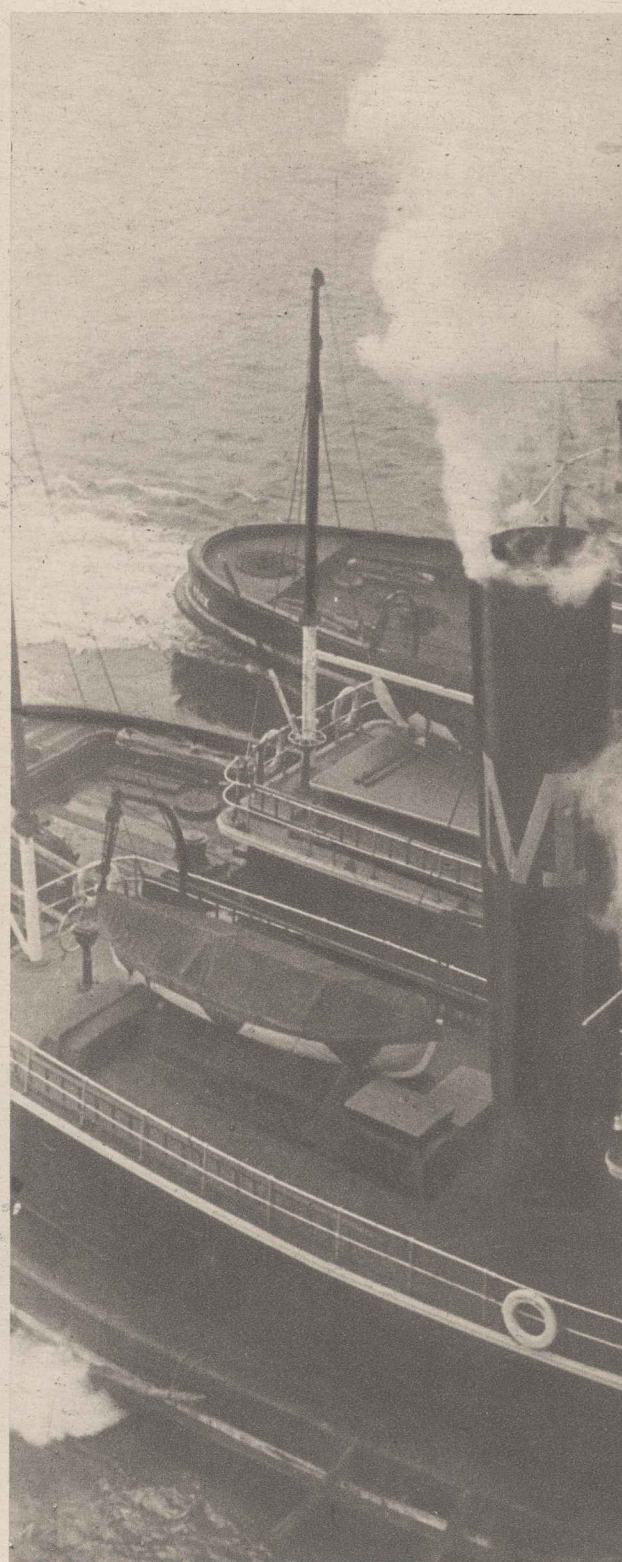

Εἰς ἕνα τραπέζι τοῦ καπνιστηρίου, ἦτο πάντοτε ἐκτεθειμένος χάρτης, δεικνύων τὴν θέσιν τοῦ πλοίου.

ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΚΑΙΜΑΚΟΣ ΤΗΣ ΘΕΣΕΩΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΑ ΔΙΚΤΥΩΤΑ ΤΩΝ ΑΝΕΛΚΥΣΤΗΡΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΕΠΙΒΑΤΩΝ ΟΔΩΝ ΤΩΝ ΘΕΣΕΩΝ, ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ.

ΤΡΙΑ ΡΥΜΟΥΛΑΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΩΡΑΝ ΠΕΡΙΤΥΛΙΓΜΕΝΗΝ, ΘΘΟΥΝ ΜΕ ΟΔΗΝ ΤΩΝ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΗΝ ΠΡΩΡΑΝ ΤΗΣ ΝΟΡΜΑΝΔΙΑΣ

Εἰς τὸ σκεπασμένον περιπατητήριον, ἐν ἀναμονῇ τοῦ προγεύματος, συνομιλία καὶ διάφορα παιχνίδια.

Εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν τῶν τελετῶν, ἐκαστὴν ἑσπέραν ἐδίδοντο κομποὶ χοροὶ καὶ θεάματα.

Ἴδου καὶ ἡ ταβέρνα, ὅπου ἔτρωγον καὶ ὅπου παρέμειναν συχνὰ μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

ΔΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ ΚΑΙ ΝΑ ΛΑΒῃ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ, ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟΝ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ.

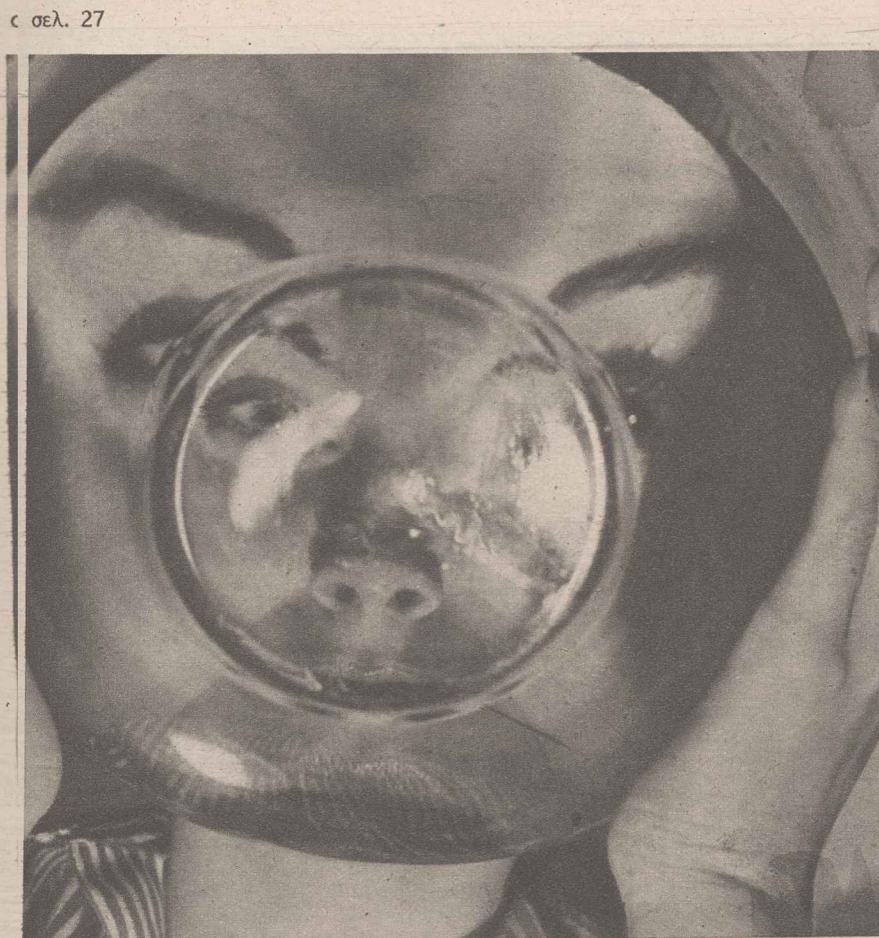
ΤΟ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ ΕΙΣΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΟΥΔΣΩΝΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΕΙ ΤΗΝ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΝ ΜΑΝΧΑΤΑΜ. ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΘΟΣ, ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥ ΕΜΠΙΡΕ ΒΙΛΔΙΝΓ ΤΟΥ ΥΨΗΛΟΤΕΡΟΥ ΟΥΡΑΝΟΕΥΣΤΟΥ, ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΤΩΝ ΗΗΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΩΝ, ΑΛΛ' ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΑΝΟΙΞΕΙΣ

ΟΤΑΝ ΜΙΑ πελάτις παρουσιάζεται εις ένα ιστιτούτον καλλονής, πριν υποβληθῇ εις τὰς περιποιήσεις τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην, ἐξετάζεται με ἰσχυρὸν φακὸν ἀπὸ εἰδικὴν τοῦ οἴκου. Διὰ τοῦ φακοῦ φαίνονται, ἀκόμῃ καὶ εἰς τὰ ὠραιότερα δέρματα, τὰ ἀόρατα ἀκόμῃ ἔχνη τῶν ρυτίδων.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ εὐχάριστο νὰ τρέχῃ τὸ νερὸ πάνω στὸ πρόσωπο: ἡ εἰκὼν ὅμως ποὺ βλέπουμε εἰς τὸν καθρέπτην ἔχει ἕνα εὐχαριστιμὲνο χαμόγελο. Ὁ ψιμμυθισμὸς ἔμεινε ἀνέπαφος καὶ τὸ πρόσωπον διετήρησε ὅλην τὴν λάμψην τῆς ὁμορφίας του. Τώρα θὰ γίνῃ τὸ ἐπιστημονικὸ ψιμμυθισμα.

ΤΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ψιμμυθισμα διὰ τὸν ἀθλητισμὸν. Ψιμμυθισμὸς παχὺς ποὺ δὲν γυαλίζει, ἀντέχει στὴ βροχὴ, στὸν ἀέρα, στὴ σκόνη, στὸ νερὸ τῆς θαλάσσης, καὶ στὰς θερμὰς ἀκτίδας τοῦ ἡλίου. Ἡ πελάτις πρέπει νὰ βουτήσῃ τὸ πρόσωπον μες στὸ χλιαρὸ νερὸ, ὅπου θὰ τ' ἀφήσῃ δέκα λεπτὰ.

Ἡ λεπτὴ βροχὴ τοῦ Μαρτίου, τρέχει πάνω στὰ τζάμια μουρμουρίζοντας, ὁ ἀέρας ἔχει τὸ χρῶμα μαργαριταριοῦ καὶ τὸ ἀνήσυχο καὶ δροσερὸ ἀνατρίχιασμα τῶν λαβωμένων κλωναριῶν τῶν δένδρων, ποδῶναι στὴν ἄκρην τῶν δρόμων, δείχνει τὴν χαρὰ (καὶ τὴ λύπη) τῆς ζωῆς ποὺ ξαναγεννιέται, ποὺ ἀκόμῃ μιὰ φορὰ ἐπιβεβαιώνει τὸ δίκιο της καὶ ἐπιβάλλει τὸ νόμὸν της. Ὁ χειμῶνας θὰ τελειώσῃ, ὁ χειμῶνας τελείωσε.

Σκληρὸς χειμῶνας, μὰ πρέπει τὸ ἴδιο ν' ἀνθέξουν ὅλοι με τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, παρ' ὅλες τὶς στερήσεις κάθε λογῆς, καὶ ὅλα ποὺ λιγοστεύουν κάθε μέρα. Οἱ κυρίες τοῦ καλοῦ κόσμου, ποὺ ἄλλοι θὰ βροῦν τὴ δύναμιν γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν προορισμὸν τους, χωρὶς νὰ κλωνισθοῦν, παρὰ βλέποντας μες στὸν καθρέπτην τους; Πόσα πράγματα μιὰ γυναίκα, μπορεῖ νὰ διαβάσῃ μες στὸν καθρέπτην της — πόσα ὄνειρα, πόσες ἀποφάσεις, πόση δύναμιν ἀντλεῖ ἀπ' τὴ βαθειὰ ματιὰ, ποὺ ρίχνει τὸ πρῶτ' ὁρμητικὸν ἐκρηκτικόν, στὸν πάντα πιστὸ φίλον ποδῶναι πάντα ἔτοιμος, ν' ἀπαντήσῃ στὴν πρόσκλησιν, μ' ἕνα κοπιμὲντο ποὺ ζεσταίνει λίγο τὴ καρδιά, ἢ κανένα ἐπιφώνημα τρόμου ποὺ προκαλεῖ μιὰ σοβαρὰ ἐξέτασιν τοῦ ἑαυτοῦ μας.

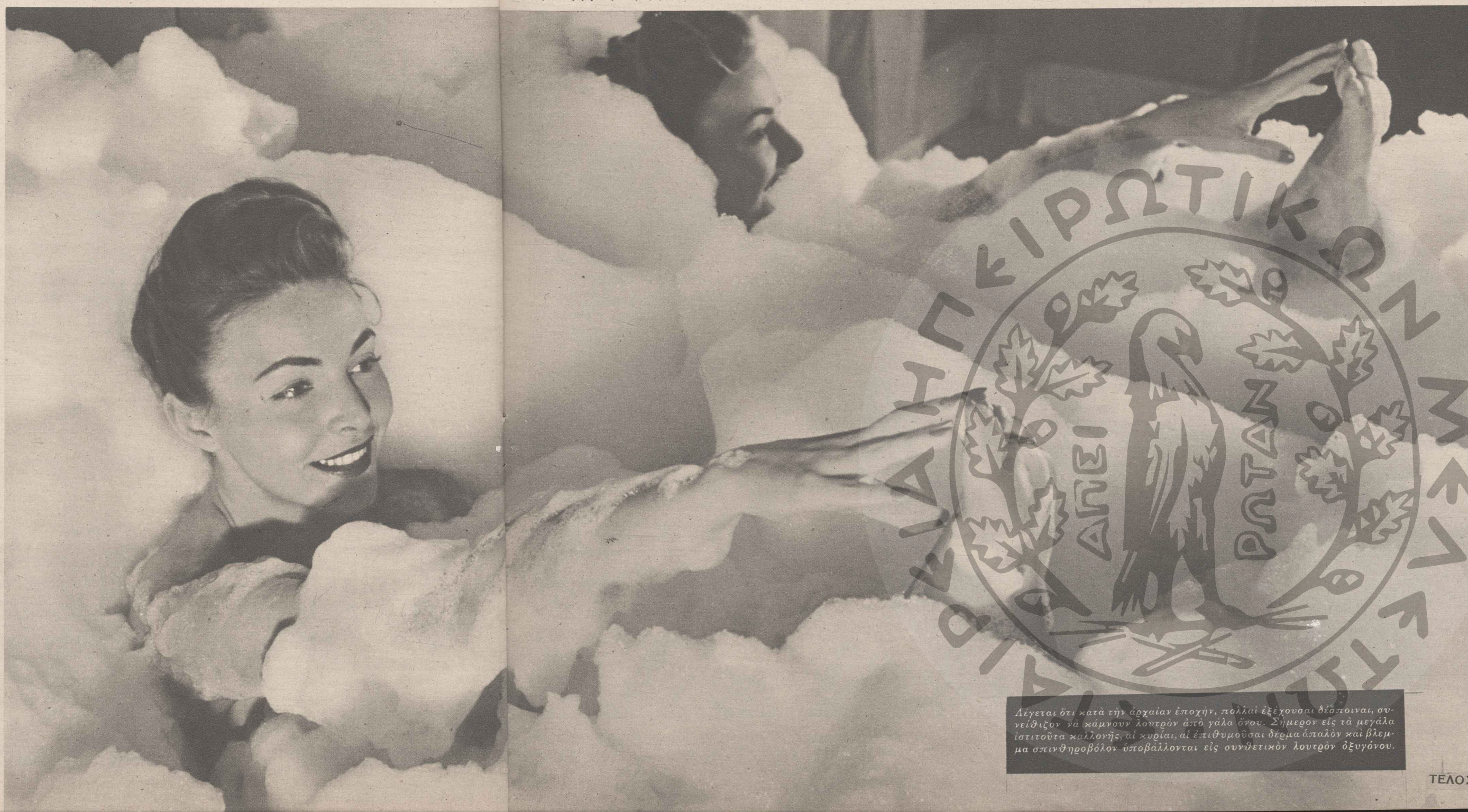
Τὸν καλὸ καιρὸ ἡ πλουσία κυρία, ποὺ δὲν εἶχε ἀσχολίες ἢ ἡ γυναίκα ποῦταν ὑπόχρεωμένη νὰ εἶναι κομψή, μόλις πλησιάζει ἡ ἀνοιξὶς αἰσθάνονται τὴν πρόσκλησιν ἢ γιὰ νὰ ποῦμε καλλίτερα τὴν διαταγὴ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν εἰδικὸν τοῦ Ἰστιτούτου Καλλονῆς. Ἀλλοῖμονο, δὲν εἶναι μόνο τὰ λουλούδια ποὺ βγάζουν μπουμπούκια τὴν ἀνοιξή.

Ἕνα δυνατό λουτρὸ ἀφροῦ, ἀπὸ ὀξυγόνο, ἀνοίγει τοὺς πόρους καὶ καθαρίζει βαθειὰ τὴν ἐπιδερμίδα, καὶ ξαναδίνει στοὺς ἰστούς καὶ στοὺς μύωνες ὅλη τὴν ἐλαστικότητά ποῦχασαν κατὰ τοὺς μακροὺς μῆνες τοῦ χειμῶνα. Πρέπει νὰ καθαρισθῇ με κάθε θυσία ὁ ὁργανισμὸς ἀπὸ τὰ δηλητήρια ποὺ μαζεῦθηκαν τὸν χειμῶνα, ἀπ' τὴν πλουσία τροφή, ἀπ' τὸν καθιστικὸν βίον, στὰ παραζεσταμένα διαμερίσματα. Ἐπειτα ἕνα σαρὸ μαρτύριον τοῦ μεσαίωνα: λουτρὸ ἀτμοῦ, ἠλεκτρικὸ μασάζ, ἀποτρίχισις, περμανάντ, καὶ τέλος φκασίδωμα. Τὸ ἐπιστημονικὸ φκασίδωμα, γιὰ τὶς ὥραιες μέρες γιὰ ν' ἀνθέξῃ στὸν ἀέρα, στὴ σκόνη, στὸ θαλάσσιο νερὸ, στὰ κυνικά κάμματα... Πόσο μακριὰ εἶναι ὅλα αὐτά.

Ματαιότης, ὅλα αὐτὰ εἶναι ματαιότης καὶ βασανιστήριον τοῦ πνεύματος. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ σκεπτόμαστε μᾶς λέγουν, καὶ καλὴ τὴ πίστιν τὸ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ μεῖς — μὰ ποῦ εἶναι ἡ κυρία — πρὸ παντὸς ἡ ὥραία κυρία — ποὺ θὰ παραιτηθῇ τελειωτικὰ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ὥραία, νέα καὶ ἐλκυστικὴ, ὅταν μπορεῖ;

Γιὰ νὰ διατηρήσῃ ἡ γυναίκα τὴν ἐλαστικότητά τῶν δεκαοκτῶ της χρόνων, φθάνει ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ της ἐπιστημονικὰ (δηλαδὴ βάζοντας ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ πέλματος τοῦ ποδιοῦ). Τίποτα τὸ εὐκολώτερον ὅταν δὲν λειτουργεῖ τὸ ἀσάνσερ.

G. MON.

Λέγεται ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, πολλὰ ἐξέγοναι δίδονται, συνειθίζον νὰ κάμνουν λουτρὸν ἀπὸ γάλα ὄνου. Σήμερον εἰς τὰ μεγάλα ἰστιτούτα καλλονῆς, αἱ κυρίαί, αἱ ἐπιθυμοῦσαι δερμα ἀπαλὸν καὶ βλεμμα σπινθηροβόλον υποβάλλονται εἰς συνῆτικὸν λουτρὸν ὀξυγόνου.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΥΑΤΙΔΩΝ

σελ. 28

Αἱ καρυάτιδες ἐγεννήθησαν πρό πολλῶν αἰώνων εἰς ὠραῖον θερμὸν κλίμα χωρὶς ὑγρασίαν. Κατῆλθον ζῶσαι ἀπὸ τῆν Καρύαν με πολλὰ περιδέραια καὶ οἱ Ἑλληνες καλλιτέχναί τας ἠγάθησαν ἀμέσως.

Ἡ Ἑλλάς τὰς ἔθρεψε με λίθους καὶ με μάρμαρα καὶ ἐξέλεξεν δι' αὐτάς τὰ μάρμαρα τῆς Πάρου καὶ τῆς Πεντέλης, με χρώματα ἀόριστα ὁμοιάζοντα πρὸς τὰς σάρκας, κατόπιν τὰς ἐτοποθέτησαν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς ὠραῖον θεωρεῖον, καὶ ἀπὸ δύο χιλιάδων καὶ πεντακοσίων ἐτῶν, ζοῦν ἐκεῖ, εὐχαριστημέναι καὶ ἥσυχαι, ἡλιαζόμεναι ὡς μεγάλαι σαύραι.

Ὅς κανιστροφόροι, δὲν αἰσθάνονται δυσθυμίαν διὰ τὴν θέσιν των, εἶναι ὑπερήφανοι καὶ ἀλύγιστοι καὶ ὅταν τὰς βλέπετε ἀπὸ κοντὰ ἀντιλαμβάνεσθε τὴν ἡρεμίαν των. Ἐνα βλέμμα ὀλίγον ἀφηρημένον, τὰς βυθίζει εἰς φανταστικὸν καὶ ἀνώτερον κόσμον. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ καρυάτις δὲν εἶναι κουρασμένη, ἀλλὰ μόνον σκεπτική.

Εἰς τὴν Ρώμην ἀπ' ἐναντίας, εἶναι μία ἄλλη ζωή, ἄλλη σημασία. Οἱ Ρωμαῖοι ἐπίστευαν πολὺ ὀλίγον εἰς τὴν δύναμιν τῶν γυναικῶν, αἱ ὅποιαι ὑπεβάσταζον ἐπιστήλια ἢ δολόκληρὰ ἀρχιτεκτονικὰ κατασκευάσματα. Τὸ πολὺ πολὺ ἐχρησιμοποιοῦν πρόσωπα ὅπως τοῦ Ἡρακλέους ἢ τοῦ Ἀτλαντος, συνειθισμένα εἰς ὅλας τὰς κοπιαστικὰς ἐργασίας.

Κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ 500, τὰ παλαιὰ ἐρείπια ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ νὰ κάμνουν ἀσβέστην καὶ ἡ Ἀγορὰ μετεβλήθη εἰς μελαγχολικὴν κατοικίαν βοῶν καὶ διαβολικῶν αἰγῶν. Οἱ παράδοχοι διαβάζουν Βιτρούβιον, εἰς τὰς περιόδους, τὰς προωρισμένας εἰς τὰς Καρυάτιδας. Αἱ παραδοξότητες αὐταί, νὰ τοποθετοῦνται γυναῖκες εἰς

τὴν θέσιν τῶν ὑποστηριγμάτων, κεντοῦν τὴν φαντασίαν των. Εὐχαριστοῦνται νὰ τὰς ζωγραφίζουσιν, νὰ τὰς ἐκπαινεύουσιν εἰς τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς καὶ νὰ δημιουργοῦν δι' αὐτάς ὠραία καὶ ἀναπαικτικὰ πλαίσια, ἀποζημιούμεντες με τὴν εὐχάριστον διαμονήν, τὸν κάματον τοῦ ἐγκεφάλου των. Χαριτωμένα ζῶναι εἰς τὰ παπικά ἀνάκτορα. Εἰς τὰ προοπτικὰ βάθη τῶν κήπων, μεταξύ τοῦ διαρκοῦς ἀναβλύσματος τῶν πιδάκων, καὶ τῶν ἀρσενουργημάτων τῶν κλαδευμένων μυρινῶν.

Περιβάλλονται με μόσχον χνοῶδη καὶ ἀδιάντων. Ἀγαποῦν τὸν συρμὸν τῶν βλαστήσεων, τὸ μουρμουρίσμα τῶν κλάδων, τὰς συναυλίας τῶν τετιγῶν. Βελόνας πεύκων, κόκκοι δάφνης καὶ βάλανοι κρύπτονται εἰς τὰς πτυχὰς τῶν πορωδῶν αἰσθητῶν των. Ἡ Καρυάτις τῆς Ρώμης εἶναι ἥσυχος καὶ εὐμενὴς ὡς μία Θεὰ τῶν ἀγρῶν.

Υπάρχει ὅμως μία πόλις εἰς τὴν Ἱταλίαν ὅπου ἡ ζωὴ τῶν Καρυάτιδων, εἶναι πολὺ περισσότερον ἐντυπωσιακὴ καὶ ταραγμένη, μοναδικὴ εἰς τὴν γῆν. Τὸ Μιλάνον.

Ἐδῶ ἡ ζωὴ δι' αὐτάς ἔχει ἄλλας πλευράς, διαφόρους ἀπὸ τὴν ζωὴν των τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης. Σκληραὶ πραγματικότητες τῆς ζωῆς ἔκαμαν, τὰ κάποτε ἥσυχὰ πρόσωπά των, λυπημένα. Τὸ Μιλάνον εἶναι ἡ ἀποθήκη τῶν ἀποκομμένων Καρυάτιδων. Ἦλθαν νὰ στολίσουν με τὴν σκεπτικὴν των μορφήν, εἰσόδους, μέγαρα, ἐκκλησίας, με ὅλα τὰ παρεπόμενα ἐνὸς καμάτου μνησικάου καὶ ταραγμένου.

Κυττάξτε. Ἐν τῷ μεταξύ διὰ νὰ ὑφίστανται καλλίτερα τὸ βάρος μίας προχωρημένης ἡλικίας, ἤλλαξαν φύλον. Ἀπὸ Κανιστροφόροι μετεβλήθη-

σαν εἰς ἄνδρας, ἢ μεταμόρφωσις εἶναι ταχεῖα, ἀρκοῦν γένεια καὶ ἀνεπτυγμένοι μύωνες, διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν των τὸ 1521, δεικνύονται κουρασμένα καὶ δυσαρνημένα, ὑπὸ τὸ βάρος πολυπλόκων ἀρχιτεκτονικῶν κατασκευασμάτων, ὑπὸ τὴν μορφήν πολεμιστῶν με θώρακας ἢ ὀργισμένων κυρίων. Ἐκτοτε ἐγένισαν με τὴν θλιβεράν των μορφήν κάθε γωνίαν τῆς πόλεως. Πρέπει ὅμως νὰ εἶχατε ζήσιν μαζὺ τῶν τέσσαρας αἰῶνας, θεαταὶ τῶν παραφρονῶν ἐπεισοδίων, διὰ νὰ ἐνοήσητε τὴν στάσιν αὐτῶν τῶν παραληρούντων προσώπων, καταβεβλημένων καὶ κατατρυχημένων ἀπὸ ἐσωτερικὰς καὶ ἀθεραπεύτους ἀσθενείας.

Χέρια ποὺ σταματοῦν τὸν σφυγμὸν τῶν κροτάφων, ὀφθαλμοὶ ἔξω ἀπὸ τὰς κόγχας των, γένεια χυμένα εἰς τὰς χιόνας τοῦ χειμῶνος. Ἡ Καρυάτις τοῦ Μιλάνου εἶδε πολλὰ πράγματα.

Τὴν πανόλην: τὸν Τζιάν Τζιάκομο Μόρα νὰ περιέρχεται, κατὰ τὴν νύκτα τὴν πόλιν, καὶ νὰ ἀλείφῃ τὰς εἰσόδους τῶν κατοικιῶν, διὰ νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς κατοίκους τὴν νόσον.

Τὸν Σάν Κάρλο Μπορεμέο με τὸ ὥχρον ὡς κηρὸν πρόσωπον, νὰ ὑπογράψῃ με τρέμουσαν χεῖρα, περγαμνὰς: τὰς καταδικὰς εἰς τὸν διὰ τοῦ πυρὸς θάνατον, δεκάδων γυναικῶν, κατηγορουμένων ἐπὶ μαγείας.

Τὴν πλατεῖαν τῆς Βέτρα, διαρρυθμιζομένην δι' ἕνα πένθιμον καρναβάλι: ὀδοντωτοὶ τροχοὶ, ἰκρίσματα, ἀγχόνας, κοχλάζον ἔλαιον, κατόπιν οἱ ἱησοῦται με κλειστήν τὴν κουκούλαν, διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσουν τὴν θεῖαν δίκην εἰς τὰς τιμωρίας τῆς Ἱερᾶς ἑξετάσεως.

Τὰς ὁρδὰς τοῦ Ναπολέοντος, νὰ μετατρέπουν εἰς στρατῶνας τὰς μητροπόλεις καὶ νὰ ἐξασκοῦνται εἰς

τὴν σκοποβολήν, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀγαλμάτων τῶν ἁγίων.

Τὸν ἀστυνομικὸν Μπόλτοσα, ἐπιθεωρητὴν τῆς αὐστριακῆς ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος βασανίζει με τὰς πολιτικὰς δίκας, τοὺς νέους φιλελευθέρους, ἀκολουθῶν μεθόδους πράγματι μεσαιωνικὰς.

Τὰ ὁδοφράγματα τῆς Πόρτα Τόζα, ὅπου ἀκούονται οἱ πρώτοι πυροβολισμοὶ τῆς ἐκρήξεως τῆς Ἱταλικῆς Ἐπαναστάσεως. Τὴν σφαγὴν τῆς 19ης Μαρτίου 1848, ὅταν αἱ ὁρδαὶ τοῦ Ραντέσκου εἰσῆρχοντο εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἔσφαζον ἀνυπεράσπιστα γυναικόπαιδα καὶ γέροντας.

Τὴν ἄλυσον αὐτῆν τῶν γεγονότων τὴν ἔζησαν οἱ Ὁμαιῶνες καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον οἱ καρδιακοὶ των παλμοὶ ἠλλοιώθησαν.

Περιερχόμενοι τὴν πόλιν παρετήρησαμεν ὅτι μία ἀπ' αὐτὰς ἔβαλε ἕνα μαξιλάρι μεταξύ τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ τοῦ ἐπιστηλίου. Μία μικρὰ ἀνακούφισις. Μία ἄλλη εἰς τὴν γωνίαν μιάς κεντρικῆς πλατείας, ὑπανδρεύθη με μίαν νεάν γυναῖκα καὶ «τσουγκρίζουν» μαζὺ διὰ τὴν ἀβεστώδη εὐδαιμονίαν των. Αὐτὰ ὅμως εἶναι μεμονωμένα περιπτώσεις. Τὸ μεγαλύτερον μέρος ἐξ αὐτῶν, ἔχουν ἀνησχαστικὰς στάσεις, ὅπως τὰ πρόσωπα ποὺ καίονται ζωντανὰ καὶ ποὺ ζητοῦν νὰ διαφύγουν ἀπὸ τὰ ξύλα τῆς ἀνθρακίδας.

Ἀποσπῶνται ἀπὸ τοὺς τοίχους. Ἴσως ἐσπέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος, φορτωμένην ὀμίχλην, ποὺ ἀφίνει εἰς τὸ στόμα γεδοῖν ὑγρασίας καὶ ὑπογείου, θὰ τὰς ἴδωμεν νὰ κατέλθουν εἰς τὰς ὁδοὺς, συρούσας ὀπισθὲν των τοὺς λιθίνους μανδύας, οἱ ὁποῖοι δὲν κατορθώνουν νὰ κρύψουν τελείως τὴν γυμνότητά των. **FABRIZIO CLERICI**

σελ. 29

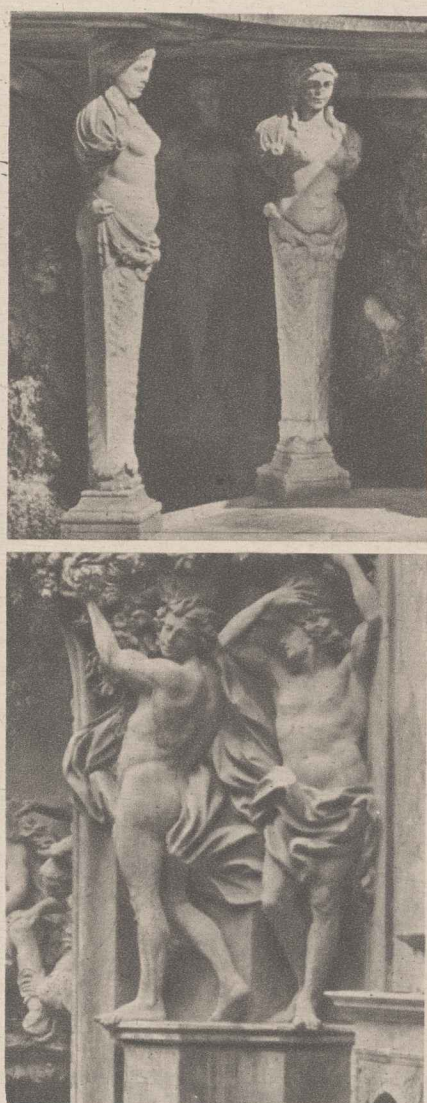
ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΕΩΣ τοῦ Δώμου τοῦ Μιλάνου μία σειρά Καρυάτιδων, με ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν, στήριζον τὰ ὕψηλα περιζώματα. Μεταξὺ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Δώμου, αἱ Καρυάτιδες κουράζονται περισσότερον.

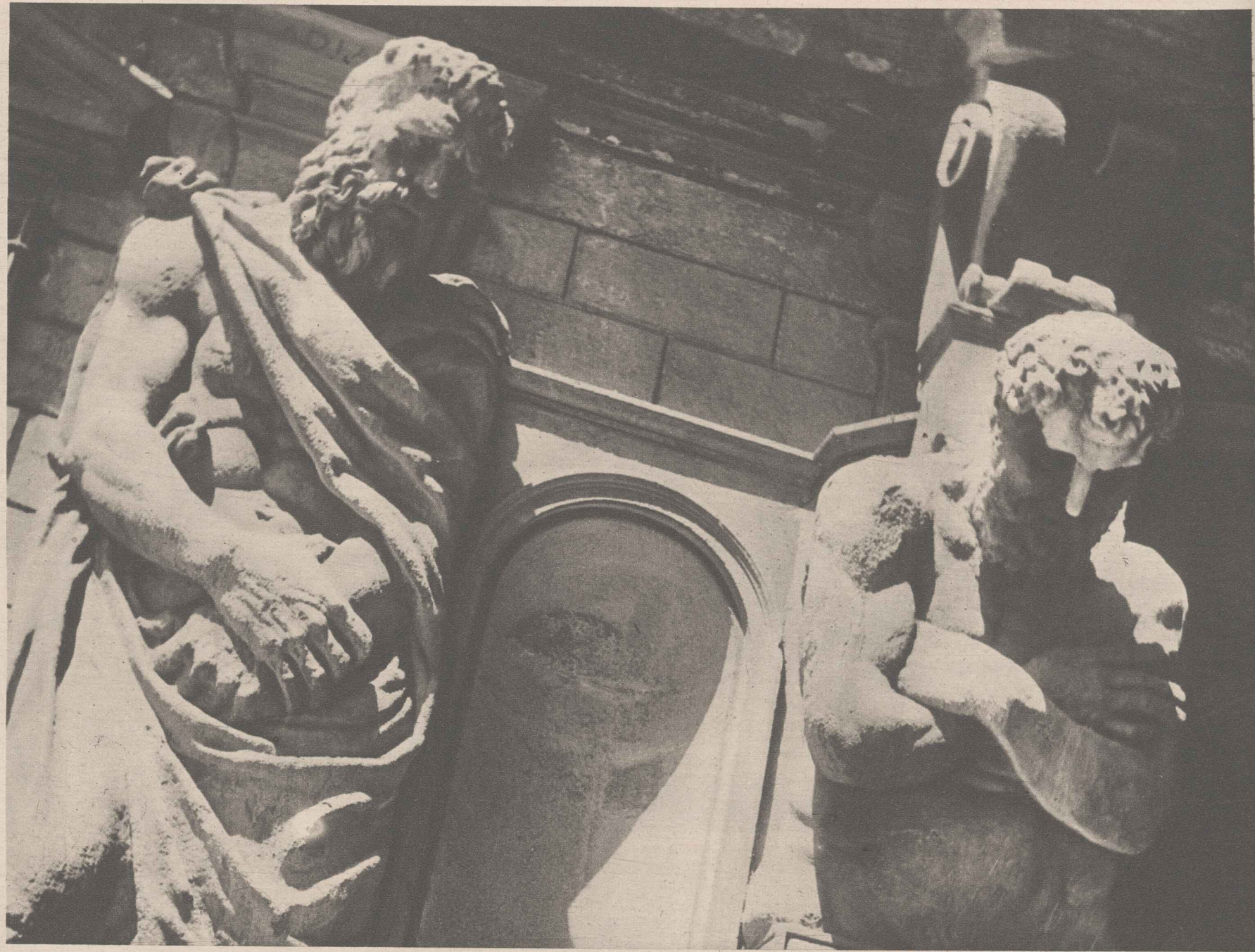
ΤΑ ΔΥΟ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ αὐτὰ πέτρινα ὑποκείμενα, τοποθετημένα ὡς φρουροὶ εἰς τὴν εἰσοδὸν ἐνὸς μεγάρου τοῦ Μιλάνου, πιστοποιοῦν με τὸ κουρασμένον ὄφρος των, τὸν ἵλιγγον τῆς φαντασίας τῶν γλυπτῶν τοῦ «μπαρόκ».

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ Καρυάτις τοῦ Ἐρεχθεῖου (ἀριστερὰ) καὶ αἱ ρωμαϊκαὶ τοῦ ἀνακτόρου Μποργκέζε, δὲν αἰσθάνονται τὸ βάρος ποὺ ὑποβαστάζουν.

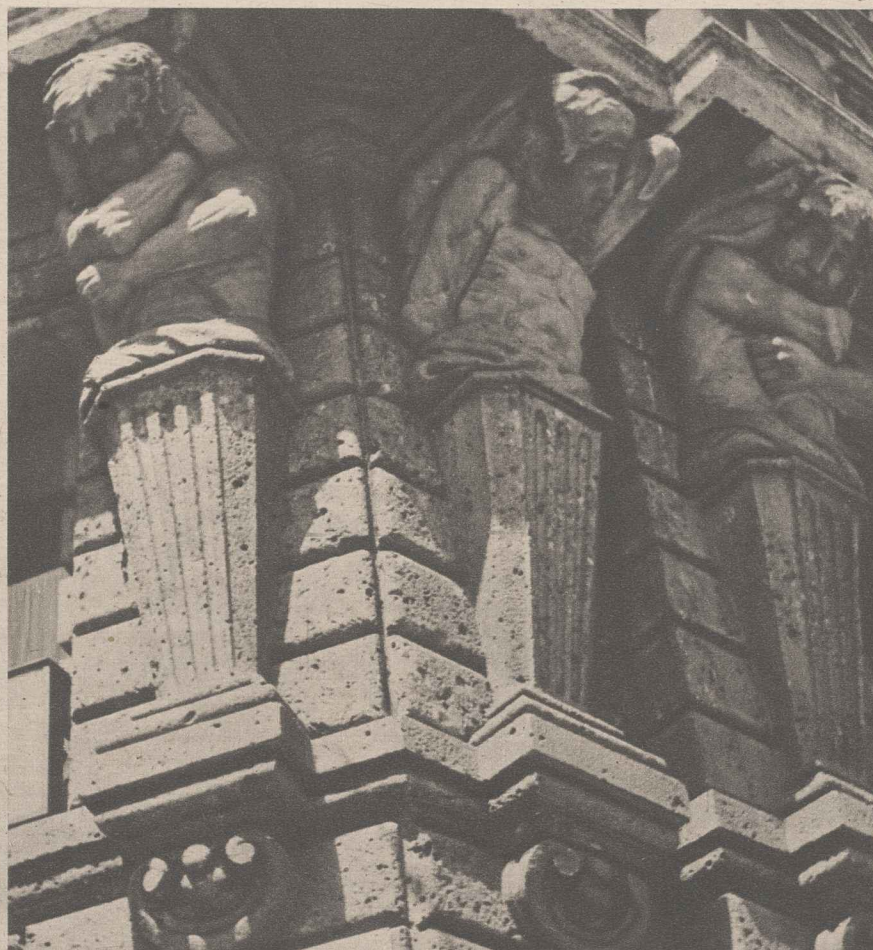
Ἡ ΚΑΡΥΑΤΙΣ τοῦ Σεμιναρίου τοῦ Μιλάνου, ἔχει συνειδήσιν τῆς εὐθύνης τῆς, ὑποβαστάζουσα τὸ ἐπιστήλιον με φροῦτα σπειροειδῆ καὶ παρατοίχους.

ΤΥΛΙΓΜΕΝΟΙ εις βαρείας πετρίνας χλαμύδας, σταυρωμένοι από αμείλικτον μοίραν, Ξη ήράκλειοι άνδρες, στολίζουν την είσοδον του Μεγάλου των Όμαινών εις Μιλάνον. Τό πρόσωπον των είναι σκεπτικόν καί έχουν καρτερικόν ύψος. Επί πόσους αιώνας ακόμη θά άνθέξουν εις τό υπεράνθρωπον Έργον των;

Ο ΙΕΡΑΤΙΣΜΟΣ, τό προσηλωμένον βλέμμα των προσώπων αυτών, πιστοποιούν την σεμνότητα των καρυάτιδων των αρχών του λομβαρδικού 800.

Η ΣΕΙΡΑ των καρυάτιδων του Μιλάνου, κλείει με τας επί της προσόψεως ενός μεγάρου ρυθμού «liberty». Έδω ό κάματος συγγέεται με την φθοράν.

ΤΕΛΟΣ

MASSIMO CAMPIGLI

Ο Καμπίλλι είναι σύγχρονος των πλέον άνομοίων και αρχαίων πραγμάτων των λευκών και μαύρων άλιευτικών και άγροτικών τοιχογραφιών, της Ιάβας, της ψυχανάλυσεως, του Μεξικού του Πάντσο Βίλλα, της Κυριακής εις την θάλασσαν του Σέουρατ, των χορωδιών, των τάφων της Έτρουρίας και τώων άλλων πραγμάτων, πρό και μετά την χριστιανικήν εποχήν.

Τόν βλέπω να οκαλίζει την μορφήν ενός ψαριού εις τό σπήλαιον του Καμπαρέλλας. Ή με την κόκκινην λάσπην να ζωγραφίζει ένα λύκον. Έρυθρόν επί λευκού, έργαλεία, σκύλοι, άλογα, γυναίκες, τροχοί, ριπίδια, ομπρέλλαι, καπέλλα. Έρυθρόν επί λευκού. Αρχή και τέλος των καλά μελετημένων μινυμάτων του.

Ένδύει την γυναίκα με δαντέλλας από άσβεστον, με φορέματα από πώρον επεξεργασμένον ως μικρά φρούρια. Μία γυναίκα κάθεται επί τριγωνικού δατοῦ. Μία γυναίκα δασύτριχος και φεγγοβόλος με τό νήπιον. Τό νήπιον με άνυψωμένον πῖλον, όπως ή περισσότερά του Άγ. Πνεύματος. Ένα νήπιον. Ούτε άρρεν ούτε θήλυ. Ένα νήπιον σελήνη. Με χείρας και βραχίονας εϋθυγράμους, τό σῶμα εις σχήμα 8. Τά χέρια της μητρός εμειναν μικρά, όλίγον βαθύχρωμα. Κάτω από την ομπρέλλα μία γυναίκα. Κάτω από την ομπρέλλα δύο γυναίκες. Η ομπρέλλα είναι πράσινη και άσπρη, περισσότερον άσπρη παρά πράσινη, όπως τό τυρί όταν χαλάση. Αί γυναίκες είναι γκριζες ή ροζ με μεγάλους οφθαλμούς, πολλάκις μεγαλύτερους άπ' τό σῶμα. Καί έχουν κόμην και περιδέραια χρώματος άχϋρου. Ακόμη και τό φορέμα των φαίνεται από άχϋρον, όπως αί παλαιά καλύβαι. Έγεννήθησαν καθήμεναι. Αν θά έσηκώοντο θά διελύοντο. Έγιναν από κοράλλια και άσβεστώματα, από υλικά ελαφρά μεταβαλλόμενα εις τό φῶς.

Υπάρχουν διάδες και τριάδες. Τρείς άδελφαί, τρείς άνεξήγητοι άδελφοί με έξη οφθαλμούς όμοιους. Τά περιβάλλοντα είναι άμφίβολα με τόξα και παράθυρα σκεπασμένα, περιμένουν κάποιον, άσφαλῶς περιμένουν κάποιον, εις τας κλειστάς αυτάς και άεριζόμενας οικίας. Μοῦ άρέσει ό σιαμαίος ψάθινος πῖλος της πρώτης κόρης και αί λευκαί και έρυθραί πλίνθοι, επί των οποίων περιπατεί με πόδας, τούς όποιους δέν βλέπω, τούς όποιους δέν ειδε ποτέ κανείς. Η βενετική ζωγραφική του 400, έχει από αυτά τά έξωτικά περιβάλλοντα, όπου αί μορφαι κάθονται με άνεσιν και τό χρώμα είναι έλκυστικόν και φευγαλέον όπως αυτό.

Ο λύκος έγινε υπηρέτης. Ο Καμπίλλι τόν ζωγραφίζει από τά πλάγια, πάντοτε από τά πλάγια, ως ένα γνωστόν τύπον, έναν τύπον όμοιον, ό όποιος αλλάζει κάθε φοράν χρώμα όπως τό πουλί, τό γλυκύ έκείνο άηδόνι.

RAFFAELE CARRIERI

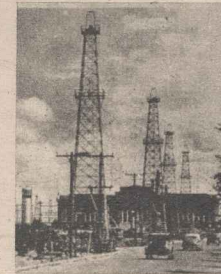
MASSIMO CAMPIGLI: Αι άδελφαί.

MASSIMO CAMPIGLI: Τό ίπποδρόμιον.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΜΑΙΝΕΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ. ΑΙ ΠΗΓΑΙ ΤΩΝ ΝΗΣΙΩΤΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ. Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΩΝ ΚΑΡΑΪΪ. ΜΠΗ ΑΠΟΘΕΜΑ ΕΦΕΔΡΕΙΑ ΚΑΤΑΔΙΔΕΞΩΣ ΔΙΑ ΤΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ.

Υπολογίζεται ότι μόνον το δύο επί τοις εκατόν των αμερικανικών πετρελαίων, ταξιθεύουν σιδηροδρομικώς εντός των Ήν. Πολιτειών, όλον το υπόλοιπον, μέχρις ότου τεθεί εις λειτουργίαν ή μεγάλη έσωτερική φλέψ, ή οποία θά φέρη τὰ προϊόντα από το Τεξάς μέχρι της Νέας Υόρκης, ταξιθεύει διά θαλάσσης, επί των πετρελαιοφόρων, αί οποίοι από τους λιμένας του Μεξικού φθάνουν εις τους ατλαντικούς και τους υπερατλαντικούς, μεταφέρουσαι καθημερινώς (συμπεριλαμβανομένων και των πετρελαίων της Λατινικής Αμερικής), δύο εκατομμύρια εκατολίτρων.

Ο πόλεμος του πετρελαίου, τώρα πλέον έφθασεν εκείνα τὰ ύψατα, και έγέμισε τὰ βάθη των ωκεανών με τὰ ναυάγια των πετρελαιοφόρων. Διά νά ένηνοθη ό άμεσος και μελλοντικός αντίκτυπος, πρέπει νά γίνη ό ύπολογισμός της παγκοσμίου παραγωγής του πετρελαίου, και νά περιληφθή εις τό μέγα στρατηγικόν πλαίσιον του παγκοσμίου πολέμου. Καί οι άδελφοί άκόμη γνωρίζουν ότι ή παγκόσμιος έτησίω παραγωγή πετρελαίου, κυμαίνεται περίε των 275 εκατ. τόννων. Οι μέγιστοι παραγωγοί είναι κυρίως αί Ήν. Πολιτεία, ή Βενεζουέλα και ή Ρωσία. Η Βενεζουέλα παράγει έτησίως περίπου 29 εκατ. τόννων. Ακολουθούν, εις μεγάλην άπόστασιν, αί Όλλανδικαί Ίνδιαι, με 7 1/2 εκατ., τό Ίράν με 10 εκατ., τό Ίράκ με 4 εκατ., ή Τρινιδάντ με 2 1/2 εκατ., ή Βιρμανία και ή Βόρνεο με 2 εκατ. Η κατάκτησις, έκ μέρους της Ιαπωνίας των νησιωτικών Ίνδιών, έστέρησεν έπομένως τους άγγλοσάξωνας, από 8 εκατ. τόννων, ποσόν ίσον με τό 3 επί τοις εκατόν της παγκοσμίου παραγωγής. Όλίγον; Πάρα πολύ όλίγον, θεωρούμενον άπολύτως, πολύ όμως διά τους λόγους τους όποιους θ' αναπτύξωμεν.

Αί Ήν. Πολιτεία παράγουν τὰ 60 % του πετρελαίου της παγκοσμίου παραγωγής, έκ του ποσού όμως αυτού, μεγάλη αναλογία καταναλίσκεται εις τό έσωτερικόν, δηλαδή δεν έξάγεται. Τό αυτό δύναται νά λεχθή και διά τὰ ρωσικά πετρέλαια (10 % της παγκοσμίου παραγωγής). Έκ των μεγάλων παραγωγών Κρατών, μόνον ή Βενεζουέλα καταναλίσκει εις τό έσωτερικόν μίαν μικράν αναλογίαν, (4 εκατ. τόννων), έξάγουσα 25 εκατ. δηλαδή περισσότερα από τας Ήν. Πολιτείας, αί όποιαί έξά-

γουν 25 εκατ. Διά τους άγγλοσάξωνας ή άπώλεια των 8 εκατ. τόννων της παραγωγής των Όλλανδικών Ίνδιών, είναι έπομένως πολύ σπουδαιότερα, άπ' όσον φαίνεται, έκ της άπολύτου συγκρίσεως των άριθμών. Εις την πραγματικότητα τὰ 8 εκείνα εκατ. παραλλήλίζονται προς τὰ 25 εκατ., τὰ έξαγόμενα από τας Ήν. Πολιτείας, τὰ 25 της Βενεζουέλας, τὰ 11 έν τῷ συνόλω, τὰ έξαγόμενα από την Έγγυς Ανατολήν. Η έξαγωγή της Ρωσίας είναι σχεδόν παραμελητέα. Ας εξετάσωμεν τώρα τας ανάγκας ενός έκ των έμπολέμων έχθρών, της Μεγάλης Βρεττανίας. Είναι φανερόν ότι τό πετρέλαιον της Έγγυς Ανατολής δεν φθάνει εις αυτήν, διότι εις την πραγματικότητα απορροφάται άμέσως επί τόπου, έκ των πολεμικών αναγκών των στρατευμάτων των Ίνδιών, του Καυκάσου, της Αιγύπτου κ.λ.π. κατόπιν δέ έπειδή τὰ ένδεχόμενα υπόλοιπα, διά νά φθάσουν εις την Άγγλίαν, θά έπρεπε νά εκτελέσουν ένα ταξίδιον, διά πολλές αιτίας άδύνατον, κάμνοντα τον γύρον της Αφρικής παρακάμπτοντα τό Ακρωτήριο της Καλής Έλπίδος (ή Μεσόγειος είναι κλειστή). Λοιπόν, άφού αποκλεισθούν αί πηγαί εκείναι άνεφοδιασμού, αί πηγαί αί κλεισθείσαι διά της άπώλειας των Όλλανδικών Ίνδιών, της Βόρνεο και της Βιρμανίας, ή Μεγάλη Βρεττανία είναι ύποχρεωμένη νά έξαρτάται, διά τας εις πετρέλαιον ανάγκας της, καθ' όλοκληρίαν από τας Ήν. Πολιτείας και τας ατλαντικές όδους.

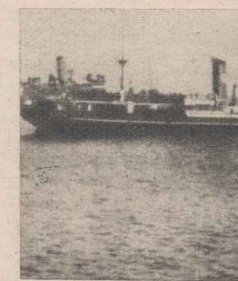
Και έδώ ό ύποβρύχιος πόλεμος καταφέρει τρομερόν τό κύτημά του. Τά ύποβρύχια του Αξονος δεν δρούν μόνον εις τον μέσον Ατλαντικόν αλλά φθάνουν μέχρι των θυρών της Βενεζουέλας. Χωρίς νά βέβαιον ή έξαγωγήμεν βεβιασμένα συμπεράσματα, πρέπει νά όμολογήσωμεν ότι ή κατάσταση πετρελαιοφόρος φορτωμένη, σταβυθισμένη εις τον Ατλαντικόν, σημαίνει διά τον έχθρόν την άπώλειαν μιάς μικράς μάχης. Όλα τὰ έμπορικά πλοία αποτελούν καλήν λείαν, ή πετρελαιοφόρος όμως είναι καλλίτερα. Με την άπηνή καταδίωξίν των έπιτυγχάνεται: 1ον) μία, πάντοτε περισσότερον αισθητή, άραίωσις των πλοίων. 2ον) μία, όχι όλίγον άδιάφορος, καταστροφή των φορτίων. 3ον) μεγαλύτερα κατανάλωσις έπιβαλλομένη εις τον έχθρόν διά την έπιτηκυνσιν των όδών, της άπώλειας χρόνου, των διασκορπίσεων κ.λ.π. Δεν είναι δυνατόν, δι' ευνόητους λόγους, ό έχθρος νά μήν αισθανθή τας σοβαράς συνεπείας, πολύ περισσότερον κατόπιν της άπώλειας των πετρελαιοηγών των καταληφθεισών από τους Ιάπωνας.

Ο ύποβρύχιος πόλεμος αποτελεί επίσης πραγματικήν δυστυχίαν και δι' αυτήν την έσωτερικήν κατανάλωσιν των Ήν Πολιτειών, λόγω

της έπερχομένης δυσκολίας διά τας συγκοινωνίας.

Οί έπιβληθέντες περιωρισμοί εις την κατανάλωσιν, εις τας Ήν. Πολιτείας, δεν προέρχονται τόσοσν από την σπάνιν του προϊόντος, όσον από την υπερβολικήν κατανάλωσιν του στρατού και του ναυτικού και περισσότερον άκόμη από την αισθητήν άραίωσιν των πετρελαιοφόρων, λόγω των συνεχών τορπιλλισμών των.

ΟΙ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝΤΕΣ ΤΗΝ ΛΙΜΟΚΤΟΝΙΑΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ. ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΟΥΒΕΡ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. ΤΟ ΜΕΓΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑ.

Τό σήστημα του όλοκληρωτικού αποκλεισμού της Εύρωπαϊκής Ήπειρου, τό έφαρμοσθέν έκ μέρους της Μεγάλης Βρεττανίας είναι θηριωδίας, άνευ προηγουμένης εις την ιστορίαν.

Ο σκοπός του είναι σαφής: νά βαρύνη την θέσιν των δυνάμεων του Αξονος με την πείναν των κατεχομένων Κρατών. Είναι άληθές ότι ή Μεγάλη Βρεττανία, προβάλλει τον ισχυρισμόν ότι έπιτρέπouσα τον άνεφοδιασμόν των κατεχομένων κρατών, ύπάρχει κίνδυνος ότι, μέρος των δι' αυτά, προωρισμένων τροφίμων, θά καταναλίσκεται από τὰ Κράτη του Αξονος ή από τους σύμμάχους των. Αυτό αποτελεί μίαν ματαιάν άπόπειραν ν' άποφύγη την τρομεράν ευθύνην του όλοκληρωτικού αποκλεισμού, διότι απέδειχθη ότι ύπάρχει τρόπος, δυνάμενος νά έλεγχθή άπολύτως, διά ν' άποφύγη ή πείνα και ή άδύλότης εις άπειρον αριθμόν άθώων, χωρίς τὰ Κράτη του Αξονος νά έπωφεληθούν από τὰ τρόφιμα, τὰ δι' αυτούς προωριζόμενα. Κατά τό τέλος του 1940, όταν οι πληθυσμοί ενίων έκ των κατεχομένων Κρατών, και ειδικώς οι του Βελγίου, ύπέφερον σκληρώς λόγω έλλείψεως τροφίμων, έγινε μία πρότασις από τας Ήνωμένας Πολιτείας νά σταλούν τρόφιμα, τήν άχίονα διά τὰ παιδιά και τους γέροντας. Η πρότασις ύπεστηρίζετο θερμώς από τον πρώην Πρόεδρον Χούβερ (αντίπαλον του Ρούσβελτ εις πολλές περιπτώσεις, και έσχάτως εις την πολεμικήν ύπέρ ή της μη έπεμβάσεως των Ήν. Πολιτειών εις τον πόλεμον). Ο Χούβερ, του όποιου ή άρμοδιότης εις τὰ ζητήματα των άνεφοδιασμών, είχε εύρως δοκιμασθή κατά την περίοδον, την άμέσως μετά τον πόλεμον του 1914, (προήδρευσεν αυτός την έπιτροπήν βοηθημάτων εις τους λιμοκτονούντας πληθυσμούς της Εύρώπης), απέδειξε πώς ήτο δυνατόν ν' άνακούφισθούν αί κακουχίαί, δι' αύστηρόν έλέγχου της κατανα-

λώσεως, των άποσταληθσομένων βοηθημάτων, από τον άστικόν πληθυσμόν των κατεχομένων Κρατών και όχι από άλλους. Οί Άγγλοι άντέταξαν κατηγορηματικήν άρνησιν: «ό αποκλεισμός πρέπει νά είναι όλοκληρωτικός, άλλώς δεν είναι αποκλεισμός». Αύτοί άσφαλώς γνωρίζουν την τεχνικήν της λιμοκτονίας! Κάποιος όμως εις την Άγγλίαν, πλέον κυνικός ή περισσότερον των άλλων ειλικρινής, προσέθεσεν ότι όπωσδήποτε «ήτο καλύτερον ν' απέθνησκον έκ της πείνης οι κάτοικοι του Βελγίου, παρά νά ζήσουν ύπόδουλοι». Τρομακτική φράσις, την όποιαν ή μοίρα δυνατόν νά στρέψη έναντίον του λαού, του κατ' έξοχήν προκαλούντος την λιμοκτονίαν των άλλων.

Εις την πραγματικότητα ή Άγγλία δεν φοβείται μήπως τυχόν ό Αξον ύπεξαιρέσει τὰ τρόφιμα, τὰ όποία θά ήτο δυνατόν νά σώσουν άπό τον έν έστιάσις θάνατον, τόσοσν δυστυχείς, και νά παύση ή θανάσιμος άγωνία τόσης άθώας ανθρωπότητος. Εις την πραγματικότητα ή Άγγλία θέλει νά πλήξη τὰ Κράτη του Αξονος, διά μέσου της άπελπίσις και του πένθους των ανθρώπων αυτών. Είναι ένα όπλον φοβερόν, τό όποιον θά έπρεπε νά κάμη νά τρέμη τον βραχίονα εκείνου που τό μεταχειρίζεται: ό βραχίον όμωσ της Άγγλίας δεν τρέμει. Δεν πληρώνει, έπειδή δώθησε τόσα μικρά κράτη εις τραγικάς περιπετείας, και έκαμε δι' αυτά πολύ όλίγον ή τίποτα όταν έρρίφθησαν εις τας περιπετείας προς χάριν της. Δεν πληρώνει έπειδή μετεχειρίσθη πάντοτε, έναντι των Κρατών αυτών, τό λεπτόν όπλον του έκβιασμού. «Η μαζύ μου ή έναντίον μου». Από πολλών, τώρα πλέον, έτών, ή Άγγλία καταφεύγει εις τό έσχατον σύστημα του παγκοσμίου λιμού. Ο ήττημένος λαός δεν θά δώσ η λόγον της ήττης του, μόνον ενώπιον του Θεού και της μοίρας του, άλλ' έπίσης και ενώπιον της Άλβιώνος, ή όποία τον τοποθετεί άυτομάτως εις την χορείαν των ύπευθύνων του πολέμου, έφαρμόζουσα έναντίον του τό πλέον τραγικόν όπλον. Δεν έχει σημασίαν ότι αυτός ό λαός έπολέμησε διά την Άγγλίαν, με τόσων άνδρείων, όστε νά είναι άξιος, έκ μέρους των πρώην έχθρών του, της τιμής των όπλων: ή ήττα του, διά την Μεγάλην Βρεττανίαν, είναι άμάρτημα, και άς άποθάνουν χιλιάδες άθώων, άρκεί μόνον νά παραμείνη εις την Άγγλίαν ή αταπάτη ότι τὰ πατωά αυτά πτώματα, βαρύνουν επί των βραχιόνων των αντιπάλων των!

Μεταξύ των τόσων τερατωδίων του πολέμου, οδδεμία είναι τερατωδεστέρα αυτής: και ή Μεγάλη Βρεττανία θά χρειασθή μίαν ήμέραν νά λογοδοτήσει ένώπιον του δικαστηρίου της ιστορίας, διά τό μέγιστον άμάρτημά της.

ΟΜΟΒΟΝΟ

MASSIMO CAMPIGLI. Δύο γυναίκες-κάτω από την όμπρ'ιαν.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ

Πρό διακοσίων πενήκοντα και πλέον ετών, ο 'Αντώνιος Βάν Leeuwenhoek, είχε την περιέργειαν να ενδιαφερθή εις την μεγέθυνσιν των αντικειμένων, των προκαλουμένων από ωρισμένους φακούς, και να επιδοθῇ μ' ἐνθουσιασμόν, κατορθώνων ν' ανακαλύψῃ τὸ μικροσκόπιον. Ἐκτοτε τὸ μικροσκόπιον ὑπῆρξε τὸ κέντρον ὧλων τῶν βιολογικῶν ἐρευνῶν, καὶ ἦτο τὸ κύριον βοήθημα τῶν «κυνηγῶν τῶν μικροβίων».

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ μικροσκόπιον, τὸ ὁποῖον ἤνοιξε τὴν βακτηριολογικὴν ἐποχὴν τῆς Ιατρικῆς, καὶ ἐπέτρεψε εἰς τοὺς μεγάλους ἀνατόμους, νὰ διασαφηνίσουν τὴν κατασκευὴν τῶν ὀργάνων, καὶ εἰς τοὺς παθολόγους νὰ διευκρινίσουν τὴν ιστολογικὴν ἔδραν τῶν νόσων, δὲν εἶναι πλέον ἀρκετὸν διὰ τὰς ἐρεῦνας τῶν ἀοράτων ὀργανισμῶν καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἤρχισαν παραπονούμενοι διὰ τὴν ἀνεπάρκειάν του.

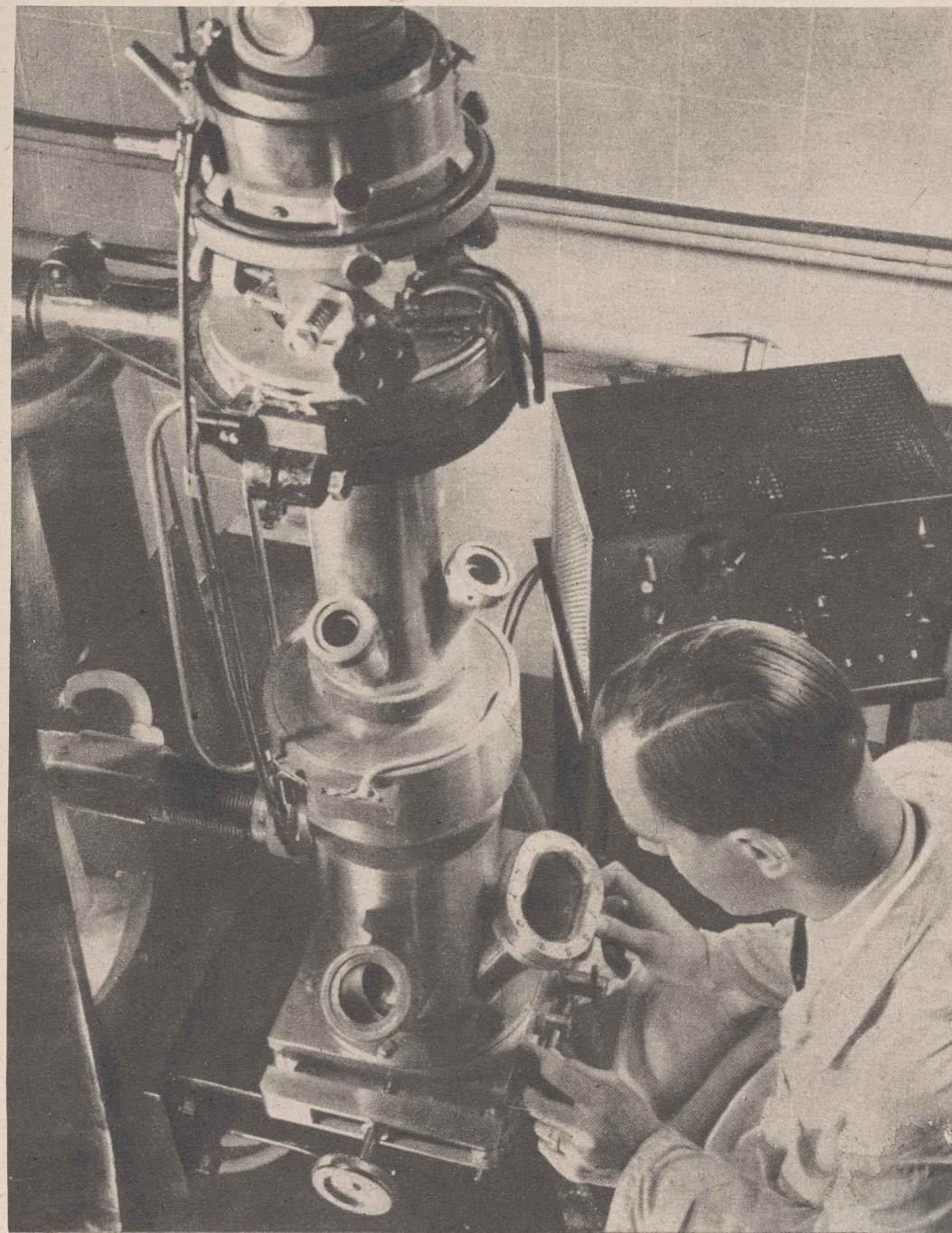
Ἡ κυρία δυσκολία ἐναντίον τῆς ὁποίας προσέκοπτον, διὰ τὴν ἐρευνᾶν τῶν ἀπιστέωτος μικρῶν ὀργανισμῶν, ἀντεπροσώπευτο, μέχρι τῆς χθές, ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι τὰ ὑπὸ ἐξέτασιν σωματίδια, ἦσαν πάρα πολὺ λεπτά, ἐν σχέσει πρὸς τὴν διεσπαστικὴν δύναμιν τοῦ κοινοῦ φωτός, τοῦ ὁποίου τὸ μήκος τοῦ κύματος ἦτο πολὺ μέγαλον, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν μικροσκοπικὸν αὐτὸν κόσμον.

Αἱ καθοδικαὶ ἀκτίνες, διωχετευόμεναι εἰς τὸ ἠλεκτρικὸν καὶ μαγνητικὸν πεδίου, προκαλοῦν τὴν γένεσιν τῶν ἠλεκτρονίων τὰ ὁποῖα δύναται νὰ σχηματίσουν ἐστίαν. Ὁ τρόπος αὐτὸς ἐχρησίμευσεν ὡς ἀρχὴ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἠλεκτρονικοῦ μικροσκοπίου.

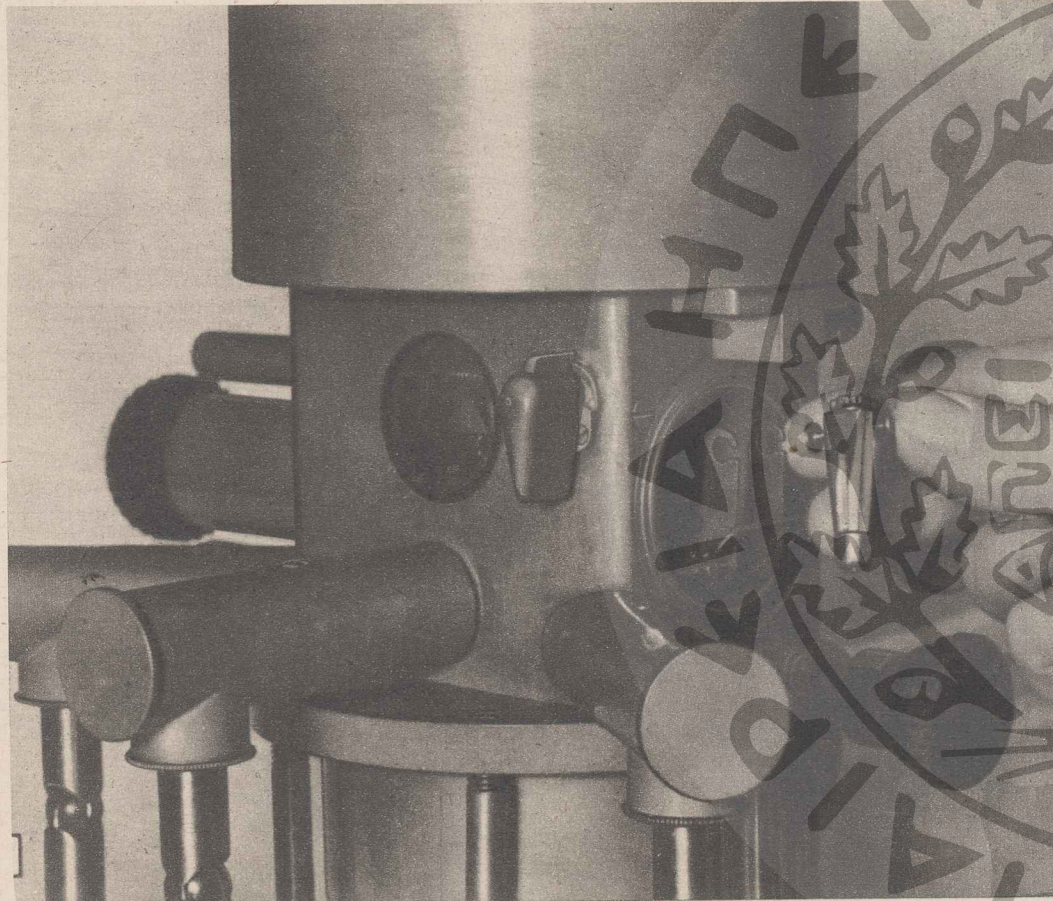
Διὰ τοῦ μικροσκοπίου αὐτοῦ, κατέστη δυνατὴ πολὺ μεγαλύτερα διεισδύσεις εἰς τὰς ὀπτικές μεθόδους. Ἐνῶ μὲ τὸ κοινὸν μικροσκόπιον ἡ στενωτέρα προσέγγις τῶν δύο ἀντικειμένων, συγνωστὴ μὲ τὸν χωρισμὸν τῶν εἰκόνων τῶν εἶναι τὸ ἐν ἑβδομον τοῦ μικροῦ, (ἐν μικρὸν εἶναι ἴσον πρὸς τὸ χιλιοστὸν τοῦ χιλιοστομέτρου), αἱ δυνατότητες τῆς διεισδύσεως διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ μικροσκοπίου ἐπιτρέπουν νὰ φθάσωμεν ἕνα ἐλάχιστον ὅριον τοῦ ἑκατοστοῦ τοῦ μικροῦ. Διὰ νὰ ἐξηγηθῶμεν ἀπλούστερα: τοποθετήσατε, διὰ νὰ παρατηρήσῃτε διὰ τοῦ μικροσκοπίου, ἕνα μικροβίον μὲ βακτηρίδιον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῶν δύο ἀκράσιων πόλων του, νὰ εἶναι κατωτέρα ἀπὸ τὸ ἐν ἑβδομον τοῦ μικροῦ, ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ὁ ὀφθαλμὸς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ διακρίνῃ. Μὲ τὸ ἠλεκτρικὸν μικροσκόπιον ἀπ' ἐναντίας, εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ μίᾳ διεσπαστικῇ δυνάμει πολὺ μεγαλύτερα, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν καθίσταται δυνατόν νὰ διακρίνονται τὰ δύο σημεῖα, ἀπέχοντα ἀπ' ἀλλήλων μέχρι ἐνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ μικροῦ. Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐπετεύχθη διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τῶν ἠλεκτρονικῶν κυμάτων, ἀντὶ τῶν φωτεινῶν, τὸ μήκος δὲ τῶν ἠλεκτρονικῶν κυμάτων εἶναι 100.000 φορές μικρότερον, ἀπὸ τὸ μήκος τῶν φωτεινῶν καὶ ἐπομένως θεωρητικῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ μεγέθυνσις χιλίας φορές μεγαλύτερα τῆς τοῦ κοινοῦ μικροσκοπίου.

Τὸ γιγαντιαῖον μηχανήμα (ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ κοινὸν μικροσκόπιον, ἔχει ὕψος 2 μέτρων) κατασκευάσθη εἰς Γερμανίαν. Ἐκπέμπει ἠλεκτρόνια μὲ ταχύτητα 100.000 μιλίων κατὰ δευτερόλεπτον. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἠλεκτρόνια αὐτά, τὰ τρέχοντα μὲ τὴν τρελλὴν αὐτὴν ταχύτητα, προσκρούουσιν εἰς τὸ μικρότατον ὑπὸ ἐξέτασιν ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον τὰ σωματὰ ἀποτόμως, ἀλλὰ τὸ ὑπερβάλλουσιν καὶ ρίπτουν τὴν εἰκόνα του ἐπὶ μίᾳ φθοριολαμπύσης ὁθόνης. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐπιτυγχάνεται ἡ φωτογράφισις τῶν ἀοράτων σωματιδίων, καὶ ἡ εἰκὼν τῶν μεγέθυνεται εἰκοσι χιλιάδας φορές. Ἐσχάτως οἱ χημικοὶ ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσουν τὰ μόρια τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ὕλην, καὶ οἱ βιολόγοι ἐγνώρισαν μικροτάτους ὀργανισμούς, ἀγνώστους ἄχρις ὥρας, μικροτάτους φορεῖς ἀσθενειῶν. Τὸ μόνον μειονέκτημα τοῦ νέου αὐτοῦ μηχανήματος, εἶναι ὅτι ἡ μεγάλη ταχύτης τῶν ἠλεκτρονίων, φονεύει τοὺς ζῶντας ὀργανισμούς.

G. B.

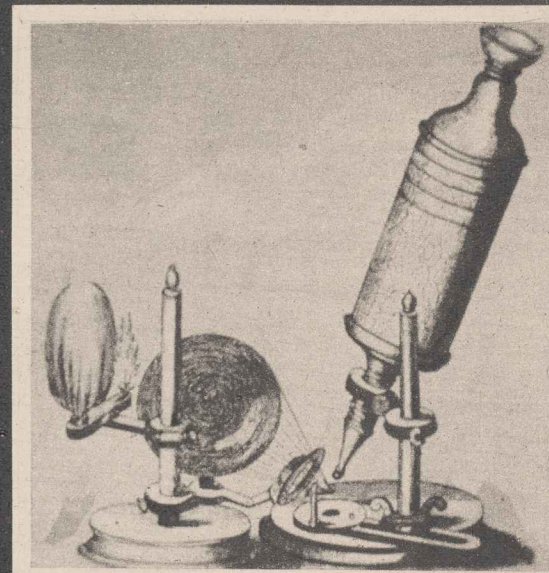

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΤΥΠΟΣ ἠλεκτρονικοῦ μικροσκοπίου, ὀφειλομένου ὅπως καὶ τὸ ἄλλο εἰς γερμανοὺς τεχνικούς, ὁ παρατηρητὴς συλλέγει δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου στοιχεῖα ἐνὸς κόσμου μέχρι τῆς χθές ἀοράτου. Τὰ ἠλεκτρόνια γεννῶνται ἀπὸ τὰς καθοδικὰς ἀκτίνες.

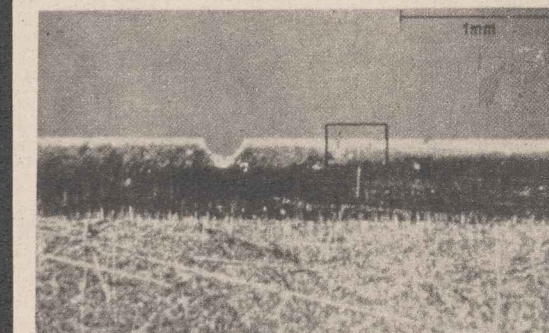

ΤΟ ΥΠΕΡΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ εἶναι ἕνα λεπτὸν μηχανήμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου λαμβάνει χώραν τρομακτικὸς βομβαρδισμὸς ἠλεκτρονίων. Τὸ βλήμα, τὸ ὁποῖον ἡ χεὶρ εἰς τὴν φωτογραφίαν μας, θέτει εἰς τὸ μηχανήμα, εἶναι ἡ καρδιά τῆς ὅλης διαδικασίας.

25.000 ΦΟΡΑΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ 17^{ΟΥ} ΑΙΩΝΟΣ

ΜΕΓΕΘΥΝΣΙΣ 20 ΦΟΡΑΣ. Ἡ λάμα τοῦ ξυραφίου δεικνύει ἕνα μικρὸν κοίλωμα. Τὸ μαῦρον ὀρθογώνιον τὴν προσδιορίζει. Παρακολουθήσατε τὴν ἐξέλιξιν εἰς τὰς ἄλλας φωτογραφίας.

ΜΕΓΕΘΥΝΣΙΣ 200 ΦΟΡΑΣ. Βλέπετε πόσον εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ τὸ δέρμα σας τὸ μικρὸν κοίλωμα εἰς τὸ ξυράφιον, τὸ ὁποῖον τώρα φαίνεται ὡς κοιλία, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ὅλην φωτογραφίαν.

ΜΕΓΕΘΥΝΣΙΣ 2.000 ΦΟΡΑΣ, δηλαδὴ εἰς τὰ ὅρια τῆς ὁρατότητος τοῦ κοινοῦ μικροσκοπίου, τὸ ξυράφιον φαίνεται ὡς ἡ εἰκὼν ἐνὸς βράχου μίᾳς ἀποκρήνου καὶ ἐρημικῆς παραλίας.

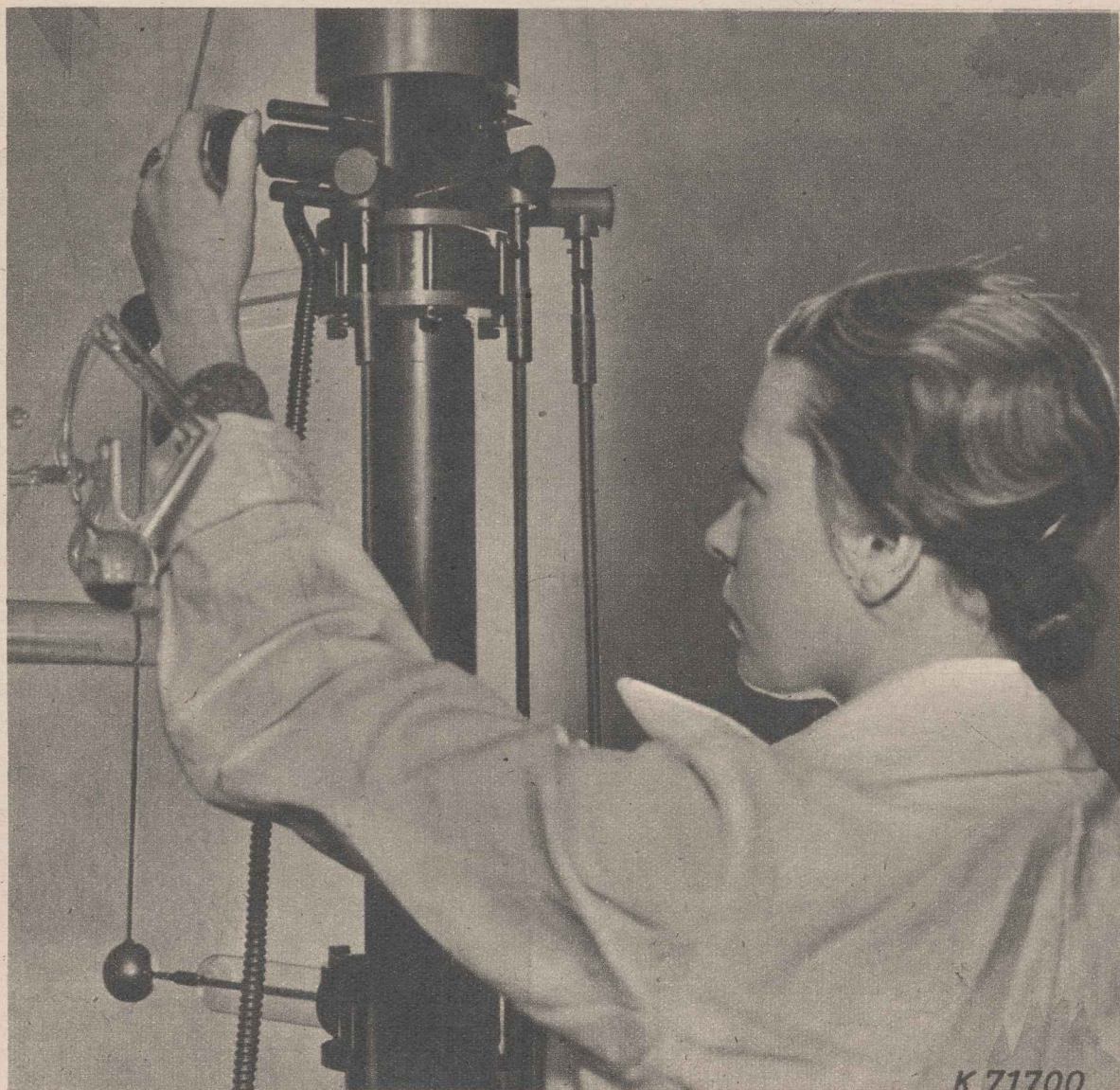

ΜΕΓΕΘΥΝΣΙΣ 24.000 ΦΟΡΑΣ, χάρις εἰς τὰ ἠλεκτρόνια, ἡ λάμα δεικνύει αὐτὸ τὸ σχῆμα, τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν βάσιν τοῦ σχήματος τῆς προηγουμένης φωτογραφίας μας.

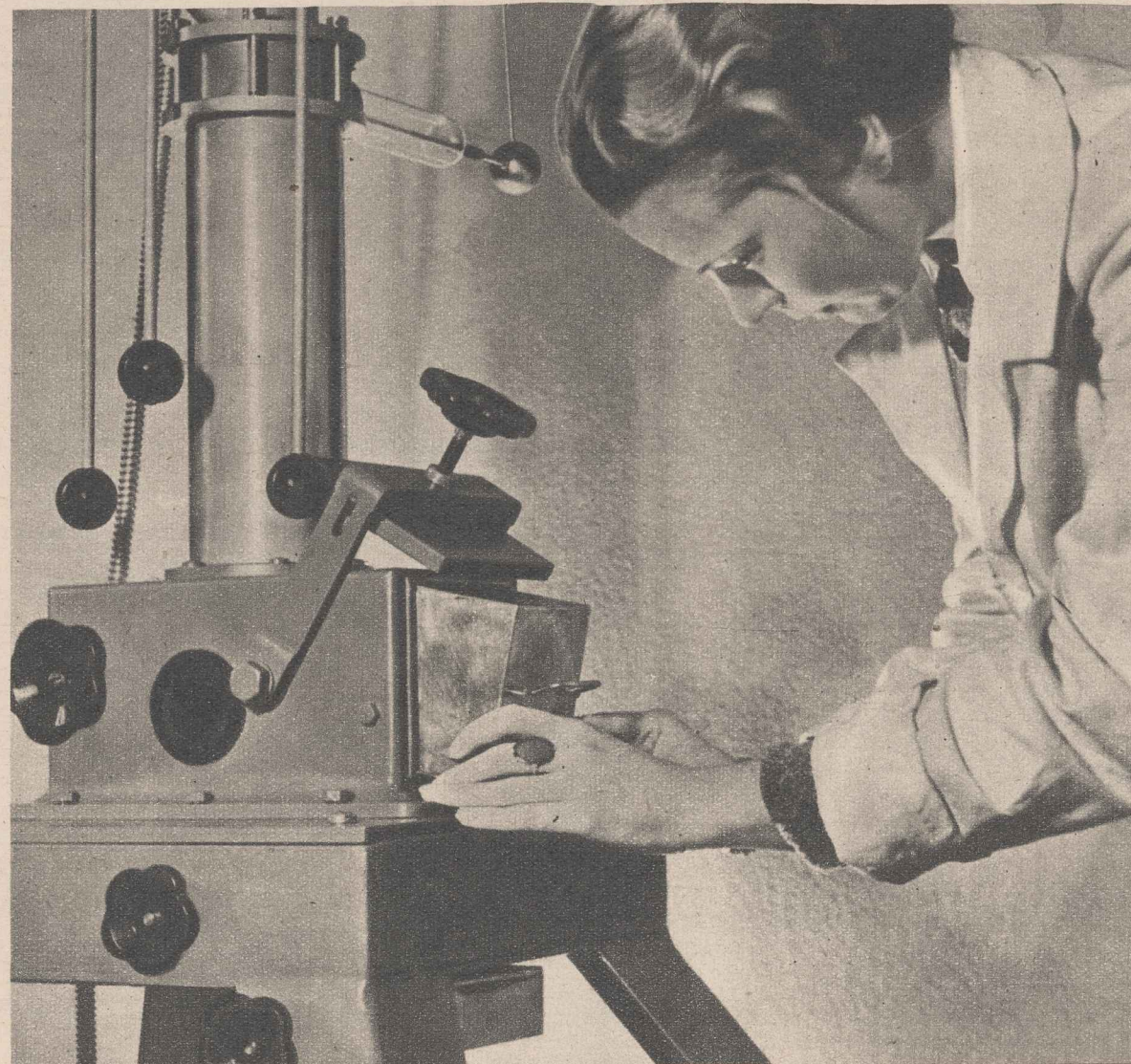
ἀκολουθεῖ

ΤΟ ΥΠΕΡΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ἢ ἠλεκτρικὸν μικροσκόπιον, χρησιμοποιεῖ τὸν βομβαρδισμὸν ἠλεκτρονίων δι' εἰδικὸν τρόπον, ἀντὶ τοῦ φωτός, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὰ μόρια τῆς ὕλης, ἀόρατα διὰ τοῦ κοινοῦ μικροσκοπίου. Ἡ «τεχνικὴ» ἐκφενδονίζει τὸ «βλήμα» εἰς τὸν θάλαμον ὅπου θὰ λάβῃ χώραν ὁ βομβαρδισμὸς τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν ἀντικειμένου, μὲ ταχύτητα 100.000 μιλίων κατὰ δευτερόλεπτον.

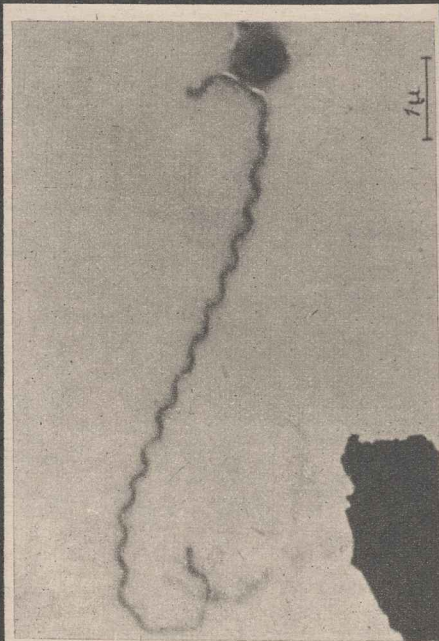
ΜΙΚΡΟΒΙΑ

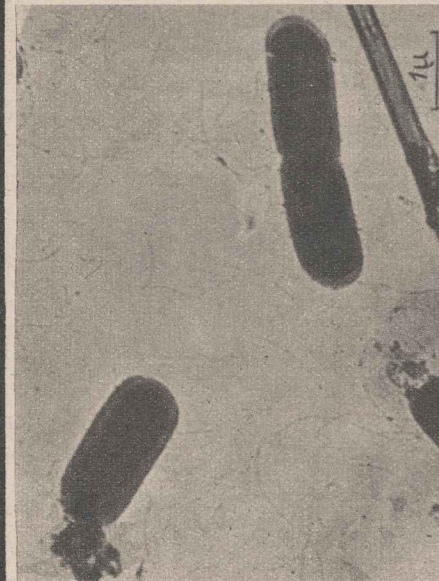
ΤΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ φωτογραφηθοῦν μὲ τὸ ἡλεκτρικὸν μικροσκόπιον, τοποθετοῦνται ἐπὶ στηρίγματος. Μὲ τὸ ὑπερμικροσκόπιον, καθίσταται δυνατόν νὰ βλέπωμεν ἀντικείμενα μικρὰ μέχρι τοῦ ἑκατοστοῦ τοῦ μικροῦ, ἢ τοῦ ἑνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ χιλιοστοῦ τοῦ χιλιοστομέτρου.

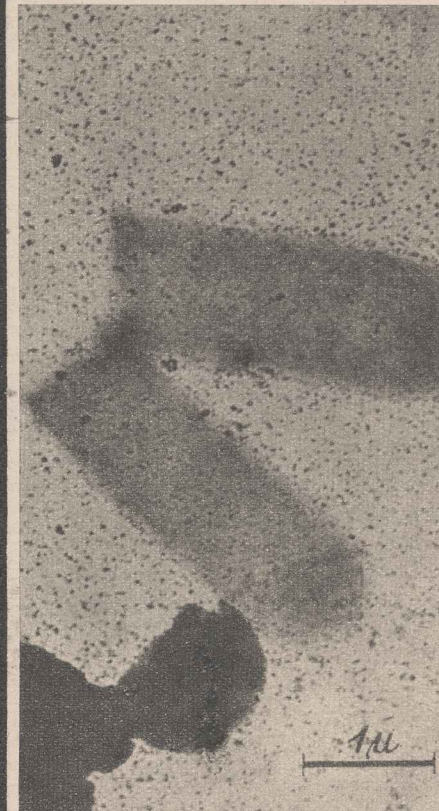
ΤΟ ΣΥΡΤΑΡΙΟΝ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου περιέχονται αἱ θαυματοῦργοι ἀρνητιῖται φωτογραφίαι τῶν διαφόρων ἐξετασθέντων σωματιδίων. Αἱ φωτογραφίαι αὗται ἐπιτυγχάνονται διὰ τοῦ ὑπερμικροσκοπίου (μεγεθύνοντος 12 φορές τὰς εἰκόνας τοῦ μικροσκοπίου) φανερώουν ἀγνώστους λεπτομερείας.

ΙΔΟΥ ἓνα ἑλικοειδές, μεγεθυνθὲν 7.500 φορές. Τὰ ἑλικοειδῆ ὠνομάσθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, λόγῳ τοῦ χαρακτηριστικοῦ τῶν σχήματος.

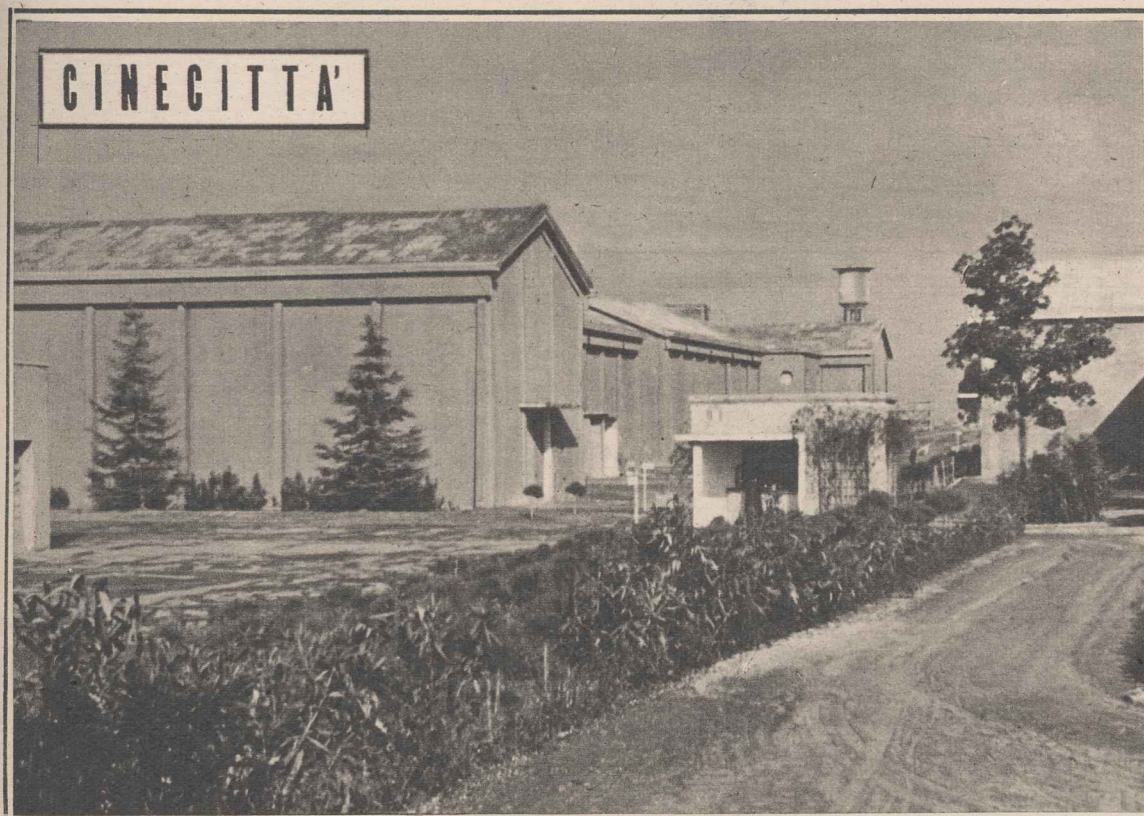
ΒΑΚΚΥΛΟΣ «*Intrifusus verrucosus*» μεγεθυνθεὶς 9500 φορές. Παρατηροῦνται δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, ἀγνωστοὶ μέχρι τοῦδε λεπτομέρειαι, πρὸς καλλιτέραν καταπολέμησιν τῶν νόσων.

ΚΥΨΕΛΗ τοῦ «*Τετανομόρφου βακκύλου*». Αἱ ἀσθένειαι θὰ καταπολεμηθοῦν ἀποτελεσματικώτερον ὅταν ἡ μορφολογία τῶν σπόρων εἶναι γνωστή.

ΤΕΛΟΣ

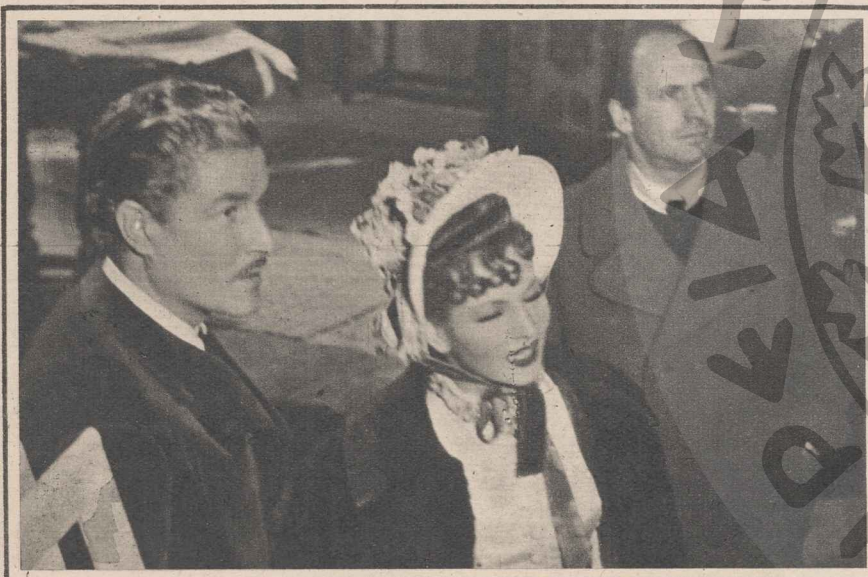
ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Εἰς τὰς ἀρχὰς τὰ Στούντιο τῆς Cinecittà ἦσαν δέκα. Τώρα εἶναι δώδεκα. Ἐκεῖ ὅπου εἶναι κτισμένη ἡ Cinecittà, ἔξω τῆς Ρώμης, συνορεύουσα με τὴν ρωμαϊκὴν πεδιάδα, ὑπῆρχον δύο μεγάλα κτίρια προωρισμένα εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας. Ἡ παραγωγή τὰ συμπεριέλαβε καὶ αὐτά. Αἱ ὑπηρεσίαι, εἰς τὰς ὁποίας ἐχρησίμευσαν, μετεφέρθησαν ἄλλου, καὶ εἰς τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν — μὲ μεγάλους ἀριθμούς, δυνατοὺς καὶ ὀριστικοὺς — ἐγράφη ὁ ἀριθμὸς 11 καὶ εἰς τὸ δεύτερον ὁ ἀριθμὸς 12. Καὶ αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ, ἀκόμη καὶ ὅταν ὑπολογισθῇ ὡς 13ον, τὸ στούντιο τοῦ πειραματικοῦ Κινηματογραφικοῦ κέντρου. Μολοντὶ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα λαμβάνονται τώρα, τείνουν εἰς τὸ νὰ συγκεντρώσουν καὶ νὰ πειθαρχήσουν τοὺς οἴκους παραγωγῆς, ἔχουν ὡς σκοπὸν τὴν καλλιτέραν καὶ πλέον συστηματικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ὑφισταμένων στούντιο, θὰ χρειασθῶν καὶ ἄλλα περιβάλλοντα καὶ νομίζομεν ὅτι ὁ διευθυντὴς Φρέντη, σκέπτεται εἰς μεγέθυνσιν τῆς Cinecittà. Μόλις τελειώσει ἡ μία ταινία ἀρχίζει μία ἄλλη, καὶ ἤδη εἶναι γνωστὸν ποῖα θὰ γυρισθῇ κατόπιν καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐξητασάμεν ὅλα, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς στούντιο μέχρι τοῦ ἄλλου, ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν διευθυντῶν παραγωγῆς, τῶν ἡθοποιῶν, τῶν σκηνοθετῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποστέφονται τοὺς ξένους.

ΓΥΡΙΖΕΤΑΙ ἡ «Φαιδώρα» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μαστροτσίνκου. Εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Ναζάρη καὶ μία νέα ἡθοποιός. Τὸ περιβάλλον διεκοσμήθη μὲ ἐξαιρετικὴν φιλοκαλίαν. Ἀναγνωρίζεται τὸ ἀπαιτητικὸν χέρι τοῦ σκηνοθέτου, ὁ ὁποῖος πρὶν ἐπιδώθῃ εἰς τὴν σκηνοθεσίαν ἦτο ἀρχιτέκτων καὶ σκηνογράφος.

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ εἶναι τοποθετημένον ὀλίγον ὑψηλά. Γίνεται δοκιμὴ. Ἡ Λουίζα Φερίντα ἐπαναλαμβάνει τὰς φράσεις, πού θὰ εἰπῇ, καθ' ὃν χρόνον ὁ τεχνικὸς τοῦ ἤχου, μελετᾷ ποιὸς εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ τοποθετήσῃ τὸ μικρόφωνον, χωρὶς νὰ παρεμποδίσῃ τὰς κινήσεις τῶν ἡθοποιῶν.

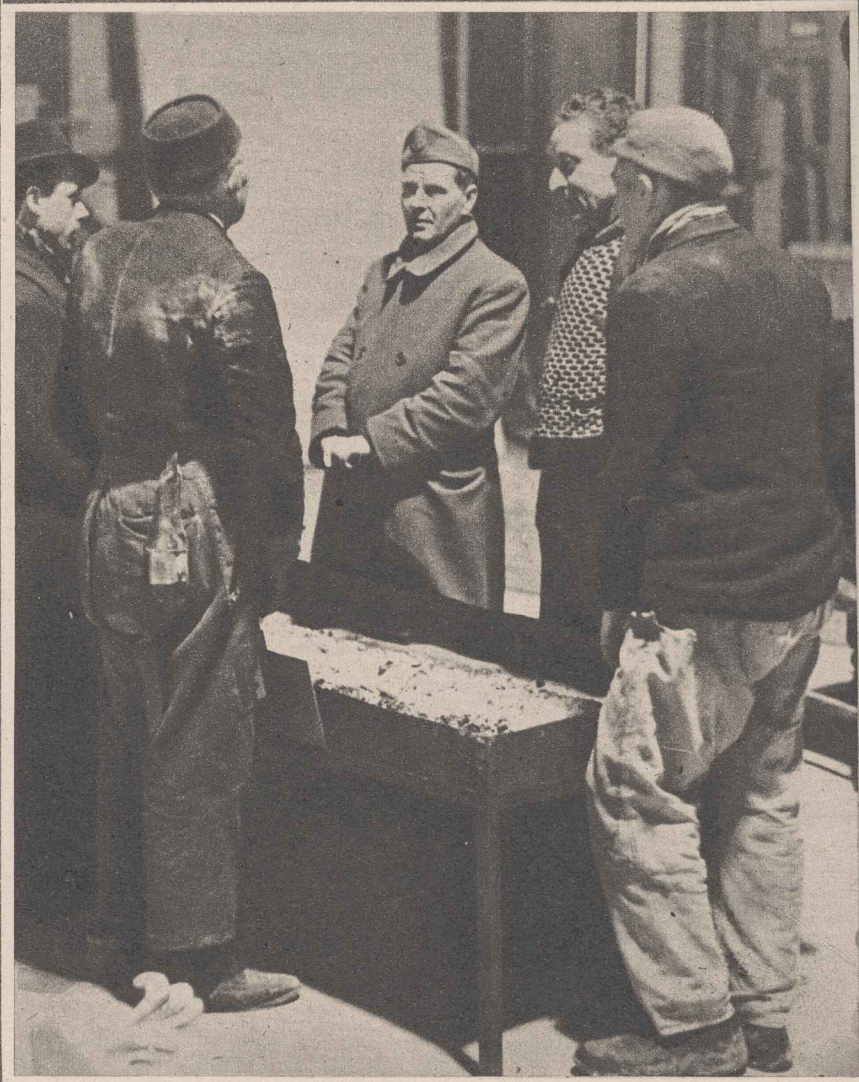

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ διάφορον τοῦ προηγουμένου καὶ πλέον σύνθετος δρᾶσις, ἐξ ἐκείνων πού ἀναβιβάζουν εἰς τὸ ἀνώτατον τὴν ὑπερέντασιν τῶν ἡθοποιῶν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν πρέπει νὰ ἐμφανισθῶμεν, διότι ὁ σκηνοθέτης ἐκνευρίζεται καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς παραγωγῆς τρώγει τὰ νύχια του.

ἀκολουθεῖ

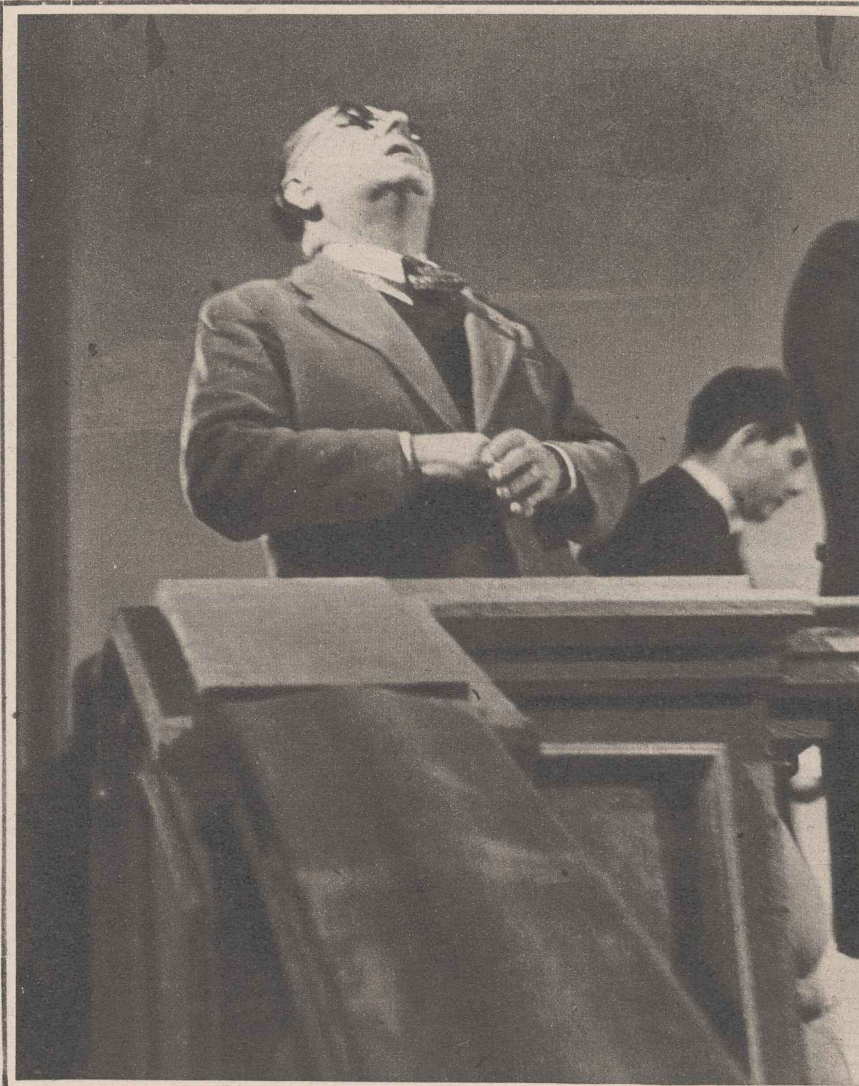
Ο ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΜΑΡΚΑΤΣΗ υπήρξε αμείλικτος. Είς μάτην ή Φαιδώρα (Φερίντα) τόν ανέκάλεσε εις την τάξιν, εις τόν σεβασμόν τών αποστάσεων. Είς τó τέλος έδέησε νά τόν άκούση. Τώρα ό Μαρκάτση έξήλθε από την σκηνήν και ή Φερίντα κάθεται κουρασμένη, είναι τó συμπέρασμα της σκηνής.

ΚΑΜΝΕΙ ΚΡΥΟ. Αί έγκαταστάσεις θερμάνσεως λειτουργούν, χρειάζεται όμως συμπληρωματική θέρμανσις. Κατά τά διαλείμματα όλοι κάθονται πλησίον τών μαγγαλιών. Όταν οι ήθοποιοί δέν εύρίσκονται επί σκηνής, μόλις τελειώσουν τόν ρόλον των, πλησιάζουν και αυτοί τά μαγγάλια.

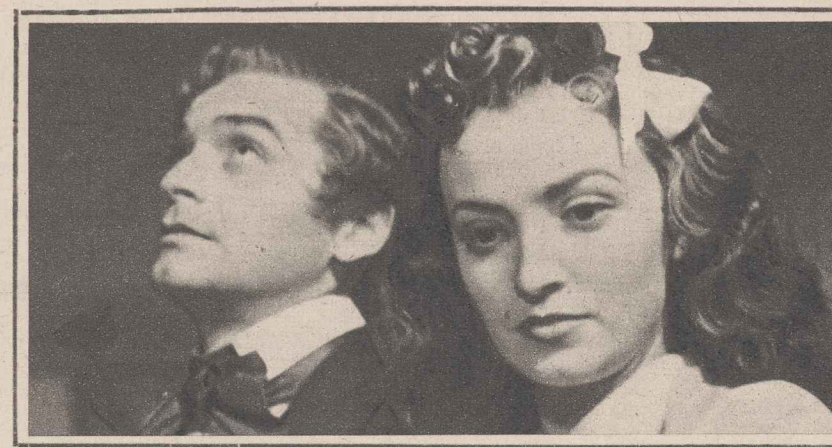
ΟΤΑΝ επί της σκηνής εύρίσκεται ό Έδουάρδος ντέ Φιλίππο, δέν υπάρχει καιρός νά σκεφθή τις τό κρύον. Αυτή ή σκηνή, δέν είναι σκηνή της ταινίας, «Είς τί χρησιμεύουν αυτά τά χρήματα», αλλά μία σκηνή ευδιαθεσίας, την όποιαν προκαλεί ό Έδουάρδος βοηθούμενος, από τόν ντέ Τζιοβάννη.

ΕΙΣ ΠΟΣΑΣ ΤΑΙΝΙΑΣ έλαβε μέρος μέχρι σήμερα ό Μοντιούρη; Τó στάδιον του ήρχισε τó 1910. Υπήρξε πάντοτε θερμός όπαδός του. έπαγγέλματος, εις τó όποιον αφιέρωσε και τόν υιόν του, τώρα κινηματογραφικών όπερατέρ του Ιταλικού έκστρατευτικού σώματος εις Ρωσίαν.

Η ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΟΥΡΑΝΤΗ και ό Άνδρέας Τσέκη είναι οι κύριοι πρωταγωνιστάι της ταινίας «Κόμησσα Καστιλιόνη». Είς την φωτογραφίαν μας δοκιμάζουν μίαν ήρεμον σκηνήν, έν αντίθεσι προς την προηγουμένην, ή όποία υπήρξε ζωηρά και την όποιαν δέν έφωτογραφήσαμεν.

Η ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΟΥΡΑΝΤΗ λέγει ότι ό ρόλος της εις την ταινίαν «Κόμησσα Καστιλιόνη» είναι ό πλέον ένδιαφέρων έξ όσων υπεδύθη ποτέ. Άνεπολήσασμεν όμou τά πρώτα δύσκολα βήματα της ως ήθοποιού. Άναγνωρίζει ότι ή πείρα την όποιαν απέκτησε και ή προοδευτική έπιβολή της, της δίδουν μεγαλύτεραν πεποίθησιν εις τās δυνατότητάς της.

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ Καλτσαβάρα ήσυχος και πειστικός διευθύνει την Ντουράντη, ντιμένην ως κορασίδα, υποδύομενην την σκηνήν μιάς ταινίας. Ό Φλάβιο Καλτσαβάρα ήρχισε τó κινηματογραφικόν του στάδιον ως βοηθός του Μπλαζέτη, και ως πρώτην ταινίαν διηύθυνε τούς «Μικρούς ναυαγούς».

ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ του Ματόλη, ή Άλίντα Βάλλη υποδύεται τās «Άοράτους άλύσεις». Η υπόθεσις λαμβάνει χώραν εις μίαν τοπικήν ταβέρναν της Ρώμης. Είναι εις τά φρούτα. Ό Ματόλη διακόπτει τó γύρισμα, διότι κατά τās δοκιμάς οι ήθοποιοί έφαγαν όλα τά φρούτα.

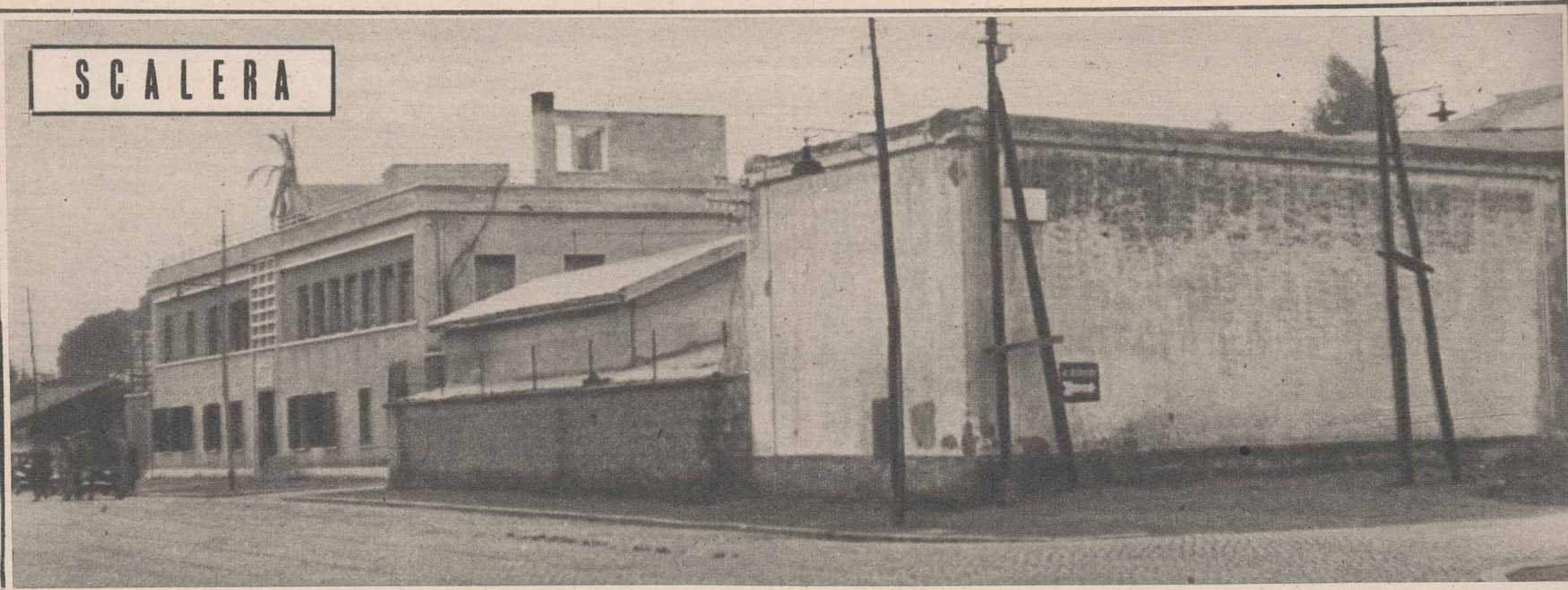

Η ΕΛΣΑ ΜΕΡΛΙΝΗ και ή Έλιζα Τσεγκάνη, άφου έφόρεσαν ένδυμασίās άλλων έποχών, ή πρώτη εις την ταινίαν «Η βασίλισσα της Ναβάρρας» και ή δευτέρα εις τó «Δείπνον της άπάτης» συναντώνται με συγχρόνους ένδυμασίās εις τó «Έπικίνδυνον παιχνίδιον», διευθυνόμενον από τόν Μαλασσόμα.

ΕΝΩ ΓΥΡΙΖΕΤΑΙ ή ταινία «Έπικίνδυνον παιχνίδι» με τόν Τσαλέντε, ό ηλεκτρολόγος έλέγχει την έντασιν του φωτός και ό βοηθός σκηνοθέτης Καταφάβη, έπαναλαμβάνει τόν διάλογον. Ό Καταφάβη είναι έκ τών νέων στοιχείων, φαίνεται δέ ότι κατά τό προσεχές έτος θα άρχισή ως σκηνοθέτης.

SCALERA

Τὰ παλαιὰ στούντιο της Caesar Film, έξω της Ρώμης, έσχημάτισαν την βάση των σημερινών κινηματογραφικών στούντιο Σκαλέρα, ούτως ώστε τὰ τελευταία, φαίνεται ότι είναι συνδεδεμένα με μίαν παράδοσιν: ανήκουν εις τὸ παρὸν καὶ είναι ἀκόμη εις τὸ παραλθόν, ἀπὸ τὸ ὁποί-

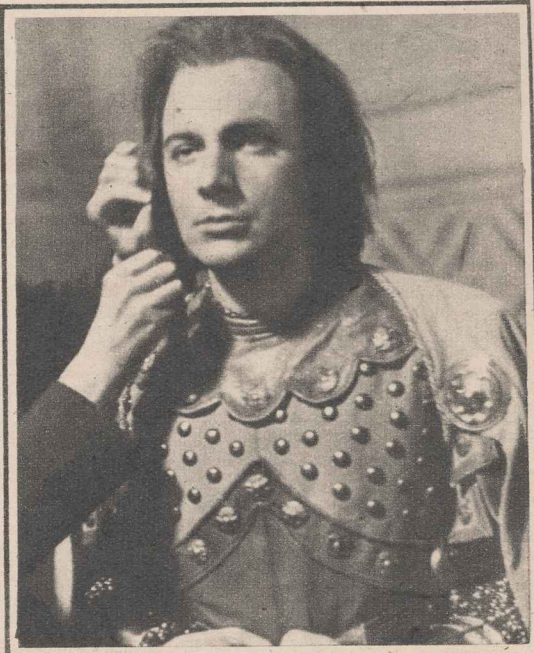
ον προσφίθου ν' ἀπαλλαγούν με κουραστικὴν ἐργασίαν. Αὐτὰ εἶναι ὁμῶς περισσότερον φαντασία παρά πραγματικότης, διότι τὰ ὑφιστάμενα στούντιο, ἀπὸ καιροῦ ἤδη ἔχουν ἀνακαινισθῆ καὶ προικισθῆ με τὰ τεχνικά μέσα διὰ μίαν καλὴν παραγωγὴν. Ἐκτίσθη ἓνα μέγα στούντιο με

δεξαμένῃ, εις τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὸν τὸ γύρισμα ταινιών, οἷασδήποτε φύσεως. Τελευταίως ἐλέγχθη ὅτι ἡ Σκαλέρα, σχεδιάζει τὴν ἀνέγερσιν νέων στούντιο πλησίον τῆς Cinecittà, πράγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ὑπάρχει θέλησις γενικῆς ἀνανεώσεως ἐπίσης καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ μέ-

ρους ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνετέθη ἡ διεύθυνσις εις τὸν Ὁρέστην Μπιάνκολη, ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται προσωπικῶς με τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑποθέσεων, τῶν σκηνοθετῶν, τῶν ἡθοποιῶν καὶ παρακολουθεῖ καὶ ἐλέγχει τὰς ταινίας ἀπὸ τὸ ἄλφα μέχρι τοῦ Ὁμέγα, οὔτως ὥστε νὰ εἶναι τέλειαι ὑφ' ὅλας τὰς ἀπόψεις.

ΜΕΤΑ τὸ «Δεῖπνον τῆς ἀπάτης» καὶ ἄλλο δράμα τοῦ Σέμ Μπενέλι ἐτοιμάζεται διὰ τὴν ὁθόνην. «Ἡ Γοργόνα», τὴν ὁποῖαν θὰ διευθύνῃ ὁ Γκουίντο Μπρινιόνε. Εἶναι ἡ μεγαλύτερας σημασίας ταινία, τὴν ὁποῖαν ὁ σκηνοθέτης αὐτὸς διηύθυνε κατὰ τὰ τελευταία αὐτὰ ἔτη καὶ φαίνεται καὶ εἶναι αἰσθητὴ ἡ συνειδήσις τῆς εὐθύνης του, ἀπὸ τὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τὴν σοβαροτητα με τὴν ὁποῖαν τὴν διευθύνει.

ΤΟΝ ΡΟΖΑΝΟΝ ΜΠΡΑΤΣΗ τὸν προσεκάλεσε ὁ Μπρινιόνε, διὰ νὰ ἐλέγξῃ στολήν καὶ ψιμμύθισιν, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς σκηνῆς.

Ἡ ΚΑΡΛΑ ΚΑΝΤΙΑΝΗ γυρίζει τὰς τελευταίας σκηνὰς τῆς ταινίας ὁ «Λέων τῆς Δαμασκού», τὴν ὁποῖαν ὁ σκηνοθέτης Ντ' Ἐρρίκο δὲν ἐπρόφασε νὰ ἀποτελειώσῃ πρὸ, τοῦ θανάτου του.

Ἡ ΜΑΡΙΖΑ ΒΕΡΝΑΤΙ ἀφῆκε τὴν ἐπιθεώρησιν ὅπου εἰργάζετο διὰ νὰ ἐπιδωθῇ εις τὸν κινηματογράφον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑΝ «Ἀπωλεσθεῖσα» πρωταγωνιστεῖ ἡ Ντίνια Σασσὸλη προσληθεῖσα ἀπὸ τὴν «Σκαλέρα φιλμ».

Ἡ ΚΛΑΣΙΚΗ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ τῶν ὀπερατέρ ὅταν θέλουν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς ἡλεκτρολόγους τὴν μετατόπισιν τῶν φώτων, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ φωτογράφησις. Ὁπερατέρ ἐδῶ εἶναι ὁ Γκαρόνε καὶ ἡθοποιοὶ οἱ Ριμόλντη καὶ Ρωμάνο.

ΠΡΟ ΔΥΟ ΑΚΟΜΗ ΕΤΩΝ, ὁ Ριμόλντη δὲν εἶχε καταρῶσαι νὰ συγκρίνωσιν τὴν προσοχὴν τῶν παραγωγῶν καὶ τῶν σκηνοθετῶν ἐπ' αὐτοῦ. Ἀποφάσας, ἀνῆλθεν εις τὸ πρῶτον ἐπίπεδον με τὴν ταινίαν «Ἀντίο Νεότης».

Ἡ ΡΩΜΗ ἐξαπλούμενη, ἀπέκρυψε τὸ στούντιο αὐτὸ εις μίαν συνοικίαν τῆς. Συνήθως ὅταν ἀναφέρονται τὰ ἰταλικά κινηματογραφικὰ στούντιο, αὐτὸ λησμονεῖται. Πρόκειται περὶ ἑνὸς καὶ μόνο στούντιο, ὅταν ὁμως προστεθῇ εις τὸν

κατάλογον τῶν μεγαλυτέρων, πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι συντελεῖ μετὰ τὴν ταπεινὴν συμβολὴν του εἰς τὸ νὰ παραχθοῦν περίπου ὀκτώ ταινίαι τὸ ἔτος. Ἐνας μικρὸς λίθος ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ αὐτὸς ἀναντιρρήτως τὴν σημασίαν του.

ΧΟΡΟΣ εις τὸ φιλμ «Ἐνας Παρρησιασμός», διευθυνόμενον ἀπὸ τὸν σκηνοθέτην Ρενάτο Καστελλάνη, ὁ ὁποῖος κάμνει τὴν ἑναρξίν του.

ΝΑ ὦν ΧΡΟΝΟΝ τὰ ζεύγη προχωροῦν, τὸ κινηματογραφικὸν μηχανημα ἀναχωρεῖ ἐπὶ τῶν τροχῶν. Ὅταν φθάσῃ εις τὸ βάθος τῆς σκηνῆς, ἓνα ἄλλο μηχανημα θ' ἀρχίσῃ καὶ αὐτὸ τὴν φωτογράφησιν.

TITANUS

ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ από την Cinecittà μέρος, ἐγείρονται εἰς Ρώμην τὰ στούντιο τῆς Τίτανους. Εὐρίσκονται πρὸς τὴν γέφυραν Μιλβιο, μεταξύ κήπων καὶ ἐπαύλεων, εἰς μίαν ἐξοχικὴν τοποθεσίαν. Τὰ στούντιο αὐτὰ ὁλονέν εὐρύνονται καὶ συγχρονίζονται διαρκῶς. Αὐξάνουν τὰ στούντιο, αὐξάνουν τὰ κτίρια, τὰ χρησιμεύοντα διὰ τὰς βοηθητικὰς ὑπηρεσίας, οὕτως ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ συστηματικὴ καὶ ἀπρόσκοπτος παραγωγή, καὶ ἡ ἰταλικὴ κινηματογραφία νὰ δύναται νὰ προοδεύῃ διαρκῶς καὶ ἀπρόσκοπτος.

Ο ΣΕΡΓΙΟΣ ΤΟΦΑΝΟ καὶ ἡ ΚΛΑΡΑ ΚΑΛΑΜΑΤΗ, παίζουν τὴν ταινίαν «Ὁ Σωματοφύλαξ», ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καρόλου Λουδοβίκου Μπραγκάλια, τοῦ σκηνοθέτου ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐπραγματοποίησε τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ταινιῶν. Ὁ Μπραγκάλια ὁμῶς, ἐδήλωσεν ὅτι θέλει τῶρα νὰ διευθύνῃ μίαν ταινίαν, τὸ γύρισμα τῆς ὁποίας νὰ διαρκέσῃ πλέον τῶν 25 ἡμερῶν.

ΤΑΙΝΙΑ γυρίζεται εἰς τὴν Τίτανους ἡ «Δεσποινὶς» διευθυνομένη ἀπὸ τὸν Οὐγγρον σκηνοθέτην Κήρς. Καὶ ἄλλο δείγμα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ἰταλικῆς κινηματογραφίας εἶναι τὸ γεγονός ὅτι θεωρεῖται ὡς κατὰ τὴν ἰταλικὴν τὰ ξένα στοιχεῖα νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

ΚΑΤΑ ΜΗΚΟΣ μίαν κατεστραμμένης ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν τακτοποιοῦν, συνηντήσαμεν τὴν Λάουραν Νούτσι, ἡ ὁποία ἐπήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν σκηνοθέτην Κήρς διὰ νὰ συνεννοηθῇ διὰ μίαν σκηνὴν τῆς ταινίας «Δεσποινὶς». Εἰς τὸ βάθος διακρίνονται οἱ σκελετοὶ τοῦ νέου ὑπὸ ἀνέγερσιν στούντιο.

ΠΡΙΝ ΑΡΧΙΣΕΙ τὸ γύρισμα, μετράται ἡ ἀπόστασις εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει τὰ εὐρίσκεται ὁ ἥθοποιός, ἐν σχέσει πρὸς τὸ μηχανῆμα λήψεως. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς, ὁ βοηθὸς ὀπερατέρ θὰ τοποθετήσῃ τὸ μηχανῆμα λήψεως, οὕτως ὥστε ὁ ἥθοποιός νὰ φωτογραφεῖται πάντοτε καθαρά

ΤΕΛΟΣ

Μὲ καύσιμον ὕλην

ἐξασφαλίζεται ἡ μεγαλυτέρα ἀπόδοσις

ΕΠΙΧΡΙΕΤΕ ΜΕ

AZIENDA GENERALE ITALIANA PETROLI - A.G.I.P.